

«Φωτιά καί τσεκούρι»

«Ότι εκύκλωσάν με κύνες πολλοί συναγωγή
πονηρευομένων περιέσχον με. Διεμερίσαντο
τά ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς καί ἐπί τόν ἱματισμόν
μου ἔβαλον κλῆρον» Ψαλμ. ΚΑ' (21)

συνεχίζεται στη σελ. 4

ΤΑ ΣΚΟΠΙΑ ΜΕΤΑ ΤΑ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΑ

Ένα κείμενο με ιστορικά στοιχεία που πρέπει να διαβαστεί από κάθε Έλληνα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ

Οι Βούλγαροι κομμουνιστές, ανέκαθεν έχοντας τις δικές τους βλέψεις για τη Μακεδονία, αρνήθηκαν αρχικά να συνταχθούν με το ιδεολόγημα αυτό αλλά αργότερα (το 1947)

συνεχίζεται στη σελ. 5

Η τελευταία νύχτα του Ιπποκράτη...

Όμορφα που είναι εδώ στο περιστύλιο του ιατρείου μου λίγο πριν πέσει ο ήλιος! Κρυώνω. Έπρεπε να βάλω πιο βαρύ μανδύα. Ήρθε Φθινόπωρο αλλ' όμως έχει μπει

συνεχίζεται στη σελ. 2

ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΟΥΝΔΑΗΣ: ΠΤΩΧΟΤΕΡΟ ΛΕΞΙΛΟΓΙΟ, ΠΤΩΧΟΤΕΡΗ ΣΚΕΨΗ

«Συνεννόηση των πολιτικών δυνάμεων της χώρας, εθνική ενότητα, συνοχή, ομοψυχία και συστράτευση των απανταχού της γης συνελλήνων».

συνεχίζεται στη σελ. 8

ΕΙΣ ΜΗΜΟΣΥΝΟΝ ΑΙΩΝΙΟΝ ΕΣΤΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣ (ψαλμός 111)

Το 11ετές μνημόσυνο του μακαριστού γέροντα π. Αθ. Μυτιληναίου (20 Μαΐου 2018, Κυρ. των Αγ. Πατέρων Α' Οικ. Συνόδου)

Παρ' ότι πέρασαν 11 ολόκληρα χρόνια από την οσία

συνεχίζεται στη σελ. 6

ΨΑΛΤΙΚΑ

• Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΟΥ Η ΖΩΗ ΜΟΥ!
• ΜΗΝ ΓΙΝΟΥΜΕ ΡΕΖΙΛΙ!

σελ. 16

ΑΓΩΝΑΣ

“Ἀγωνίζου τὸν καλὸν ἀἶψα τῆς πίστεως” (Α΄ Τιμ. 6,12)

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΤΟΣ ΚΒ ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 253-254 ΤΙΜΗ, 0,015 ΕΥΡΩ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: ΛΙΟΛΟΥ 20 & ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΩΝ, 41221, ΚΩΔ. ΥΠ. 061603, ΛΑΡΙΣΑ ΙΟΥΝΙΟΣ - ΙΟΥΛΙΟΣ 2018

Ο Λαρισαίος ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ και η αλήθεια

«Ὀλβιος ἐστὶν ὅστις τῆς ἱστορίας ἔσχε μάθησιν...» (Αρχ. Πολύβιος 203-126)

σελ. 2

ΜΙΑ ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΟΥ ΠΟΝΑΕΙ

*Του Γ. Καραβάνα

Προτίμησα να περιμένω κάποιες μέρες πριν γράψω. Να περιμένω σεβόμενος τη στεναχώ-

συνεχίζεται στις σελ. 9

ΑΥΤΑ ΤΑ ΞΕΡΑΤΕ ;;;

(Είναι μια στήλη που θα γράφει σύντομα διάφορα επίκαιρα θέματα, που οι άλλοι δεν τα γράφουν... για να τα μαθαίνετε)

- Α) ΚΑΘΗΣΤΕ, ΜΗ ΖΑΛΙΣΤΕΙΤΕ!
- Β) ΑΧ ΕΛΛΑΔΑ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΠΑΝΤΑ ΕΥΚΟΛΟΠΙΣΤΗ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ ΠΡΟΔΟΜΕΝΗ!
- Γ) ΠΙΑΣΤΕΙΤΕ ΜΗΝ ΠΕΖΕΤΕ!
- Δ) ΟΙ ΙΔΙΟΙ ΚΟΒΟΥΜΕ ΤΙΣ ΡΙΖΕΣ ΜΑΣ!
- Ε) ΧΩΡΙΣ ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΛΟΓΙΑ!

συνεχίζεται στις σελ. 3,4

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟΝ ΔΕΣΠΟΤΗ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ που ΚΡΥΒΕΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ!

Όλοι οι άνθρωποι, στο άκουσμα μιας δυσάρεστης είδησης ή ενός θλιβερού γεγονότος, λυπούνται και θλιβονται. Ακόμη περισσότερο όταν κάποιος ιερωμένος ακούσει για την κοίμηση ενός άλλου ιερωμένου. Βεβαίως εδώ εμπεριέχεται και η ελπίδα της αναστάσεως, άρα η κοίμηση ενός ιερωμένου ή επισκόπου, μας γεμίζει

θλίψη για την κοίμησή του, αλλά χαρά για την αιώνια και παντοτινή πατρίδα που είναι η Βασιλεία των ουρανών. Έτσι και ο Σεβασμ. Βόλο Ιγνατίος στον εορτασμό των Αγίων Αναργύρων στις 1.7.2018 αναφέρθηκε στον πόνο που ένιωσε με την

κοίμηση του δεσπότη Λάρισα Ιγνατίου. Αναφέρθηκε επίσης και στο ότι τον γνώριζε από χρόνια και τον σεβόταν πάντοτε γιατί

«...ήταν σοφός, πράος, ήσυχος, αλλά και με μεγάλη καρδιά...». Να είναι τα πράγματα όμως έτσι; Για να δούμε.

συνεχίζεται στις σελ. 8, 16

ΟΙ ΣΥΚΟΦΑΝΤΕΣ ΚΑΙ Ο ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ Α΄ ΚΟΤΣΩΝΗΣ

Η επιστολή που λάβαμε και απαντούμε

Σας είχαμε υποσχεθεί στο φύλλο του «ΑΓΩΝΑ» 250-251 μηνός Μαρτίου και στη σελίδα 10, ότι θα δημοσιεύσουμε την επιστολή του «θιγόμενου» Χ. Ανδρεόπουλου που διαμαρτύρεται για το σκωπικό άρθρο (φ. 248) παλαιού συνεργάτη μας με τίτλο «ΣΟΥ ΜΙΛΑΣ, Μ' ΑΚΟΥΣ».

Από τότε ελάβαμε πέντε (5) επιστολές (12/2/18, 12/3/18, 30/3/18, 30/4/18, 12/6/18) από τον διαχειριστή του ιστολογίου «Θεολογικός Σύνδεσμος Λάρισας», βγάζοντας τώρα ακόμα και το καθηγητής θρησκευτικών που με καμάρι υπέγραφε παλαιότερα.

Ίσως θα ήταν πιο αξιοπρεπές και τίμιο να μην την δημοσιεύσουμε, αλλ' ούτε και να απαντήσουμε, διότι στις δεκάδες ερωτήσεις που του θέσαμε αρκετές φορές για τα ψεύδη και τις διαστρεβλώσεις που παρουσιάζει στο επαίσχυντο αυτό «επιστημονικό» σύγγραμμά του «Εκκλησία κατά τη δικτατορία 1967-1974», σε καμία δεν ΑΠΑΝΤΗΣΕ! Και το φοβερότερο - δεν νομίζω ότι κοιμάται ή σιχός - όταν θριαμβολογούσαν για το άρθρο τους ΒΔΕΛΥΓΜΑ «Η ιστορία χωρίς φτιασιδώματα και αποσιωπήσεις», που αναφέρονταν

στον όσοιο μακαριστό Ιερώνυμο Α΄ Κοτσώνη, και πίστευαν ότι θα τον κατετρόπωναν με την ξένη βρωμερή φωτογραφία διεστραμμένου δεσπότη να φιλά τον δικτάτορα Παπαδόπουλο στο στόμα - υπονοώντας ότι σ' αυτήν ήταν ο Ιερώνυμος με «διαστροφικά χαρίσματα» - γελάστηκαν διότι εμείς αποκαλύψαμε το δαιμονικό του τέχνασμα. Έκτοτε σιγή - ΜΟΥΓΚΑ. Και το ολιγότερο που ταιριάζει στην περίπτωση είναι η απάντηση ΝΤΡΟΠΗ!

Θα την δημοσιεύσουμε όμως, μήπως, έστω και την ύστατη στιγμή, καταλάβει τη ζημία που έκανε στον εαυτό του και τη συκοφαντία σε μία οσία μορφή που πέρασε ως αύρα στην Ελλαδική Εκκλησία!

συνεχίζεται στις σελ. 10-15

ΠΩΣ ΘΑ ΗΜΑΣΤΑΝ ΧΩΡΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ !

Μία ομάδα Άγγλων ακαδημαϊκών και συγγραφέων με επιστολή τους στην Telegraph τονίζουν το πολιτιστικό χρέος που οφείλει η ανθρωπότητα στην Ελλάδα και ζητούν από τους Ευρωπαίους και την βρετανική κυβέρνηση να στηρίξουν οικονομικά τον λαό της Ελλάδας.

«Η Ελλάδα - γράφουν - χρωστάει 323 δισ. ευρώ, αλλά σκεφτείτε τί χρωστάει ο υπόλοιπος κόσμος στην Ελλάδα, τη χώρα που έδωσε τη Δημοκρατία, τους Ολυμπιακούς Αγώνες, τη φιλοσοφία, τα μαθηματικά, την Ιατρική. Δεν μπορούν να κοστολογηθούν αυτά...».

Συνεχίζει η Telegraph: «Πώς θα ήταν ο κόσμος μας αν ο Σωκράτης δεν είχε μιλήσει για τη γνώση, ο Αριστοτέλης δεν είχε σκεφτεί για την επιστήμη, τη λογική; Αν ο Φειδίας δεν είχε σχεδιάσει τον Παρθενώνα, ο Πολύκλειτος δεν είχε καθορίσει την ανδρική ομορφιά και ο Πραξιτέλης τη γυναικεία μορφή; Αν ο Ιπποκράτης δεν είχε κάνει επανάσταση στην Ιατρική; Αν ο Αρχιμήδης δεν είχε τεθεί εμμονή με τους κύκλους; Αν ο Πυθαγόρας δεν προτιμούσε τις γωνίες; Αν ο Αλέξανδρος δεν ήταν τόσο Μέγας; ...». Και διερωτάται η εφημερίδα στο δημοσίευσμα για πολλά ακόμα με την επιστολή να καταλήγει: «Είναι καιρός να θυμηθούμε το πολύ μεγάλο πολιτιστικό χρέος που οφείλουμε στην Ελλάδα, και πόσο

γενναία οι Έλληνες πολέμησαν στο Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο... Πρέπει και ελπίζουμε ότι ο ελληνικός λαός θα λάβει ισχυρή υποστήριξη από τους Ευρωπαίους συμμάχους...».

ΣΧΟΛΙΟ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ: Κύριοι ακαδημαϊκοί, όχι βοήθεια δεν είδαμε... αλλά κι αυτήν την ιστορία μας, τον πολιτισμό μας, την ακίνητη περιουσία του λαού, τον ορμητικό πλούτο κι αυτόν τον αέρα που αναπνέουμε επιχειρούν να μας πάρουν σε ένδειξη... ευγνωμοσύνης!!!

«**Όλβιος εσπιν όσπης της ιστορίας έσχε μάθησιν...**».

Ευτυχισμένος, διεκλήρυξε ο μεγάλος Έλληνας ιστορικός Πολύβιος (203-120 π.Χ.), είναι αυτός που γνωρίζει ιστορία.

Δυστυχώς δεν έγραψε τίποτα – ούτε ένα ανάθεμα – γι' αυτούς που συστηματικά παραποιούν την ιστορία για ατομικό ή συλλογικό όφελος...

Τούτες τις μέρες με πλήγωσε η ορκωμοσία ξένων ιατρών που ήρθαν στο νησί της ΚΩ να δώσουν τον ιατρικό Όρκο στο γενέθλιο τόπο του πατέρα της Ιατρικής Ιπποκράτη!

Και ένωση να είμαι φορτωμένος απογοήτευση όταν, γυρίζοντας ανάστροφα τα φύλλα της ιστορίας, είδα να παραχαράσσεται ο ιστορικός πλούτος που βεβαιώνεται με σφραγίδες απολυτότητας, και υπογράφεται με το σταθερό χέρι της υπευθυνότητας αποφεύγοντας να τονίσουν ότι, η εστία και η κοιτίδα της Ιατρικής είναι η Θεσσαλία με κέντρον τη Λάρισα.

Μπορεί οι αιώνες να κύλισαν, τα χρόνια να 'τρεξαν, οι γενιές ν' άρχονταν και να παρέρχονταν, ωστόσο τα ιστορικά γεγονότα αποτυπώνονται και διασώζονται στον καμβά της ιστορίας και είναι αδιάφυστα.

Ο Ιπποκράτης, ο πατέρας της ιατρικής – ιστορικά – παρέμεινε πολύ λίγο στην γενέτειρά του την Κω. Ουσιαστικά αναγκάστηκε να αυτοεξο-

ριστεί, χωρίς ποτέ να επιστρέψει ούτε για την αγαπημένη μητέρα του Φιλαρέτη, όταν νεαρός γιατρός ήρθε σε ρήξη με το ιερατείο της Ιατρικής Σχολής της Κω που δεν δέχονταν τις νέες μεθόδους του και εκμεταλλεύονταν με χρημάτα τους ασθενείς.

Αφού περιπλανήθηκε ανά την ελληνική τότε επικράτεια, βρήκε καταφύγιο στη ΛΑΡΙΣΑ όπου οι Αλευάδες του παραχώρησαν τα πάντα. Ίδρυσε τη **ΣΧΟΛΗ ΤΟΥ, το ΙΑΤΡΕΙΟ ΤΟΥ** και έγραψε το σύνολο του έργου του που αποτελείται από 59 συγγράμματα – μνημεία ακριβούς επιστημονικής ιατρικής – 24 επιστολές, τον «Περί Μανίας Λόγον», και φυσικά, στο τέλος του βίου του, άφησε ως παρακαταθήκη το **ΑΠΟΣΤΑΓΜΑ** της ιατρικής του πορείας για τους μελλοντικούς γιατρούς – **ΤΟΝ ΠΕΡΙΦΗΜΟ ΟΡΚΟ ΤΟΥ** – που δίνουν σήμερα οι γιατροί της Οικουμένης.

Στη Λάρισα έζησε πάνω από 5 δεκαετίες, δίδαξε, γιάτρευε, έγραψε, πέθανε και η Θεσσαλική γη δέχθηκε το σώμα του – όταν πέθανε – ως έναν πολυτογραφημένο ΛΑΡΙΣΑΙΟ. (Το 387 π.Χ. ο Δήμος σε ειδική τελετή στο αρχαίο θέατρο, ανακήρυξε τον Ιπποκράτη, πολίτη της Λάρισας).

Είναι τραγικό για την πόλη της Λάρισας, που – αν εξαιρέσουμε την φωτεινή περίπτωση του αειμνήστου Αρχιάτρου ε.α. **Δημ. Παλιούρα** ο οποίος με μύριες δυσκολίες έστησε το υπάρχον Μουσείο – κανείς, έως σήμερα δεν έκα-

νε κάτι ώστε να αναδείξει το πακέτο της μεγάλης αυτής ιστορικής κληρονομιάς, που αποτελεί ιστορική αλήθεια με το ανεπανάληπτο ιατρικό του έργο, τη ζωή και την παραμονή του στη Λάρισα.

Οι ευθύνες είναι πολύ μεγάλες και διαχρονικές στους μακράν και στους εγγύς (Δήμο, Περιφέρεια, Ιατρική Σχολή, και το νεοπαγή Σύλλογο «Ιπποκράτη») που αρκούνται σε ημερήσιες φιέστες μιας φανταστικής διαφημιζόμενης κοινωνικής προβολής χωρίς κανένα αντίκτυπο, αφού την επομένη περνούν στην αφάνεια, στη λησμοσύνη και στην εγκατάλειψη.

Εδώ πρέπει να δίνεται ο **ΟΡΚΟΣ ΤΟΥ ΙΠΠΟΚΡΑΤΗ!** **Εδώ**, στην πόλη που **ΓΡΑΦΗΚΕ!**

Η Λάρισα και η Θεσσαλία γενικότερα είναι η Μητέρα που γέννησε την ιατρική... Στην αρχαία Τρίκκη γεννήθηκε ο θεός της Ιατρικής ο Ασκληπιός και οι κόρες του Υγεία και Πανάκεια. Στα βουνά του Πηλίου και της Όσσας ζούσαν οι Κένταυροι που γνώριζαν και δίδασκαν την ιατρική (μαθητής του Κένταυρου Χείρωνα ήταν ο μυθικός Αχιλλέας) και στη Λάρισα έζησε και ετελεύτησε την επίγεια διαδρομή του ο πατέρας της ιατρικής ο Ιπποκράτης!

Η Θεσσαλία θα μπορούσε να αναδειχθεί ο δημοφιλής τόπος Τουριστικού Ιατρικού Τουρισμού, διότι, εκτός των παραπάνω, έχει και τις

ιαματικές (θαυματουργικές) πηγές (Σμοκόβου, Κόκκινου Νερού, Καΐτας, Ριζώματος...) που αναφέρονται στα αρχαία συγγράμματά τους. Αν αξιοποιηθούν κατάλληλα, μαζί με την ιστορία, μπορούν να γίνουν πόλοι έλξης εκατομμυρίων επισκεπτών, αναπτύσσοντας πολλούς κλάδους από κατασκευές και υποδομές μέχρι και πρωτοποριακές υπηρεσίες υγείας και ευζωίας, αναπληρώνοντας εθνικές εισοδηματικές απώλειες.

Όσο για τους παρευρισκόμενους στην ορκωμοσία της Κω – μηδέ του γιατρού και Προέδρου της ΚΕΔΕ, Δήμαρχο Αμαρουσίου κ. Γεωρ. Πατούλη – το μόνο που απλά μπορούμε να πούμε είναι **Ανιστόρητοι**, μια λέξη που αρμόζει για να δικαιολογήσουμε την παρουσία τους.

Ως ένας προβληματισμένος πολίτης αυτής της πόλης, ξεδιπλώνοντας μπροστά μου τον κατάστικτο καμβά της δισχιλιετούς ιστορίας, προσήλωσα τον στοχασμό στην αντιδιολογική αυτή πράξη, δηλαδή να ορκίζονται οι γιατροί του κόσμου σ' ένα χώρο που ο ίδιος αποτομήθηκε και δεν γύρισε ποτέ. **Σ' έναν όρκο που τον άφησε ως παρακαταθήκη στην πόλη που έζησε, αγάπησε και ετελεύτησε. Πάει πολύ να έχουν άλλοι υφαρπάξει αυτή την ιστορική κληρονομιά χωρίς να υπάρχει καμία αντίδραση. Ε... λοιπόν αυτό που ταιριάζει είναι το ΑΙΔΩΣ ΘΕΣΣΑΛΟΙ & ΛΑΡΙΣΑΙΟΙ.**

Συνέχεια από τη σελ. 1

Η τελευταία νύχτα του Ιπποκράτη...

για τα καλά ο Χειμώνας στο σώμα μου... Νοιώθω τους χιμούς να κυλούν αργά και η καρδιά έχει ανισομερείς κτύπους...

Οι χήνες πετούν στον ουρανό, φεύγουν για ζεστά μέρη. Τι δύναμη, τι αντοχές έχουν μέσα τους για να διασχίσουν τόσο μεγάλες αποστάσεις.

- Πόσα χρόνια έχουν περάσει Ιπποκράτη;

- Πολλά! Τι νόημα έχει πια να μετράς... Ο πρώτος μου ασθενής ήταν μια χήνα, κι εγώ ο Ασκληπιάδης, πιας 4 ετών, την έκανα καλά.

Στην Κω ήταν, όταν στο κοπάδι όρμησε ένα γεράκι. Φθινόπωρο, ήταν, σαν τώρα, και προσπάθησε ν' αρπάξει μια χήνα αλλά του ξέφυγε και σαν Ίκαρος με πληγωμένο φτερό προσγειώθηκε στην αυλή του σπιτιού μου. Η φτερούγα ακουμπούσε στο έδαφος... Ήταν φοβισμένη.

Το πρώτο βήμα του Ασκληπιάδη είναι να κερδίσει την εμπιστοσύνη του ασθενή... Πλησίασα αργά, της μίλησα, της είπα να μη φοβάται γιατί γρήγορα θα γίνει καλά. Μετά την πήρα στα χέρια μου. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά από το φόβο, της μιλούσα συνέχεια, πήρα ένα τάσσο κι έβρεχα το κεφάλι και το ράμφος της. Ηρέμησε...

Μετά μπήκα στο άβατο, το ιατρείο του πατέρα μου. Ο Ηρακλείδης μου απαγόρευε την είσοδο, όμως έλειπε από το σπίτι – σε οικία ασθενούς, θα ήταν ή ταξίδι. Και η μητέρα μου η Φαναιρέτη είχε βγει να μαζέψει βότανα. Βρήκα ένα καλάμι το έκοψα μ' ένα μαχαίρι. Η χήνα είχε κουρνιάσει ήσυχη. Πήρα το πληγωμένο φτερό, τοποθέτησα το κομμάτι από το καλάμι, έβαλα βάλσαμο από βότανα, που χτυπούσε στο ίδιο ο πατέρας μου για τις πληγές, και σκέφτηκα να βάλω και λίγο μέλι, που ο Ασκληπιός μου το ψιθύρισε. Ήταν θαυματουργό για τις πληγές! Έδεσα το φτερό, και πήρα τη χήνα στο δωμάτιό μου... Λίγες μέρες μετά πέταξε στον ουρανό, αφού έκανε ένα κύκλο πάνω από

το σπίτι, σα να μ' αποχαιρετούσε κι ύστερα ξεκίνησε για το ταξίδι της μόνη, αλλά υγιής... Ήξερε το δρόμο. Μπορεί αυτά τα χιανάκια που πετούν νάναι απόγονοί της... Ήθελα κι εγώ πολλά παιδιά, όμως οι θεοί μου χάρισαν μόνο ένα, τον Θεσσαλό.

Καλός γιατρός, αλλά του λείπει η τόλμη, η έρευνα, ίσως η δική μου παρουσία, να έριχνε μεγάλη σκιά και τον τρομάζει.

Πλησιάζει το τέλος της επίγειας διαδρομής μου. Πολλά χρόνια πριν, είχα παρακαλέσει τους θεούς, όταν θα πλησιάζει η ώρα μου, πριν η ΔΑΝΑΚΗ μπει στα σφραγισμένα μου χείλη, να μου στείλουν ένα σημάδι, και το σημάδι ήρθε, πριν λίγες μέρες. Όταν έφυγα από την Κω είχα πάντα μαζί μου μια Σικία του πατέρα μου. Με συντρόφευε χρόνια και ξαφνικά έσπασε μόνη της, χωρίς να την αγγίξει ανθρώπινο χέρι...

Αυτό ήταν το σημάδι. 'Σ' ευχαριστώ, Ασκληπιέ – ψιθύρισα για το μεγάλο, το υπέροχο ταξίδι που μου χάρισες...'. Νοιώθω επιτακτικά να γράψω, όχι ιατρικά βιβλία, έγραφα πολλά, αλλά για την πορεία μου στο χρόνο με τη δική μου γραφίδα, όλα όσα είδα, κι είδα πολλά... πριν τα στρεβλώσει ο χρόνος, πριν οι γραφιάδες που ακουμπήσουν στη ζωή μου, γράψουν ανακρίβειες. Θα τα καταφέρω;

Όπως με τις θανατηφόρες ασθένειες που σου παρέχουν μια ανάπαυλα προσποιούμενες υποχώρηση, ξέρω πως η κλεψύδρα του χρόνου έχει μέσα της λίγους κόκκους άμμου... Τι όμορφα που βάφει ο ήλιος το βουνό των θεών.

Στην Κω Βυθιζόταν στην θάλασσα.

Κως, γενέθλια γη. Έμεινα τόσο λίγο, εγώ ο γιος του Ηρακλείδη που καταγόταν από τον **Ασκληπιό** και από την Φαναιρέτη απόγονο του ήρωα Ηρακλή... Θα γινόμεν γιατρός, αυτό ήθελα, ο πατέρας μου

μου δίδαξε την Ιατρική, το Ιερατείο όμως δε με ικανοποιούσε, υπήρχε δεισιδαιμονία και λιγότερο επιστήμη, αλλά και χρηματισμός. Ύστερα ήρθε να σπουδάσει Ιατρική ο **Νεοκλής**. Μειράκιον από το Άργος. Πολύ όμορφος τότε που στα χρόνια της εφηβείας η εξωτερική εμφάνιση είναι το παν. Όταν ο κόσμος στο λυκαυγές φάνταζε διαιρεμένος σε θεούς και θνητούς...

Όταν η **κοινωνική ιεράρχηση καθορίζεται περισσότερο από τη γλυκύτητα δύο ματιών παρά από τη γνώση και τα πνευματικά προσόντα**. Η ηλικία όταν η εξωτερική εμφάνιση λέει για σένα όσα οι άλλοι θέλουν να μάθουν...

Το κείμενο αυτό εκφωνήθηκε στο Δημ. Ωδείο Λάρισας στο πλαίσιο των εκδηλώσεων για την «ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΕΘΕΛΟΝΤΗ ΑΙΜΟΔΟΤΗ» από τον συγγραφέα, λογοτέχνη, σκηνοθέτη, ηθοποιό Βαγγέλη Κολώνα.

Η σχέση του Νεοκλή με τον πατέρα μου και με όλους τους ήταν θεμελιωμένη σ' εκείνη την καταχθόνια αισθητική Αντινομία, τη γοητεία και τη δύναμη του Νεοκλή πάνω του (στον πατέρα μου με απαίτηση του εξοστρακισμό το δικό μου...) **Τώρα τον ευγνωμόνω. Αν δεν ήταν αυτός ίσως να ήμουν ακόμα στην Κω ένας γιατρός απλός... Σαν τον Όμηρο που λέει πολλών ανθρώπων άσπετα και νοόν έφυγα, κρατώντας την ανάμνηση των δακρύων της μητέρας μου.**

Ταξίδεψα πολύ, στη Δήλο, στη Σμύρνη, στη Σκυθία, στη Θράκη. Δίδαξα, παρατηρούσα, θεραπεία, έγραφα, έκανα ατελείωτους δρόμους και στάσεις. Στις Αίγες γιάτρευα τον βασιλιά των Μακεδόνων τον Περδίκκα, που υπέφερε από αιμορροΐδες. Σύντομα ήππευε χωρίς πόνους. Μου ζήτησε να μείνω στην αυλή του μόνιμα αλλά προτίμησα τα ταξίδια μου. Πήγα στα Άβδηρα που τα γλύ-

τωνα από λοιμό. Γνώρισα τον Δημόκριτο που τον θεωρούσαν οι συμπολίτες του τρελό, γιατί γελούσε διαρκώς απλά ήταν ένας χαρούμενος άνθρωπος και σοφός. Από λοιμό γλύτωσα και τους Αργείους, και τους Αθηναίους. Έγινα φίλος με τον Πλάτωνα, τον Σωκράτη, τον Σοφιστή Γοργία από τη Σικελία.

Μέχρι την Περσία έφθασε η φήμη μου. Ο Γοργίας είχε εγκατασταθεί στη Λάρισα. Πήγα να τον επισκεφτώ και δεν έφυγα ποτέ. **Είχε και έχει κάτι απροσδιόριστα μαγικό αυτή η πόλη, αγαπάει, αγκαλιάζει και ενσωματώνει τον ξένο.** Έπειτα η Θεσσαλία ήταν η γη των προγόνων μου. Εδώ γεννήθηκε ο Ασκληπιός και οι Κένταυροι που κατείχαν την Ιατρική Επιστήμη, ο Χείρων δίδαξε στον Αχιλλέα πολλά και Ιατρική.

Η Λάρισα έγινε το κέντρο της Ζωής της, η πόλη μου, η αγαπημένη. Εδώ δημιούργησα το Ιατρείο μου, τη Σχολή μου, πάλεψα όμως με δεισιδαιμονίες, με αντιρρήσεις που τελικά νίκησα.

Ηγεμονέστατον πάντων η φύσις! Στο βιβλίο μου "περί αέρων και υδάτων", έγραφα πώς πρέπει να χιζόνται τα σπίτια, πόσο ευεργετικός είναι ο ήλιος, τα δέντρα στις αυλές, πώς να καθαρίζουν το νερό και πόσο καλό είναι το καθημερινό λουτρό στο ανθρώπινο σώμα. Λάτρευα τα παιδιά. Μπορεί όταν έρχονταν να τα δω να φωνασκούσαν. Ήταν από το φόβο τους.

Για τα παιδιά έγραφα "τα περί οδοντοφυΐας". Παρατηρούσα πως η Πανσέληνος επηρέαζε την ασθένεια της ιερής μανίας και επίστευσα την προσοχή των οικείων. Έλεγα πάντα πόσο σημαντική ήταν η πρόληψη από τη θεραπεία.

Οι Αλευάδες μου παρείχαν τα πάντα. Η Λάρισα έγινε πόλος έλξης ασθενών. Ποτέ δεν ύψωσα τείχη γύρω μου, δεν υπήρξα αλαζόνας. Ήμουν σεμνός υπηρέτης του Ασκλη-

πιού. Στο Ιατρείο έξω από τη Λάρισα φύτεψα κλαίουσες, πιές, ελιές, δάφνες, πράσινο, οι ασθενείς έπρεπε να βλέπουν ένα τοπίο που να τους ηρεμεί. Κάθε αρρώστια είναι διαφορετική από τις άλλες. Δεν είναι ένας εξωτερικός παράγοντας που προσβάλλει το σώμα όταν ένα κομμάτι του εξεγειρέται με ορμή αυτοκαταστροφική. Πρέπει να το σταματήσει.

Στους ασθενείς έλεγα πάντα την αλήθεια, τους ατράπους και τους κινδύνους της αρρώστιας κι όταν έρχονταν η ανάρρωση τους έδινα οδηγίες για να βελτιώσουν και να επιμηκύνουν το δρόμο της Ζωής. Νομίζω πως το έγραφα στο βιβλίο μου: "Διαιτητικά, περί διαίτης, υγιεινής".

Ω Μητέρα των μουσών Μνημοσύνη, αν ο χρόνος διέσωζε μόνο ένα κείμενό μου από το έργο μου θα ήθελα αυτό να ήταν ο **ΟΡΚΟΣ**. Μου αρκεί. Τον έγραφα μια μέρα πληγωμένος, θυμωμένος με τη συμπεριφορά βοηθών και γιατρών, όταν ανακάλυψα **χρηματισμό**. Ο όρκος είναι το φωτεινό μονοπάτι γι' αυτόν που θέλει να γίνει Ιατρός και υπηρετεί τον άνθρωπο.

Πολλές φορές έχω ένα όραμα. Βλέπω ιατρούς στο μέλλον να ορκίζονται με τα δικά μου λόγια. **Ο ΟΡΚΟΣ ΤΟΥ ΙΠΠΟΚΡΑΤΗ.**

Κι όμως, πόσα έχω να δώσω ακόμα! Πόσα να μάθω για την τέχνη της Ιατρικής! Αλλά η μεν τέχνη μακρά... ο δε βίος βραχύς. Οι μοίρες ήταν φιλάνθρωπες μαζί μου, η Λάχεσις κρατάει το ψαλίδι, ο Αχέρωντας και ο βαρκάρης αναμένουν.

Όμως εγώ, ένα ποτάμι μόνο λάτρευα, τον Πηνεϊό, ένα θεό, τον Ασκληπιό, μια πόλη τη Λάρισα...

Ο ψυχοπομπός Ερμής καταφθάνει, ο Θεσσαλός, ο μονακριβός γιος μου θα πραγματοποιήσει την τελευταία μου επιθυμία; Να γράψω στο επίτμβιό μου **ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ Ο ΛΑΡΙΣΑΙΟΣ**... τίποτα άλλο... Σκοτεΐνασε...

Α) ΚΑΘΗΣΤΕ, ΜΗ ΖΑΛΙΣΤΕΙΤΕ !

Η Εθνική Τράπεζα πούλησε «κόκκινα» δάνεια ύψους 5,2 δισ. ευρώ - **καθήστε!** - για 110 εκατ. ευρώ, πέφτοντας επάνω στους δανειολήπτες σαν τα κοράκια που αρπάζουν και τα τελευταία πτώματα...

Οι Τράπεζες δεν έκαναν το αυτονόητο: να ζητήσουν από τους δανειολήπτες να πληρώσουν στην τιμή ή λίγο παραπάνω απ' όσο τα δίνουν στα funds ώστε να μην αφανιστεί η ακίνητη περιουσία των Ελλήνων.

Από την στιγμή που πολίτες και επιχειρήσεις είχαν αποκλειστεί από τη δυνατότητα να αγοράσουν οι ίδιοι τα «κόκκινα» δάνειά τους, κατέφθασε το πρώτο σμήνος (12 εταιρειών) κοράκων να αρπάξουν όσο-όσο την περιουσία των Ελλήνων, με εντολή των «φίλων» Ευρωπαίων δανειστών μας.

Οι «ελληνικές» Τράπεζες - η κυβέρνηση - έχουν δεσμευτεί στον Ευρωπαϊκό Εποπτικό Μηχανισμό (SSM) ότι μέχρι τέλος Δεκεμβρίου του 2019 θα έχουν «σκοτώσει» περίπου 40 δισ. ευρώ.

Συνολικά έχουν πουληθεί μέχρι τον τελευταίο μήνα «κόκκινα» δάνεια ύψους 13,5 δισ. ευρώ αντί - **καθήστε μην ζαλιστείτε** - 680 εκατ. ευρώ περίπου.

Η Eurobank ξεκίνησε τον χορό των μεταβιβάσεων αξίας 2,8 δισ. ευρώ στο σουηδικό κοράκι Intrum και εισέπραξε (η τράπεζα) 45 εκατ. δηλαδή 3 ευρώ ανά 10 ευρώ δανείου.

Ακολούθησε η Εθνική Τράπεζα που πούλησε σε αμερικανοσουηδική κοινοπραξία Carval δάνεια αξίας 5,2, όπως αναφέραμε

στην αρχή, και εισέπραξε περίπου 5,5 ευρώ ανά 100 ευρώ δανείου.

Στο χορό μπήκε και η Alpha Bank πουλώντας το χαρτοφυλάκιο στον επενδυτικό όμιλο B2 Holding ύψους 3,7 δισ. ευρώ και εισέπραξε ως τίμημα 90 εκατ., δηλαδή 4,5 ευρώ ανά 100 ευρώ δανείου.

Συνέχισε το χορό η Τράπεζα Πειραιώς που τα παραχώρησε - πιο αξιοπρεπώς - στη Bain Capital Credit αξίας 1,95 δισ. ευρώ αντί 432 εκατ. ευρώ.

Σε εξέλιξη βρίσκονταν η προσπάθεια της Attica Bank με **4-5 κοράκια** για δάνεια 700 εκατ. ευρώ και το παζάρι να παίζεται στα 60 με 75 εκατ. δηλαδή στο 8 με 10% της αξίας των.

Παρ' ολίγον να είχαμε και σκάνδαλο με τα δάνεια - από... «αβλεψία» μάλλον - της ΝΔ με 20 εκατ. και του ΠΑΣΟΚ με 5 εκατ., που τελευταία στιγμή απετράπη με παρέμβαση στη Βουλή του βουλευτή Νικολόπουλου!

Από ό,τι υπολογίζουν, οι τράπεζες κινδυνεύουν να μην πάρουν ούτε 15 δισ. ευρώ από τα 120 δισ. των «κόκκινων» δανείων. Αλλά μη νομίσει κανείς ότι τα χρήματα που χάνονται θα τα πληρώσουν οι τράπεζες. Από τις τσέπες του Έλληνα θα τα πάρουν, αφού πρώτα μας ξαφρίσουν όλη την ακίνητη περιουσία!

Ο Πρόεδρος της Κ.Ε.Δ.Ε. (Κεντρική Ένωση Δήμων Ελλάδος) Γ. Πατούλης με παρέμβαση του ζήτησε από την κυβέρνηση να εφαρμοστεί Νομοθετική ρύθμιση, στα πρότυπα της Κύπρου. Δηλαδή οι τράπεζες αντί να τα πωλούν στα funds, να δώσουν την ευκαιρία στους δανειολήπτες να τα εξαγοράσουν στην ίδια τιμή, διασώζοντας έτσι ακίνητη περιουσία χιλιάδων συμπολιτών μας και αποτρέποντας κατάρρευση της αξίας των ακινήτων στην πατρίδα μας αφενός και αφεντέρου αποτρέποντας την αποσάθρωση του κοινωνικού και οικιστικού ιστού των Δήμων.

Και προχωρά: «**είναι μύθος ότι αποτελεί μνημονιακή υποχρέωση να μην δίνεται - όπως ισχυρίζονται μερικοί - προτεραιότητα εξαγοράς στο δανειολήπτη κι όχι στο funds.**»

Από την πρωτοβουλία αυτή του κ. Πατούλη - δημ. 15.1.18 - πέρασαν έξι μήνες, και τα κοράκια συνεχίζουν να λεηλατούν την ελληνική περιουσία.

Και το βασικότερο είναι ότι αν δεν πιάσουν τον στόχο που υπολόγισαν από τα κόκκινα δάνεια, ίσως έχουμε εισβολή σε καταθέσεις, αντίστοιχα με της Κύπρου.

Β) ΑΧ ΕΛΛΑΔΑ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΠΑΝΤΑ ΕΥΚΟΛΟΠΙΣΤΗ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ ΠΡΟΔΟΜΕΝΗ !

Από 20ετία υπάρχει διακρατική συμφωνία μεταξύ Ελλάδας και Αλβανίας να αφαιρεθεί από τα σχολικά βιβλία ό,τι μπορεί να αποδοθεί ότι έχει χαρακτήρα επεκτατικό σε βάρος της μιας ή της άλλης χώρας.

Για τον σκοπό αυτό έχουν γίνει συναντήσεις επί συναντήσεων και επιτροπές επί επιτροπών μεταξύ των υπουργείων Παιδείας των δύο χωρών. Διαπιστώνουμε όμως ότι τη συμφωνία τηρεί μόνο η Ελλάδα, ενώ η Αλβανία, όχι μόνο δεν αφαιρεί τα επίμαχα σημεία, αλλά πλην των υπαρχόντων μεταφέρει στις νέες γενιές ανιστόρητες φαντασιώσεις για «Μεγάλη Αλβανία» που περιλαμβάνει την δυτική Μακεδονία, ολόκληρη την Ήπειρο, τους ήρωες της επανάστασης του 1821 κ.α.

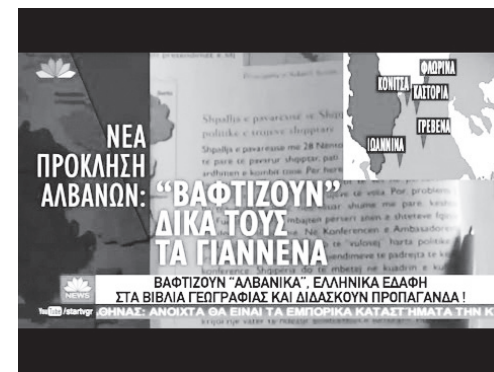
Η Ελλάδα ευκολόπιστη και φιλειρηνική, σε δείγμα καλής θέλησης, αφαιρέσει, εδώ και χρόνια, από τα σχολικά βιβλία κάθε αναφορά στον Ελληνισμό της Βορείου Ηπείρου - που αποτελεί ζωτικό τμήμα του Ελληνισμού - αλλά και το Πρωτόκολλο της Κέρκυρας του 1914 που προέβλεπε την αυτονομία της Βορείου Ηπείρου.

Στις 14 Νοεμβρίου 2016 στα ελληνοαλβανικά σύνορα, μετά από σχετικό έλεγχο που έγινε, οι ελληνικές αρχές συνέλαβαν 2 Αλβανούς να μεταφέρουν με φορτηγάκι στην Ελλάδα προπαγανδιστικό υλικό (βιβλία, χάρτες της «Μεγάλης Αλβανίας») για να τα διανέμουν - όπως δήλωσαν - σε αλβανούς μαθητές που φοιτούν σε ελληνικά σχολεία!

Οι δύο αλβανοί (Αλτίν Τάφα και Αγκίμ Ασάβι) ήταν υψηλόβαθμοι υπάλληλοι του αλβανικού ΥΠ.ΕΞ.

Το δικαστήριο, που έγινε τέσσερις μέρες μετά (18-11-2016) στα Γιάννενα, υπέβαλε στους 2 κατηγορούμενους 30 μηνών φυλάκιση με ζετή αναστολή, αφού κατάσχεσαν το αυτοκίνητο και το προπαγανδιστικό υλικό (1512 βιβλία, χάρτες κ.ά.). Όσο για τους καταδικασθέντες έγιναν άφαντοι.

Στα τέλη Δεκεμβρίου του 2016 ο Βουλευτής Ν. Νικολόπουλος ερώτησε τον Υπουργό Παιδείας και Εξωτερικών τι θα κάνει για να σταματήσει η ανθελληνική προπαγάνδα της Αλβα-

νίας... η μπαμπέσικη αυτή συμπεριφορά των γειτόνων μας. Ο Αλ. Τσίπρας πρέπει να αντιμετωπίσει την άθλια συμπεριφορά της αλβανικής κυβέρνησης...

Στο ίδιο πλαίσιο κινήθηκε, μετά ένα χρόνο περίπου (Οκτώβριος 2017) με ερώτηση στον Υπουργό Εξωτερικών και ο βουλευτής ΑΝΕΛ Δ. Καμμένος: «**Έχουμε - είπε - πολύ σοβαρό ζήτημα. Στην αρχή της σχολικής χρονιάς, στα βιβλία της 9ης και 12ης τάξης των σχολείων της Αλβανίας, συνεχίζουν να περιλαμβάνουν το κεφάλαιο «Αλβανικές περιοχές στην Ελλάδα», παρουσιάζοντας ως περιοχές της Τσαμουριάς, τη Β. Ήπειρο, την Κόνιτσα, την Καστοριά, ολόκληρη την Ήπειρο, την Πρέβεζα, την Άρτα, την Ηγουμενίτσα... παρά τις αλληπάλληλες διακρατικές συμφωνίες... δεδομένου ότι εμείς, ως δείγμα καλής θέλησης, έχουμε αφαιρέσει από τα σχολικά βιβλία κάθε αναφορά στον Ελληνισμό της Β. Ηπείρου...**».

Ο υπουργός συμφώνησε σε όλα και τόνισε: «**Τους έχουμε καταστήσει σαφές με τρόπο επιτακτικό ότι το εν λόγω περιεχόμενο είναι απαράδεκτο και πρέπει να αφαιρεθεί το συντομότερο δυνατό**».

Και μέχρι σήμερα τί έγινε; ΤΙΠΟΤΑ!!! Κοιμόμαστε τον ύπνο του δικαίου. Τα Ιερά και Όσια, που μας κράτησαν όρθιους στις θύελλες που πέρασε το έθνος, τα ξεχάσαμε και οι κρατούντες ένα-ένα τα παραχωρούν!

Αχ Ελλάδα δοξασμένη, πώς κατάντησες!!!

Γ) ΠΙΑΣΤΕΙΤΕ ΜΗΝ ΠΕΣΕΤΕ !

α) Να που φτάσαμε! Οι υπουργοί στο Eurogroup (15-6-2017) απείλησαν τον υπουργό Οικονομικών Γ. Χουλιαράκη πως θα μπλοκάρουν τη δόση των 8,5 δισ. ευρώ, αν το ελληνικό κράτος δεν δώσει ασυλία στους αξιωματούχους του ΤΑΙ-ΠΕΔ (Ισπανό, Ιταλό, Σλοβάκο), που ο Εισαγγελέας δι-αφθοράς τους καταλόγισε κατηγορίες για πωλήσεις ελληνικών ακινήτων μπιρ-μπαρά ζημιώνοντας το δημόσιο (τους Έλληνες πολίτες) 2,5 δισ. ευρώ.

β) Να που φτάσαμε! Συνασπίσθηκαν Δ.Ν.Τ., Ε.Ε., Ε.Κ.Τ., «θεσμοί», διεθνής και εγχώριος τύπος υπέρ του Ανδ. Γεωργίου, του ανθρωπού που φέρεται ότι παραποίησε σκόπιμα τα στοιχεία του ελλειμμάτου του 2009, - όπως κατηγορείαν οι τρεις συνάδελφοί του (Ζ. Γεωργαντά, Ν. Στρόμπλος και Ν. Λογοθέτης) - με αποτέλεσμα η Ελλάδα να μπει στα μνημόνια και το Δ.Ν.Τ.

Μετά την αμετάκλητη απόφαση του Ποινικού Τμήματος του Αρείου Πάγου - ευτυχώς υπάρ-

χουν και δικασταί εν ταις... - όλοι οι παραπάνω μας διαμήνυσαν με αυστηρό τόνο: «**μην αγγίξει!**» κανείς τον κ. Γεωργίου.

γ) Να που φτάσαμε! Οι «θεσμοί» - η γνωστή μας «**Τρόικα**» - απαιτούν από την Ελλάδα τα funds ή καλύτερα, τα μαύρα κοράκια να έχουν Νομική ασυλία για να μπορούν να παίρνουν με πενταροδεκάρες τα περιφημα πακέτα από τις Τράπεζες με τα «κόκκινα» δάνεια (καταναλωτικά, κάρτες, επιχειρηματικά κ.ά.). Να

παίρνουν δηλαδή ό,τι έχει και δεν έχει ο κοσμάκης και να παραμένουν στο απυρόβλητο.

δ) Να που φτάσαμε! Οι ξένοι και οι ντόπιοι κατασιπλιάδες να έχουν τον καταδωμένο για όποια παρανομία κάνουν στην ελληνική επικράτεια, ενώ ο Έλληνας να διώκεται για ασήμαντη παράβαση (κουλουράκι που άρπαξε να ξεγελάσει την πείνα του) ή, η θείσα από το χωριό γιατί δεν έβγαλε άδεια στη λαϊκή προκειμένου να πουλήσει 15 αυγά και να πληρώσει το φαρμακοποιό!

ΑΓΩΝΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΛΑΡΙΣΙΑΙΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΑΡΙΘΜ. ΦΥΛΛΟΥ 253-54 ΚΩΔ. ΥΠ. 061603

ΙΟΥΝΙΟΣ - ΙΟΥΛΙΟΣ 2018

Ιδιοκτήτης Εκδότης Διευθυντής Τριαντάφυλλος Ι. Τσιούπουλος

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Γραφεία: Αιόλου 20 & Αστροναυτών ,

T.K. 41221 Λάρισα

Τηλ.: 2410 284644

Φαξ: 2410 551113

Εκδίδεται με προαιρετικές προσφορές

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

www.agonas.org

info@agonas.org

Δ) ΟΙ ΙΔΙΟΙ ΚΟΒΟΥΜΕ ΤΙΣ ΡΙΖΕΣ ΜΑΣ !

Η **Γάνδη** είναι η δεύτερη μεγαλύτερη πόλη του Βελγίου με 230.000 κατοίκους. Σ' αυτή την πόλη, στις αρχές Μαΐου 2018, έγινε μεγάλο συλλαλητήριο - όπως έγραψε η ολλανδόφωνη εφημερίδα «De Standaard» - που, πάνω από 1.000 μαθητές και περισσότεροι από 100 καθηγητές της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης διαδήλωσαν, με αίτημα να διδάσκονται οι μαθητές τα αρχαία ελληνικά στα σχολεία τους.

Μαθαίνουμε επίσης ότι στη Γαλλία 9 στα 10 γυμνάσιο επιλέγουν την εκμάθηση της ελληνικής γλώσσας, καθώς και 11 ακόμα χώρες στην Ευρωπαϊκή Ένωση, συνολικά 30 σε όλη την Ευρώπη. Το ίδιο συμβαίνει και με πολλές άλλες χώρες του κόσμου (Ρωσία, Κίνα, Ν. Αφρική, Αμερική, Αυστραλία, Αργεντινή) και δεκάδες ακόμα.

Αντίθετα στη χώρα μας άρχισαν σιγά-σιγά να τα περιορίζουν, και φθάσαμε, σχεδόν, στην κατάργησή τους. Θα θυμάστε τι σάλος είχε δημιουργηθεί με τις δηλώσεις Ρεπούση ότι δεν χρειάζεται διότι είναι «**νεκρή η γλώσσα των αρχαίων ελληνικών**» (Σεπτ. 2013). Δεν άργησε τη σκυτάλη να την πάρει ο κ. Φίλης και ως υπουργός Παιδείας να δηλώσει τα ίδια.

Ο γλωσσολόγος καθηγητής Γεώργ. Μπαμπινιώτης σε άρθρο του για το θέμα αυτό έγραψε στην εφημ. «ΤΑ ΝΕΑ» με τίτλο: «**Διαμάχη - Χρειάζονται τα Αρχαία Ελληνικά στο σχολείο;**», και μεταξύ των άλλων τόνιζε: «... Το να αγνοείς αυτήν την πραγματικότητα και να επαναλαμβάνεις τις γνωστές παιδαγωγικές αντιρρήσεις («**Τι χρειάζεται η αρχαία γλώσσα;**», και άλλα τέτοια φληναφήματα), ή να αναπαράγεις συνειδητά αφέλη ιδεολογήματα ή παροδηγεί-

σεις από άγνοια ή απαιδεσία είναι εγκληματικά. Το έχει πει ωραία ο Κοραΐς: «**Όστις χωρίς την γνώσιν της αρχαίας επιχειρεί να ερμηνεύσει την νέαν ή απατάται ή**

Η θεωρία του ανθέλληνα Αυστριακού Ιακ. Φαλμεράυερ - πως οι Νεοέλληνες δεν κατάγονται από τους αρχαίους Έλληνες, αλλά από μεσαιωνικούς Σλάβους

σαν δικό τους και τους εαυτούς τους σαν απογόνους των αρχαίων Ελλήνων. Χαρακτηριστικό παράδειγμα οι Σλαβοσκοπιανοί που τους προσωκρατικούς Έλλη-

απατά... Τι κρίμα που ο κ. Ν. Φίλης, αν και Υπουργός Παιδείας, έχει αγνοήσει αυτήν την πτυχή της ελληνικής γλώσσας, και ως εκ τούτου με τόση επιπολαιότητα... χαρακτήρισε τα Αρχαία Ελληνικά ως «**νεκρή γλώσσα**»...».

Οι μαθητές του Βελγίου μας ρεζίλεψαν σαν χώρα, διότι το σύνθημά τους στην διαδήλωση ήταν: «**Μία γλώσσα μπορεί να είναι πολύ ωραία ακόμα κι αν είναι νεκρή**».

Γεννάται το ΜΕΓΑΛΟ ερώτημα: Όλα αυτά που συμβαίνουν είναι επιπολαιότητα, είναι ανευθυνότητα, είναι... ή υπάρχει κάποιο σχέδιο από μερικούς και βήμα-βήμα, το υλοποιούν μέσω, ίσως εν αγνοία, «**φωτισμένων**» καθηγητών κ.ά.;

που κατέκλυσαν την Ελλάδα... και ένα μεταγενέστερο επίστρωμα Αλβανών... και συνεπώς το ελληνικό έθνος έχει εξαφανιστεί από την Ευρώπη... γιατί ούτε μια σταγόνα καθαρού και αμιγούς ελληνικού αίματος κυλάει στις φλέβες των κατοίκων της σημερινής Ελλάδας - μπήκε πλέον σε πλήρη εφαρμογή.

Τέτοιοι «**αναθεωρητές**» της ελληνικής ιστορίας, που να αμφισβητούν την αρχαία στη σημερινή Ελλάδα, δεν είναι μόνο ξένοι. Δυστυχώς υπάρχουν και Έλληνες Πήλιοι Γούσηδες!

Γι' αυτό βλέπουμε τα τελευταία 60-80 χρόνια ότι πολλοί λαοί χρησιμοποίησαν και χρησιμοποιούν τους αρχαίους Έλληνες και τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό

ως φιλοσόφους εμφανίζουν ως Τούρκους κ.ά.

Γι' αυτό μη παραξενευθούμε όταν μετά από μερικά χρόνια δούμε να μας παίρνουν και τη γλώσσα μας, όπως έκαναν με την Μακεδονία. Αλλ' αφού εμείς οι ίδιοι τα έχουμε κλωστήσει και διαγράψει από την μάθησή μας και από το λεξιλόγιό μας, με την προτροπή μάλιστα των κυβερνώντων, της Ακαδημαϊκής και Πανεπιστημιακής κοινότητας και πιο πολύ με την αδιαφορία της Εκκλησίας, τί άλλο να περιμένουμε;

Όταν συνειδητοποιήσουμε τι κάναμε, τότε, ίσως, θα είναι πολύ αργά για κραυγές και δάκρυα. Τότε άλλοι θα πανηγυρίζουν για την «**ένδοξη**» αρχαία **πολιτιστική γλωσσική... ιστορία τους!!**

Ε) ΧΩΡΙΣ ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΛΟΓΙΑ !

Η αρχαιότερη ελληνική εφημερίδα - έτος ιδρύσεως 1876 - που κυκλοφορεί μέχρι σήμερα σε πολυτονικό, την Πέμπτη 21 Ιουνίου 2018 είχε σε πρωτοσέλιδο:

«**Εκπιοούμε 5000 χρόνια ιστορίας για 7 χρόνια παράταση χρέους**». Και από κάτω: «**πολύ φθηνή η Κυβέρνηση σε ακριβούς καιρούς**».

Και συνεχίζει: «... **Οι ανθρώπινες ζωές είναι υπέρ-**

τερεις από τις λήξεις ομολόγων. Δεν είναι δυνατόν να ζυγίζονται μαζί... χιλιάδες χρόνια ιστορίας. Οι αιώνες που τρέχουν μέσα στο αίμα και στην καρδιά κάθε Έλληνα και κάθε Ελληνίδας είναι υπέρτεροι των χρεογράφων. Δεν είναι δυνατόν να μπαίνουν στην ίδια ζυγαριά με τα δανεικά του Ελληνικού Δημοσίου. Οι τίτλοι της πολιτιστικής μας κληρο-

μιάς αποτελούν άυλη εθνική περιουσία και δεν ανήκουν στην ιδιοκτησία καμμίας κυβερνήσεως για να τους διαχειρίζεται και να τους εκποιεί με ευκολία στη μάχη για μια καλύτερη ρύθμιση χρέους... Η Κυβέρνηση απεδείχθη πολύ φθηνή. Μόλις 7 - στην καλύτερη περίπτωση - 8 χρόνια επιμηκύνσεως του χρέους έναντι 5000 ετών Ιστορίας μας. Σπουδαία! Και σε... «**ανώτερα**». **Μη γένοιτο.**

Τι νόημα έχει να ζητήσει (η κυβέρνηση) ψήφο εμπιστοσύνης από την Βουλή όταν έχει χάσει την εμπιστοσύνη της κοινωνίας».

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Καταγγέλλουμε ότι τις τελευταίες ημέρες, άτομα προσποιούμενα τους «**Αγωνιζόμενους Λαρισαίους**» επισκέπτονται μητροπολίτες, έφτασαν μέχρι την πόρτα της αρχιεπισκοπής προσπαθώντας να τους πείσουν, ότι είναι κοινή των Λαρισαίων η επιθυμία να εκλεγεί ως επίσκοπός τους ο πρωτοσύγκελος π. Αχίλλιος Τσοτύσουρας. **Αυτό είναι ψέμα. Αυτό είναι απάτη.** Τα κακέκτυπα περιφερόμενα αυτά άτομα, δεν είναι Αγωνιζόμενοι, είναι απ' αυτούς που αυ-

τομόλησαν, πρόδωσαν τους Αγωνιζόμενους και τον π. Θεολόγο. Οι Αγωνιζόμενοι ουδέποτε υπέδειξαν πρόσωπα. Πάντα παρακαλούσαν και παρακαλούν ο επίσκοπος να έχει ορθόδοξο φρόνημα, φόβο Θεού, να είναι όντως «**εις τύπον και τόπον Χριστού**». Ψηλούς ή κοντούς, φιγουρατζήδες ή λανσαρόμενα μοντέλα είναι μακριά από το πνεύμα των Αγωνιζόμενων Λαρισαίων. Άγιοι αρχιερείς **ΣΤΩΜΕΝ ΚΑΛΩΣ.**

ΣΧΟΛΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

«Φωτιά και τσεκούρι»

συνέχεια από τη σελ. 1

• **Ο ΔΕΔΗΛΩΜΕΝΟΣ** πολιτικός άθεος άνθρωπος, είναι βέβαιο ότι, δέν ενεργεί ούτε αποφασίζει ως αύτεξούσιος ή ως λογικός. Κάποιοι «**Άλλος**» μέσα του, από τό σκοτεινό παρελθόν και τό δαιμονικό παρόν, τόν κατευθύνει, τόν παροτρύνει, τόν συμβουλεύει. Τόν συμβουλεύει αυτός ο «**Άλλος**», νά «**νομοθετεί**» αποτελεσματικά, ανατρέποντας ό,τι μεγαλειώδες υπάρχει στον εύλογημένο αυτό τόπο, άφανίζοντας με δαιμονική μανία τό μεγαλειό τής Ιστορίας του και τού Πολιτισμού του.

• **ΕΝ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΩ** τό διακύβευμα είναι: μέ ποιούς όρους έμείς οί όρθόδοξοι χριστιανοί θά διαχειρισθούμε, από έδώ και εις τό έξής, τό άπρόσωπο, στυγνό πρόσωπο τών προκλήσεων τής «**πρώτης φορά άριστερά**» τών άθεων έθνομηδενιστών και τών κυβερνητικών συνιστωσών;

• **ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΟΙ** και φυσιοδίφες κατά καιρούς έκδράμουν περίεργοι στά πυκνά και άπομονωμένα δάση τού Άμαζονίου και άλλων άπομακρυσμένων περιοχών τού πλανήτη γή, σε αναζήτηση άγρίων φυλών άγνωστων στον «**πολιτισμένο**» άνθρωπο. Γιατί καλοί μας άνθρωποι, ταλαιπωρήσθε άδικα σε τόπους αφιλόξενους και δέν έρχεστε στη

Γράφει ο Στυλιανός Λαγουρός

ζούγκλα τής δημοκρατικής Ελλάδας νά ανακαλύψετε μιá ανθρωπολογική φυλή, (έλληνοφάγο) πού επίμονα και άμετάκλητα επιχειρεί νά μεταλλάξει τόν έλληνα πολίτη σε άφυλο άνώμαλο και τόν ιστορικό πολιτισμό του σε παρακμή άφασίας; Έλάτε έδώ επί τόπου, νά έρευνήσετε τήν επίμονη έσθι-θελική άβυσσο τού παλινοστούντος ανθρώπου εις τόν πρωτόγονο «**τοιούτον**»...

• **ΚΑΙ ΓΙΑ** νά γελάσει λίγο τό χειλάκι μας άπ' τόν ζόφο τής κολάσεως πού βιώνουμε καθημερινά σχεδόν, μέ όσα άπίστευτα κατεδαφιστικά συμβαίνουν, άς διαβάσουμε μιá αποστροφή τού έμβληματικού άριστεροϋ πατριώτη Μίκη Θεοδωράκη στό συλλαλητήριο για τό Σκοπιανό στην Πλατεία Συντάγματος: (8.1.2018).

• «**ΞΥΠΝΗΣΤΕ ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ.** Μείνετε πιστοί στην έθνική γραμμή τού 1992. Όνομα χωρίς τόν όρο Μακεδονία. Όταν φοβάσαι νά πείς ότι αγαπάς τήν πατρίδα σου και όταν -άκόμα χειρότερα- τήν ξεπουλάς, αυτό είναι ραγιαδισμός. Όταν δέν φοβάσαι νά πείς ότι τήν αγαπάς και έχεις τό θάρρος νά τό βροντοφωνάξεις, αυτό δέν είναι έθνικισμός, είναι πατριωτισμός».

• «**ΦΑΣΙΣΤΑΣ** και σκοταδιστής», λοιπόν κ. Τσίπρα, είναι ο σπουδαίος έλληνας πατριώτης Μ. Θεοδωράκης, μαζί και όλες οί χιλιάδες τών ελλήνων πού διαδήλωσαν στην Πλατεία Συντάγματος; Θά έχουμε άδικο άν μέ τή σειρά μας και έμεις σ'ας ρωτήσουμε άν είστε έλληνες ή κάτι άλλο, έκτός από έλληνες; **ΝΑΙ ΔΕΝ ΕΙΣΤΕ ΕΛΛΗΝΕΣ...**

«**ΧΡ. ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ**»

μετά τη συμφωνία του Τίτο με τον Δημητρώφ η ΛΔΜ «ενώθηκε» με τη (Βουλγαρική) Μακεδονία του ΠΙΡΙΝ.

Το κακό είναι ότι και σήμερα η γιά πρώτη φορά Αριστερά Κυβέρνηση συνεχίζει την ίδια προδοτική πολιτική του τότε Κομμουνιστικού Κόμματος!

Καίτοι οι κομμουνιστές υιοθετούσαν παληά το σύνθημα «φονιάδες των λαών Αμερικάνοι» έξησσαν σήμερα ότι το ιδεολόγημα του ονόματος δεν προβάλλεται πλέον από τον «πατερούλη» Στάλιν και τον Τίτο αλλά από κατ' εξοχήν ιμπεριαλιστικές Δυνάμεις (ΗΠΑ, ΝΑΤΟ, ΕΕ και ιδίως από τη Γερμανία).

Δυστυχώς εμφανώς ή συγκεκαλυμμένα συνεργάζονται σήμερα με τον ΣΥΡΙΖΑ οι ΑΝΕΛ και όλα σχεδόν τα υπόλοιπα Ελληνικά Πολιτικά Κόμματα υποστηρίζουν δε με την αμφιλεγόμενη στάση τους τη σύνθετη ονομασία των Σκοπίων έτσι ώστε όλοι αυτοί μαζί να καταντούν Πλαστογράφοι της Ελληνικής Ιστορίας και συκοφάντες του Έθνους.

Τους καταγγέλλουν βέβαια πάρα πολλοί δικακεκριμένοι Έλληνες & Σκοπιανοί Αξιωματούχοι :

Νικόλαος Μάρτιος (Υπουργός) : «Πρέπει να καταλάβουν όλοι οι Έλληνες, ότι (είναι) αδύνατον η υπόθεση να χαθεί ! Τα κρουαζόντα μάρμαρα της αλήθειας, θα διαλαλούν στους αιώνες τα δικάια μας ! Διότι θα είναι αντιληπτά ακόμη και από επιστήμονες με στοιχειώδη μόλις γνώση ! ... Είμαι τελικά αισιόδοξος ! Ας το καταλάβει ο κόσμος, να αγωνιστεί ! »

Μανώλης Ανδρόνικος : «Αντιμετωπίσαμε το θέμα των Σκοπίων με δειλία και ωσάν να είμεθα εμείς ένοχοι και οι πλαστογράφοι της Ιστορίας».

Κ. Καραμανλής : «Πιστεύω ότι οι σύμμαχοι και οι εταίροι μας θα καταλάβουν πως δεν υπάρχει παρά μία Μακεδονία. Και η Μακεδονία αυτή είναι Ελληνική».

Ανδρέας Παπανδρέου : «Για μένα δεν υπάρχει καμμία δυνατότητα να δεχθώ τον όρο Μακεδονία υπό οιαδήποτε μορφή αυτός περιέχεται».

Μίκης Θεοδωράκης (7-1-2018) : «Εάν υποχωρήσουμε αυτή τη στιγμή από τη θέση μας για το όνομα είναι σαν να ανοίγουμε τους ασκούς του Αιόλου. ... Εάν υποχωρήσουμε τώρα στην ανοικτή πρόκληση των Σκοπίων, που ... μας απειλούν ... τότε είμαστε άξιοι της μοίρας μας. ... Κύριοι της Κυβέρνησης ... μείνετε πιστοί στην κοινή εθνική γραμμή του 1992. ... Το να φτάσουμε ... στο σημείο να απειλείται η ακεραιότητα της Χώρας ... αυτό ... είναι κανονικός θάνατος».

Το ίδιο επαναλαμβάνει στις προς το Πολιτικό Σύστημα της Χώρας μας Υποδείξεις του (της 9-1-2018) και ο Στέλιος Παπαθεμελής (Πρόεδρος της Δημοκρατικής Αναγέννησης) και υπογραμμίζει ότι : « ... συνιστά οφειλόμενο σεβασμό στον πολίτη η προσφυγή στον ύψιστο θεσμό άμεσης Δημοκρατίας, δηλαδή σε Δημοψήφισμα».

Πολλοί Σκοπιανοί βέβαια αρνούνται την οποιαδήποτε σχέση τους με τη Μακεδονία και τον Μέγα Αλέξανδρο, όπως οι παρακάτω κυριώτεροι εκπρόσωποί τους :

I. Kiron Gligorov, Α΄ Πρωθυπουργός της FYROM : «Είμαστε Σλάβοι που ήρθαμε στα Βαλκάνια τον 6^ο και 7^ο αιώνα. Έχουμε εγκατασταθεί στα εδάφη που ονομάζονται Μακεδονία και από τότε κατοικούμε σ' αυτά. Δεν γνωρίζω κατά πόσον στις φλέβες μας συνεχίζει να ρέει κάποια σταγόνα αίματος των αρχαίων Μακεδόνων, αλλά και έτσι, δεν είναι αυτό που δίνει την ταυτότητα του λαού μας. Δεν έχουμε σχέση με τον Μέγα Αλέξανδρο». Απομνημονεύματα σ. 259.

II. Ljubco Georgievski, Πρωθυπουργός της FYROM : «Η Αρχαία ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ δεν βρίσκεται εδώ στα Σκόπια αλλά Νοτιότερα (στην Ελλάδα). Ολόκληρη η κληρονομιά του Μεγάλου Αλεξάνδρου ήταν Ελληνική και ως σήμερα ... είναι Ελληνική».

III. Niroslav Grcev, Δήμαρχος Σκοπίων & Σχε-

διαστής της Σημαίας τους : «Είναι απλά γελοία η σύνδεσή μας με τον Μέγα Αλέξανδρο».

IV. Toni Deskoski, Καθηγητής Δικαίου Πανεπιστημίου Σκοπίων : «Προσπαθούμε να μετατρέψουμε ένα Σλαβικό Έθνος σε Ελληνικό».

V. Ljubica Acevska, Πρέσβειρα της FYROM στις ΗΠΑ : «Είμαστε Σλάβοι και μιλάμε σλαβική γλώσσα».

VI. Petre Silegov, άλλος Δήμαρχος των Σκοπίων : «Ο Μέγας Αλέξανδρος δεν ήταν ποτέ κομμάτι της Ιστορίας μας. Έγινε τα τελευταία χρόνια».

Οι ανεπανόρθωτες επιπτώσεις σε περίπτωση παραχώρησης του ονόματος Μακεδονία

Του.Παρμενίωνα.Λιβανιδη
Η παραχώρηση σε οποιαδήποτε μορφή του ονόματος της Μακεδονίας στην ονομασία των Σκοπίων δεν είναι τόσο απλό θέμα, όπως θέλουν κάποιοι να μας το παρουσιάζουν, αλλά είναι ένα τρομερό κάρδιο χτύπημα στην καρδιά του Ελληνισμού με τεράστιες επιπτώσεις, που κρύβονται επιμελώς.

Στην πραγματικότητα με πλάγιο και πολύ ύπουλο τρόπο μας ζητούν με κάθε επισιμότητα, με τη δική μας υπογραφή και σφραγίδα του ελληνικού κράτους, να αποδεχθούμε στην πράξη τη θεωρία του ανθέλληνα Αυστριακογερμανού Φαλμεράγιερ, κατά την οποία οι σημερινοί «λεγόμενοι Έλληνες» δεν έχουν καμιά σχέση με την αρχαία Ελλάδα και φυσικά με το Βυζάντιο, που ήταν μια «πολυπολιτισμική αυτοκρατορία και απαρτιζόταν από διάφορα έθνη».

Δείτε τι προκύπτει, εάν αποδεχθούμε την ύπαρξη του ονόματος της Μακεδονίας στην ονομασία του κρατιδίου, με επακόλουθο την επιδιωκόμενη από μέρους τους παγκόσμια αναγνώριση υπέρξεως «μακεδονικού έθνους», που δεν θα είναι τμήμα του Ελληνισμού.

Σε αυτήν την περίπτωση και για πάντα :
1. Η ιστορία του Ελληνισμού θα τελειώσει στη μάχη της Χαιρώνειας το 338 π.Χ. Μετά το ελληνικό έθνος θα κατακτάται από τους «Μακεδόνες». Δεν θα υπάρχει εθνική συνέχεια στους Ελληνιστικούς χρόνους ούτε κατά τους χρόνους του Βυζαντίου και συνεπακόλουθα ούτε στη μετέπειτα νεότερη Ιστορία. Είναι η θεωρία Φαλμεράγιερ.

2. Οι σκλαβωμένοι πια Έλληνες από τους «Μακεδόνες» θα θεωρείται ότι έγιναν μισθοφορικός στρατός για να βοηθήσουν τον Μέγα Αλέξανδρο να καταλάβει τον τότε γνωστό κόσμο !

3. Οι Ελληνιστικοί χρόνοι της Ιστορίας 330-323 π.Χ., που ακολουθούν, θα πρέπει να μετονομαστούν σε «Μακεδονικούς», με όποια συνέπεια θα προκύψει στην ιστορία του πολιτισμού απ' αυτήν τη μετονομασία. Είναι κάτι που ήδη γράφεται στα σχολικά βιβλία των Σκοπιανών.

4. Ο Μέγας Αλέξανδρος, ο Φίλιππος, ο Αριστοτέλης και άλλοι σπουδαίοι πρόγονοί μας από τη Μακεδονία δεν θα ορίζονται πλέον ως Έλληνες, αλλά ως κατακτητές των Ελλήνων. Η αριστοτελική σκέψη δεν θα είναι μοναδικό δημιουργήμα ενός σπουδαίου Έλληνα από τα Στάγειρα, αλλά ενός «Σλαβομακεδόνα» !

5. Ο Μακεδονικός Αγώνας (1904-1908) θα είναι μια ελληνική εθνικιστική ιμπεριαλιστική τρομοκρατία στον χώρο της Μακεδονίας εις βάρος των αυτοπροσδιορισμένων «Μακεδόνων», των Σλάβων και των Βουλγάρων, και όχι αγώνες ελευθερίας για τη σωτηρία των Ελλήνων, που είναι οι ιθαγενείς κάτοικοι της γεωγραφικής περιοχής.

6. Οι ιεραπόστολοι Κύριλλος και Μεθόδιος δεν θα είναι Έλληνες και το κυριλλικό αλφάβητο δεν θα είναι δημιουργήμα Ελλήνων, χάνοντας οριστικά την πραγματική έννοια της πολιτιστικής προσφοράς μας στους βόρειους γείτονές μας και στους σλαβικούς λαούς. Άλλωστε η καταγωγή των δύο ισαποστόλων κατά την Εκκλησία μας τη διεκδικούν ήδη, ασχέτως εάν δεν ευσταθεί. Μαλώνουν δε

με τους Βουλγάρους, που επίσης διεκδικούν την καταγωγή τους !

7. Η Μακεδονική Δυναστεία της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας 867-1057, που διήρκεσε 190 χρόνια, δεν θα είναι πλέον ελληνική, αλλά με σφραγίδα θα ανήκει στα Σκόπια, που έτσι γίνονται και τμήμα της Βυζαντινής Ιστορίας !

8. Η σημαντική και σπουδαία Μακεδονική Σχολή αγιογραφίας από τον 11ο έως τον 13ο αιώνα, που άνθησε στη Θεσσαλονίκη με τον περίφημο Μανουήλ Πανσέληνο, δεν θα είναι δημιουργήμα Ελλήνων στους Βυζαντινούς χρόνους, αλλά Σκοπιανών !

9. Οι δύο Βαλκανικοί Πόλεμοι κατά το 1912-13 δεν θα είναι απελευθερωτικοί πόλεμοι για τον Ελληνισμό, αλλά κατακτητικοί ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι των σφραγών Ελλήνων.

10. Οι Έλληνες θα οριστούμε πρώτη φορά «σφαγείς» λαών των Βαλκανίων και ιμπεριαλιστές, ενώ στην πραγματικότητα έχουμε υποστεί τα πάνδεινα και έχουμε ποτίσει με μαρτυρικό αίμα κάθε γωνιά της Ελλάδας. Η ελληνική αξιοπρέπεια, ταυτότητα και Ιστορία αμαυρώνονται και συκοφαντούνται κατά τρόπο ανεπανόρθωτο.

11. Το σημερινό ελληνικό κράτος θα είναι ένα τεχνητό δημιουργήμα κάποιων απατεώνων, οι κάτοικοι του οποίου δεν θα έχουν κανένα δικαίωμα να μιλούν για αξιοπρέπεια και ήθος και φυσικά να αισθάνονται συνέχεια ενός έθνους με ιστορία αιώνων.

12. Θα είμαστε κατακτητές σε μια ξένη γη, στη γη της Μακεδονίας, οι πραγματικοί κάτοικοι της οποίας, εν προκειμένω οι Σκοπιανοί, θα έχουν κάθε δικαίωμα να τη διεκδικήσουν από τους κατακτητές καταπιεστές τους.

Είναι οι λογικοί συνειρμοί που προκύπτουν από την αποδοχή της ύπαρξης μακεδονικού έθνους, που θα το στηρίξουν και ήδη το κάνουν με διάφορους αργυρώνητους ακαδημαϊκούς σε διάφορα πανεπιστήμια. Ανοίγουμε έτσι ακόμη ένα ολέθριο μέτωπο διεκδικήσεων εις βάρος της Ελλάδας.

Ηδη οι Σκοπιανοί μιλούν για την αιγαιακή αλύτρωτη Μακεδονία και τυπώνουν τον Λευκό Πύργο σε διάφορα έντυπά τους, ενώ κυκλοφορούν χάρτες που δείχνουν ότι τους ανήκει η περιοχή ως την Κατερίνη.

Ενα τέτοιας σφοδρότητας πλήγμα στην εθνική ταυτότητα του Ελληνισμού και του πολιτισμού του δηλώνει τη διαχρονική αδυναμία του ελληνικού κράτους να υπερασπιστεί τον εαυτό του, και αυτομάτως ανοίγει τις δεδηλωμένες εκ των προτέρων προθέσεις των Αλβανών, των Βουλγάρων και των Τούρκων να πράξουν το ίδιο εις βάρος της πατρίδας μας.

Ηδη οι Τούρκοι αποκρύβουν την ελληνικότητα της Μικράς Ασίας και μιλούν για έναν πολιτισμό που δημιούργησαν οι προηγούμενοι κάτοικοι με τους οποίους έχουν αναμειχθεί.

Το να δεχθούμε εμείς οι Έλληνες να χρησιμοποιήσουν οι Σκοπιανοί το όνομα της Μακεδονίας σε οποιαδήποτε μορφή στην ονομασία της χώρας τους είναι μια θανάσιμη παγίδα, στην οποία θα πέσουμε μέσα με δική μας συγκατάθεση και υπογραφή.

Θα είναι το χειρότερο πλήγμα στο ελληνικό έθνος, χωρίς τη δυνατότητα επανόρθωσης. Είναι το ισχυρότερο ιδεολογικό όπλο για την αποεθνικοποίηση των Ελλήνων και με αυτό, σε συνδυασμό με τις άλλες μεθόδους του υποχρεωτικού εποικισμού, της δημιουργίας συνθηκών για μετανάστευση των Ελλήνων σε άλλες χώρες αλλά και της δημιουργίας κοινωνικών δομών αποεθνικοποίησης, το όνειρο και οι προσπάθειες των εχθρών του Ελληνισμού θα γίνουν πραγματικότητα.

Οι Έλληνες δεν θα διαφεντεύουν πλέον την πατρίδα τους, αφού δεν θα υπάρχουν.

Οι όροι «Λαϊκή Δημοκρατία της Μακεδονίας» & «Μακεδονικό Έθνος» εμφανίζονταν αρχικά (1942, 1944, 1949 και μέχρι τη 10/ετία

του '90) σαν εσωτερική υπόθεση του γειτονικού μας Κράτους της Γιουγκοσλαβίας και ως εκ τούτου το πρόβλημα ήταν σχεδόν ανυπαρκτον.

Άλλωστε και παρά την εν τοις πράγμασι ανυπαρξία του προβλήματος που μυαλό και χρόνος τότε (αλλά και αργότερα) για να αντιδράσει η Ελλάδα, όταν το 1944 έως και 1949 απειλείτο η ίδια η ύπαρξή της ;

Σήμερα (μετά το 1992) αντιδρά γιατί συνειδητοποιεί τον κίνδυνο να περιορισθεί η Ελλάδα κάτω από τον Όλυμπο με σύνορα στη Μελούνα.

Επιμένουν αρκετοί σήμερα - δυστυχώς ακόμη και «υπεύθυνοι» πολιτικοί άνδρες (Έλληνες ;) - ότι πρέπει να παραχωρηθεί το όνομα ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ στα Σκόπια όπως ο δικός μας Αλέξης Τσίπρας : «εκτός πραγματικότητας να μην δώσουμε το όνομα ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ στα Σκόπια» και ο Υπουργός Γ. Κατρούγκαλος : «είναι ακραίοι όσοι διαφωνούν με τον όρο ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ για τα Σκόπια».

Το ίδιο βέβαια λένε Βερολίνο (Μέρκελ) και Βρυξέλλες (Γιούνκερ), όταν, καίτοι «εταίροι» μας, επισημώς από τώρα προσφωνούν τον Ζάφ ως Πρωθυπουργό της Μακεδονίας και αποκαλούν από τώρα τα Σκόπια Μακεδονία, ψευδόμενοι εκ των υστέρων και ισχυριζόμενοι ότι φταίνε δήθεν οι μεταφραστές, που απέδωσαν εσφαλμένως τα επισήμως και κατ' επανάληψιν απ' αυτούς λεχθέντα.

Ο καθηγητής Πολιτιστικής Ιστορίας της Ανατολικής Ευρώπης στο Πανεπιστήμιο της Λειψίας Stefan Troest, 63 ετών, προσφάτως αμφισβήτησε στον Spiegel on line την Ελληνικότητα των Μακεδόνων, επικαλούμενος το γεγονός ότι μεγάλες αρχαίες Ελληνικές πόλεις (ένοσι την Αθήνα με τους 3 Ολυμπιακούς λόγους του Δημοσθένη) τους αναφέρουν ως βαρβάρους.

Οι πολίτες κάθε πόλης των Σκοπίων, με πρωτοβουλία σήμερα του Αντόν Ποποτόροβ, ιδρυτή του «Defender 2001», βλέπουν παντού ανηρημένους τεράστιους αλυτρωτικούς χάρτες της Χώρας τους (που περιλαμβάνουν και την Ελληνική Μακεδονία !) και ψηφίζουν εδώ και καιρό «κανείς δεν πρέπει να αποφασίσει ή να τολμήσει να αλλάξει το όνομά μας». Ο Ποποτόροβ ισχυρίζεται ότι το Ψήφισμα πάει πολύ καλά!

Σήμερα εξ αιτίας τους το θέμα έχει νεκραναστηθεί και αποτελεί υπαρκτόν πλέον πρόβλημα, που μέρα με τη μέρα ολονέν διογκώνεται και γιγαντώνεται με τις απανταχού της Γης αντίθετες έντονες διαμαρτυρίες Ελλήνων & Σκοπιανών, με κάψιμο μάλιστα και σημαιών (Αυστραλία, ΗΠΑ, Καναδάς, Ευρώπη κλπ).

Στις 5-2-2018 (επομένην του Συλλαλητηρίου των Αθηνών της 4-2-2018) προέβησαν 13 πρώην Πρέσβεις της Ελλάδος σε κοινή Δήλωση για τους κινδύνους από την παραχώρηση του ονόματος ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ στα Σκόπια. Είναι κατ' αλφαβητική σειρά οι : Αλιάγας Σπ., Δοκιανός Σπ., Κοράνης Ι., Κουνιιώτης Νικ., Μεγαλοκονόμος Εμ., Νομικός Αντ., Παπαδόπουλος Ι., Παπασλιώτης Απ., Πατισιάκης Βασ., Πολίτης Κων., Σιδέρης Αναστ., Σπέτσιος Ιάκ. και Στοφορόπουλος Ευθ.

Ο επίτιμος Πρόεδρος του Αρείου Πάγου Βασίλειος Νικόπουλος, απευθυνόμενος στον σημερινό Πρόεδρο της Ελληνικής Δημοκρατίας Προκόπη Παυλόπουλο, του λέγει : «Δεν θα γίνετε συνέννοχος σε μια τόσο μεγάλη προδοσία».

Για την ιστορία και μόνον υπενθυμίζουμε ότι στις 2-10-1992 ό τότε Πρόεδρος των ΗΠΑ Bill Clinton δήλωνε : «δεσμεύομαι να στηρίξω τη θέση της Λισαβώνας και να εξασφαλίσω την ικανοποίηση των δικαίων ανησυχιών της Ελλάδος».

Γράφει ο Δρ.
Σωτ. Παναγέας

κοίμηση του γέροντος π. Αθανασίου, όχι μόνον δεν ξεχάστηκε, αλλά, κάθε χρόνο όλο και πιο πολύ αυξάνει η προσέλευση του κόσμου από την Πόλη – Λάρισα – που δίδαξε, κατήχησε για μισό αιώνα περίπου και από όλη την Ελλάδα που ήρθαν να προσκυνήσουν τον τάφο του και να αναπέμψουν λόγους ευγνωμοσύνης προς τον Κύριόν μας, δεόμενοι παράλληλα για την οσία κατάταξή του.

Ήταν μία ημέρα μεγάλης φόρτισης και συγκίνησης, διότι η πνευματική επίγεια ζωή του άφησε στις καρδιές των χιλιάδων ακροατών του βαθιά τυπωμένο το πέρασμά του.

Οι παραβρεθέντες έφεραν στη μνήμη τους τον ζωντανό πνευματικό του λόγο, τον μαγνητοφωνημένο και μαγνητοσκοπημένο, ώστε χάριτι Θεού, να ακούγεται σ' όλη τη γη και να ωφελεί καθοδηγώντας αμέτρητες ψυχές στο δρόμο της Σωτηρίας.

Στο νου τους έφεραν το άλλοτε ερειπωμένο μοναστήρι, που μέχρι την δεκαετία του '60 ήταν κατοικητήριο αγρίων πτηνών και ζώων, να έχει μετατραπεί σε παγκόσμια έπαυση της Ορθοδοξίας με την παρουσία του μακαριστού Γέροντα, τη γνήσια εκκλησιαστική διακονία και την ακόρεστη αγάπη του, θυμίζοντάς μας, τα λόγια του μακαριστού Αρχιεπισκόπου Ιερωνύμου προς κάποιον κληρικό: «... Αι Μοναί και ο Μοναχισμός γενικώς είναι ο φρουρός της Ορθοδοξίας και ο στυλοβάτης της πίστέως μας. Αν ως Έθνος σήμερα υπάρχωμεν και αν είναι δυνατόν να είμεθα ως Ορθόδοξοι υπερήφανοι δια την Ορθοδοξίαν μας, αυτό το οφείλομεν εις τα Μοναστήρια μας και τους ευλαβείς μοναχούς των».

Μετά το τέλος της Θείας Λειτουργίας τελέσθηκε το 11ετές μνημόσυνο του μακαριστού π. Αθανασίου από την αδελφότητα της Μονής και άλλους ιερείς.

Ακολούθησε ομιλία του Γέροντα π. Πολυκάρπου πάνω στην ευαγγελική περικοπή της ημέρας και αναφέρθηκε, εν συντομία, στο προσφιλέ πρόσωπο του αγίου γέροντα π. Αθανασίου, εκφράζοντας την ευγνωμοσύνη στον Τριαδικό Θεό που η Θεία Πρόνοιά του μας τον έφερε στη Λάρισα και έτσι μπήκε στη ζωή μας.

Σχετικά ανέφερε ο π. Πολύκαρπος: **“Η σημερινή Κυριακή είναι αφιερωμένη στους Πατέρες και αναφέρεται στην αρχιερατική προσευχή. Ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός προσεύχεται και παρακαλεί ιδιαίτερω τον Πατέρα του για τους μαθητάς του. Προσεύχεται ακόμα και Τον παρακαλεί και για όλους εκείνους που θα πιστεύσουν σ' αυτόν με το κήρυγμα των μαθητών του – είτε να είμαστε κι εμείς μέσα σ' αυτούς”.** «**Ου περί τούτων δε ερωτώ μόνον, αλλά και περί των πιστευόντων δια του λόγου αυτών εις εμέ**», λέγει Κύριος. Όλοι αυτοί αποτελούν τον λαό του Θεού.

Ο λαός του Θεού, από καταβολής κόσμου, είναι τα εμψυεύματα του μυστηρίου της θείας οικονομίας. Ο λαός του Θεού είναι το κίνητρο της ενανθρωπήσεως του Θεού λόγου. Ο Θεός Πατέρας, από αγάπη για την σωτηρία του λαού, απέστειλε τον Υιόν του στον κόσμο που με την σταυρική Του θυσία έσωσε τον λαό Του για τον οποίο ο Θεός Πατέρας ετοίμασε την Βασιλεία από καταβολής κόσμου. Σ' αυτόν το λαό, την ημέρα εκείνη της Δευτέρας του παρουσίας, ο Χριστός θα πει ως Κριτής: **“Δεύτε οι ευλογημένοι του πατρός μου κληρονομήσατε την ητοιμασμένην υμίν βασιλείαν από καταβολής κόσμου”** (Ματ. 25, 34) – είτε να είμαστε ανάμεσά τους.

Η Εκκλησία καθιέρωσε να αναγιγνώσκεται αυτή η περικοπή σήμερα για να υπενθυμίζει στο λαό του Θεού ότι είναι ανάγκη να πιστεύουν και να διατηρούν την ενότητα της πίστεως, την οποία ενότητα σπάζει η αίρεση, η κάθε αίρεση είτε ενεργείται σε επίπεδο

δόγματος, είτε σε επίπεδο ηθικής.

Στην προσευχή Του ο Χριστός ζήτησε από τον Πατέρα όλοι οι πιστοί να είναι ενωμένοι και μεταξύ τους και με το Θεό. Όλοι να είναι ένα, όπως ένας είναι ο Πατέρας με το Χριστό **“ίνα πάντες εν ώσι, καθώς συ, πάτερ, εν εμοί καγώ εν σοί, ίνα και αυτοί εν ημίν εν ώσιν”** (Ιωάν. 17, 21)...».

Ο απόστολος Παύλος μας υποδεικνύει πώς πρέπει να ζούμε οι πιστοί μεταξύ μας καθημερινά: «**Η αγάπη σας, λέγει, ας είναι ειλικρινής, απαλλαγμένη από την υποκρισία. Να αποστρέφεστε με όλη σας τη δύναμη το πονηρό και να είστε προσκολλημένοι στο καλό.**

Να γίνεστε φιλόστοργοι μεταξύ σας. Με την φιλαδελφία να αποδίδει ο καθένας την τιμή στους άλλους. Να έχετε προθυμία και ζήλο για κάθε θεάρεστο έργο, και να μην είστε οκνηροί. Να έχετε τη θέρμη και τη ζέση του Αγίου Πνεύματος. Με όλα αυτά να υπηρετείτε τον Κύριο ως αφοσιωμένοι δούλοι του. Να σας γεμίζει χαρά η ακλόνητη ελπίδα σας στα μελλοντικά αγαθά. Να έχετε υπομονή στη θλίψη, και να επιμένετε στην προσευχή. Να βοηθάτε στις ανάγκες των αδελφών χριστιανών. Να επιδιώκετε την φιλοξενία και να εύχεστε για κείνους που σας καταδιώκουν. Να εύχεστε και να λέτε καλά λόγια και να μην τους καταργίσετε. Να χαίρεστε μ' εκείνους που χαίρονται και να κλαίτε μ' εκείνους που κλαίνε. Να έχετε μεταξύ σας τα ίδια φρονήματα και σχέσεις αρμονικές. Μην αποβλέπετε και μην αποζητείτε τις υψηλές διακρίσεις και τιμές αλλά να συγκαταβαίνετε στους ταπεινούς και να συμμερίζετε την ταπεινή και άσημη θέση τους. Μην έχετε την ιδέα για τον εαυτό σας ότι είστε συνετοί και ότι τα ξέρετε όλα ώστε να μην χρειάζεστε τις συμβουλές των άλλων. Μην ανταποδίδετε σε κανέναν κακό, για το κακό που σας έκανε. Να είσαστε προνοητικοί, προσεκτικοί και η διαγωγή σας να είναι έντιμη μπροστά σ' όλους τους ανθρώπους ώστε να μην σκανδαλίζονται. Όσο εξαρτάται από σας προσπαθήστε να έχετε ειρηνικές σχέσεις με όλους τους ανθρώπους. Μην υπερασπιζόσαστε τον εαυτό σας όταν σας αδικούν. Δώστε τόπο στη δικαία οργή του Θεού, να κάνει ο Θεός την εκδίκηση διότι είναι γραμμένο: **“εγώ θα κάνω την εκδίκηση, εγώ θα ανταποδώσω”** λέγει Κύριος. Εάν πεινάει ο εχθρός δίνετε ψωμί, εάν διψά φέρε του νερό να πιεί διότι αν το κάνεις αυτό, θα μαζέψεις επάνω στο κεφάλι του, σαν αναμμένα κάρβουνα, σωρούς ντροπής και τύψεις συνειδήσεως. Μην νικιόσαι από το κακό, αλλά να το νικάς με καλό τρόπο.

Να, αγαπητοί μου, ένας άριστος, διαχρονικός κανόνας που πρέπει να εφαρμόζει ο κάθε πιστός μέσα στο σώμα της Εκκλησίας για να

αποδεικνύει συνεχώς την ενότητα της πίστεως, αλλά και την κοινωνία του Αγίου Πνεύματος. Αυτή αποτελεί τη βασική προϋπόθεση για να υπάρχει στο λαό η κοινωνία μαζί Του. Στη Θεία Λειτουργία παρακαλούμε τον Θεό να μας δίνει αυτά τα δύο: την ενότητα της πίστεως και την κοινωνία του Αγίου Πνεύματος. Στις μέρες μας βλέπουμε καθαρά πλέον ότι η παναίρεση του επάρατου Οικουμενισμού νοθεύει την δογματική πίστη. Νοθεύει το ευαγγελικό ήθος και διασπάει την ενότητα της πίστεως και απομακρύνει από την κοινωνία του Αγίου Πνεύματος τους πιστούς. Αυτή η ενότητα φανερώνεται με την παρουσία του αυτού φρο-

νήματος, όταν έχουν δηλαδή όλοι οι πιστοί το ίδιο φρόνημα, που τονίζει ιδιαίτερα ο Απόστολος Παύλος, **“το αυτό εν αλλήλοις φρονείν”**. Αλλά και στην προς Κορινθίους πρώτη επιστολή λέγει **“Παρακαλώ δε υμάς, αδελφοί, δια του ονόματος του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ίνα το αυτό λέγητε πάντες, και**

μη ή εν υμίν σχίσματα, ήτε δε καθητησμένοι εν τω αυτώ νοί και εν τη αυτή γνώμη” (Α' Κορ. 1, 10). Δηλαδή να έχετε πάντες την ίδια πίστη και να ομολογήτε την ίδια πίστη. Σας παρακαλώ λοιπόν αδελφοί αυτό να κάνετε στο όνομα του Κυρίου Μας Ιησού Χριστού, να ομολογήτε όλοι την ίδια πίστη, να μην υπάρχουν μεταξύ σας διαιρέσεις, αλλά να είστε αρμονικά ενωμένοι με τα ίδια φρονήματα όλοι σας, με τις ίδιες γνώμες και αποφάσεις.

Ο π. Αντώνιος Αλεβιζόπουλος, που ήταν ορισμένος και υπεύθυνος από την Σύνοδο για πολλά χρόνια επί των αρέσεων, έλεγε χαρακτηριστικά: **“Η νέα εποχή η οποία συντηρεί και αυξάνει και προωθεί τον Οικουμενισμό δεν θέλει να αδειάσουν τις Εκκλησίες, αλλά θέλει να γεμίσουν με ανθρώπους που θα έχουν αλλοιωμένο το φρόνημα προς την Ορθόδοξη πίστη”**. Αυτό είναι! Για τον λόγο αυτό έλεγε και σημείωνε και διαρκώς τόνιζε ο σεβαστός μας Γέροντας π. Αθανάσιος ότι, στην εποχή μας θα πρέπει τον πρώτο λόγο να έχει η κατήχηση του λαού η οποία θα διασφαλίζει και θα καλλιεργήσει την δογματική πίστη και το Ευαγγελικό ήθος”.

Γεννάται όμως το ερώτημα: Ποια είναι τα χαρίσματα που φανερώνουν το λαό του Θεού για να μπορούμε να γνωρίζουμε ότι ανήκουμε σ' Αυτόν; Το πρώτο και καλό γνώρισμα είναι ότι, δεν ταυτίζεται με τον κόσμο, δεν συνηματίζεται με τον κόσμο, είναι άγιος, με την έννοια ότι ο κόσμος ξεχώρισε από τον Θεό. Ο λαός του Θεού δεν ανήκει στον κόσμο, δεν είναι εκ του κόσμου, όπως λέγει ο Κύριος. Εάν ήταν εκ του κόσμου, ο κόσμος θα τον αγαπούσε. Όμως επειδή ο κόσμος ζει μακριά από τον Θεό δεν αγαπά τον λαό, αλλά τον εχθρεύεται και τον μισεί διότι ελέγχεται από την παρουσία του. Ο Χριστός όμως φροντίζει και προστατεύει τον λαό του... **“ότε ήμιν μετ' αυτών εν τω κόσμω – λέγει ο Χριστός στον Πατέρα του – εγώ επήρουν αυτούς εν τω ονόματί σου: ους δέδωκας μοι εφύλαγα”**. Στη συνέχεια παρακαλεί τον Πατέρα του να μην πάρει τον λαό του από τον κόσμο γιατί αυτός είναι το αλάτι

και το φως του κόσμου, αλλά να τον προστατεύει από τον πονηρό. **“Ουκ ερωτώ ίνα άρης αυτούς εκ του κόσμου, αλλά ίνα τηρήσης αυτούς εκ το πονηρού”** (Ιωάν. 17, 12, 15).

Ο Θεός πάντα, μέσα στην Ιστορία, ξεχώριζε τον λαό του Ισραήλ από τα άλλα έθνη, από τους ειδωλολατρικούς λαούς, και τώρα ξεχωρίζει τον νέο λαό της χάριτος – τους χριστιανούς – από τον κόσμο, γι' αυτό ο Χριστός στην αρχιερατική του προσευχή παρακαλεί τον Θεό Πατέρα λέγοντάς του: **“Πάτερ άγιε πήρσον αυτούς εν τω ονόματί σου ους δέδωκας μοι... Εκ του κόσμου ουκ εισί, καθώς εγώ εκ του κόσμου ουκ ειμί. Αγίασον αυτούς εν τη αληθεία σου”** (Ιωάν. 17, 11, 16-17), Πάτερ άγιε φύλαξέ τους, προστάτεψέ τους με του ονόματός σου την δύναμη, αγιάσέ τους με την αλήθειά σου, ο δικός σου λόγος είναι η αλήθεια.

Ο Χριστός φανέρωσε το όνομα του Θεού στους ανθρώπους λέγοντας: **“Εφανέρωσά σου το όνομα τοις ανθρώποις”** (Ιωάν. 17, 6) και το όνομα του Θεού είναι ο Πατήρ, ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα. Η γνώση του ονόματος του Θεού, του μόνου αληθινού Θεού – το υπογραμμίζουμε αυτό – δεν δίνει, δεν συντελεί απλώς στην αιώνια ζωή, αλλά είναι η αιώνια ζωή. **“Αυτή δε εστί η αιώνιος ζωή – έλεγε ο Χριστός – ίνα γινώσκωσί σε του μόνον αληθινόν Θεόν και εν απέστειλας Ιησούν Χριστόν”** (Ιωάν. 17, 3). Αυτή η γνώση του Θεού δεν είναι ψιλή γνώση, δεν είναι διανοητική γνώση, αλλά είναι εμπειρική, είναι βιωματική γνώση, είναι σωτήριος γνώση, είναι ένωση με τον Θεό. Και ο απόστολος Πέτρος θα πει: **“και ουκ έστιν εν άλλω ουδενί η σωτηρία: ουδέ γαρ ονοεί έστιν έτερον υπό τον ουρανόν το δεδομένον εν ανθρώποις εν ώ δει, σωθήναι ημάς”**. Εδώ δείχνει την διάσταση του σωτηριολογικού ονόματος, του μόνου ονόματος που σώζει. Δεν υπάρχει άλλο όνομα κάτω από τον ουρανόν – λέγει ο Απ. Πέτρος – με το οποίο μπορούμε να σωθούμε εμείς, και αυτό το όνομα είναι ο Ιησούς Χριστός. Ούτε ο Μωάμεθ, ούτε ο Βούδας, ούτε οποιοσδήποτε Θεός των ειδωλολατρών μπορεί να μας σώσει...

Ο λαός του Θεού δέχεται όλα τα δόγματα της πίστεως, προπάντων τα δύο θεμελιώδη δόγματα. Δεν απορρίπτει τις Οικουμενικές Συνόδους, δεν απορρίπτει τους αγίους, δέχεται το δόγμα της Αγίας Τριάδος και της ενανθρωπήσεως του Θεού. Δέχεται εν γενει την Αγία Γραφή – Παλαιά και Καινή Διαθήκη, την Ιερά Παράδοση – ως πηγές της αληθείας **ισόκυρες**. Ο λαός του Θεού ζει διαρκώς με την προσδοκία της Βασιλείας των Ουρανών.

Εάν έχουμε αυτά τα γνωρίσματα που αναφέραμε – υπάρχουν πολλά ακόμα – τότε ανήκουμε στο λαό του Θεού, ανήκουμε στο λαό του Χριστού, ανήκουμε στον νέο λαό της χάριτος – στην Εκκλησία του. ΤΑ ΕΧΟΥΜΕ;; Αν δεν τα έχουμε ας προσπαθήσουμε να τα αποκτήσουμε για να ανήκουμε στο λαό του Θεού».

Και συνεχίζει ο γέροντας π. Πολύκαρπος. Σήμερα τελέσαμε το ενδέκατο ετήσιο μνημόσυνο του γέροντος π. Αθανασίου. Με την αφορμή αυτή θα κάνουμε μια μικρή αναφορά στο προσφιλέ πρόσωπό του για να εκφράσουμε την ευγνωμοσύνη μας και τις ευχαριστίες μας προς τον Άγιο Τριαδικό Θεό, που η πρόνοιά του μας τον έφερε στην Λάρισα και έτσι μπήκε στη ζωή μας, στη ζωή του λαού του Θεού, όπου με τον Ορθόδοξο, τον ακριβή, τον ανόθευτο και πλούσιο ευαγγελικό του λόγο μας γνώρισε τον αληθινό Θεό, μας γνώρισε τον Άγιο Τριαδικό Θεό.

Ο μακαριστός γέροντάς μας είχε συνειδητοποιήσει ότι ανήκει στο λαό του Θεού. Έχοντας το χάρισμα του λόγου και της ερμηνείας των γραφών, υπηρέτησε την Εκκλησία ως μέλος, διδάσκοντας τον λόγο του Θεού με κάθε επιμέλεια και ξεχωριστή φροντίδα, με

† Ο. Π. ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΥ

πικών αγίων.

Παράλληλα των λειτουργικών υποχρεώσεων σπούδαζε την ιερά Θεολογική επιστήμη στα πανεπιστήμια Αθηνών και Θεσσαλονίκης.

Του απονεμήθηκαν τα οφίκια του Οικονομίου και του Πρωτοπρεσβυτέρου.

Για χρόνια τα καλοκαίρια λειτουργούσε στις κατασκηνώσεις του Θεολόγου που φιλοξενούνταν στο χώρο του Χριστιανικού Συλλόγου “Ο ΣΑΠΦΕΙΡΟΣ” και συλλειτουργούσε με τον Σεβασμιώτατο Θεολόγο στον ναό του Αγ. Κων/νου και Ελένης, μέσα στην κατασκήνωση.

Εδώ μέσα ζήσαμε στιγμές μεγάλης πνευματικής ανάτασης. (θα αναφερθούμε σ’ ένα από τα πολλά περιστατικά). Ο π. Θεολόγος εκοιμήθη στις 31 Ιουλίου 1996. Μετά ένα χρόνο και πριν το ετήσιο μνημόσυνο (20 Ιουλίου 1997 Κυριακή των Αγ. Πατέρων) συνέβη το εξής: Λειτουργός του ναού αγ. Κωνσταντίνου ήταν ο π. Ευάγγελος, ψάλτης ο κ. Αθανάσιος Τέλιος και μερικοί άλλοι.

Ενώ ο όρθρος κυλούσε ομαλά, μετά τις Καταβασίες άρχισε να δείχνει ότι κάτι δεν πάει καλά. Ο λειτουργός Ιερέας άρχισε να μπερδεύει τις εκφωνήσεις. Τότε αναγκάστηκε να μπω στο Ιερό και με το “Εγκόλλιο του Αναγνώστου” να βοηθώ χαμηλόφωνα τον Ιερέα στις εκφωνήσεις. Ο Ιερέας είχε μουσικευτεί από ιδρώτα. Αρκετές στιγμές τον έβλεπα να κλαίει μην μπορώντας να συνεχίσει...

Ενώ ο όρθρος κυλούσε ομαλά, μετά τις Καταβασίες άρχισε να δείχνει ότι κάτι δεν πάει καλά. Ο λειτουργός Ιερέας άρχισε να μπερδεύει τις εκφωνήσεις. Τότε αναγκάστηκε να μπω στο Ιερό και με το “Εγκόλλιο του Αναγνώστου” να βοηθώ χαμηλόφωνα τον Ιερέα στις εκφωνήσεις. Ο Ιερέας είχε μουσικευτεί από ιδρώτα. Αρκετές στιγμές τον έβλεπα να κλαίει μην μπορώντας να συνεχίσει...

Με πολύ δυσκολία, φθάσαμε: “Στα σα εκ των σων, σοι προσφέρομεν κατά πάντα, και δια πάντα”. Ο π. Ευάγγελος γονάτισε, διάβασε τις ευχές και με μεγάλη δυσκολία εκφώνησε το “εξαιρέτως της Παναγίας αχράντου, υπερευλογημένης...” όταν ξαφνικά ξέσπασε σε ένα γοερό κλάμα! Μονολογώντας δε επαναλάμβανε το: “Αχ... τι έπαθα σήμερα...” μη μπορώντας να δώσει άλλη πληροφορία... συν Θεώ φθάσαμε στο τέλος και μετά την κατάλυση του Αγίου Ποτηρίου και την τυπική απόλυση, καθίσαμε στο σπίτι για μια μικρή ανάπαυση. Εδώ μας διηγήθηκε τί του συνέβη:

«Αρκετές στιγμές όταν λειτουργούσα, και ιδιαίτερα στο ναό των Μεσαγγάλων, αισθανόμουν την παρουσία του π. Θεολόγου. Σήμερα – λέει – από την ώρα της Προσκομιδής μέχρι το “Εξαιρέτως της Παναγίας...” ήταν δίπλα μου». Γιατί; Μήπως δεν έκανα κάτι σωστό; Μήπως κάτι δεν του άρεσε; Γιατί; Ρωτούσε και ξαναρωτούσε...

Ρώτησε και την δική μου άποψη... Του υπέδειξα να συμβουλευτεί τον γέροντά του, όπως και έγινε.

Ο γέροντάς του (π. Αθανάσιος Μυτιληναίος) θεώρησε την παρουσία του π. Θεολόγου να συλλειτουργεί με τον π. Ευάγγελο ως μεγάλη ευλογία, και τον παρακάλεσε να μην το ανακοινώσει, “άχρι καιρού”.

Και το “άχρι καιρού” ήρθε στο 6ές (Ιούλι-

ος 2002) μνημόσυνο του π. Θεολόγου που ο Ηγούμενος της μονής Γέροντος αναφέρθηκε στην Ευαγγελική περικοπή των Μακαρισμών του Χριστού. Και αποκάλεσε τον μακαριστό επίσκοπο «Οσιον και Ιερομάρτυρα» που εβίωσε όλην την κλίμακα των μακαρισμών που ο Κύριος Ιησούς μας εδίδαξε στην επί του Όρους ομιλία» (Ματθ. 5, 3-12).

Στην τράπεζα που προσφέρθηκε ακούστηκαν πολλά θαυμαστά για την βιωτή του αγίου Θεολόγου από Ηγουμένους, Ιερείς, Λαϊκούς... Εκεί αφηγήθηκε και ο μακαριστός, τώρα, π. Ευάγγελος τα της παρουσίας του π. Θεολόγου.

Ο μακαριστός π. Ευάγγελος, επροικίσθη από τον Θεό μ’ όλες τις αρετές που κάνουν τον άνθρωπο “κατ’ εικόνα”. Καλλιέργησε την αγάπη που απαιτεί ηρωισμό που δεν περιορίζεται σε κενούς λόγους ή κούφιας αισθηματολογικές συμπόνιες αλλά την ανιδιοτελή αγάπη που δεν απέβλεπε σε επαίνους, χειροκροτήματα, και πρόσωπα, αλλά μόνον στις ανθρωπίνες ψυχές. Φρόντιζε να στολίζει την ψυχή και να την ντύνει με τα απαστράπτοντα μάρμαρα των αρετών, με τα θαυμάσιανάματα της Αγίας Γραφής, διότι γνώριζε πως η ψυχή είναι η κατοικία του Θεού και πρέπει να είναι καθαρή.

Περπάτησε με ενθουσιασμό, με αφοσίωση και με συνέπεια στον ιερατικό δρόμο. Παραδόθηκε στη λατρεία του Θεού. Αποροφήθηκε στην άσκηση της “Τέχνης των Τεχνών και της Επιστήμης των Επιστημών” (Γρ. Ναζιανζηνός: Απολ. 16) της ποιμαντικής διακονίας του.

Ο Κύριος τον κάλεσε την ημέρα του Μεγάλου Ψυχοσάββατου. “Άγγελος έφθασε” και παρέλαβε την ψυχή του για μέρη όπου επάνοδος δεν υπάρχει, ώστε να ζήσει πλέον αιωνίως στη χαρά της Βασιλείας των Ουρανών.

Κύματα και σπιλιάδες αναμνήσεων κατακλύζουν το είναι μας. Στην θριαμβεύουσα Εκκλησία που βρίσκεσαι, μετά των αγίων και αγγέλων, πάτερ Ευάγγελε, πρέσβευε στον Κύριον της ζωής και του θανάτου και για όλους εμάς. – Φίλους και εχθρούς. Γνωστούς και αγνώστους. Συγγενείς σαρκικούς και πνευματικούς. ΑΜΗΝ.

συνέχεια από τη σελ. 6

ΕΙΣ ΜΗΜΟΣΥΝΟΝ ΛΙΩΝΙΟΝ ΕΣΤΙ ΔΙΚΑΙΟΣ (ψαλμός 111)

κόπο πολύ και με θυσίες. Ο καύμός του, ο πόθος του, η λαχτάρα του και η επιθυμία του ήταν να τρέχει ο λόγος του Θεού και να σώζονται οι άνθρωποι. Αυτό τον απασχολούσε πάντοτε, από την εφηβική ηλικία του, από την στιγμή που άρχισε να ασχολείται με τα κατηχητικά, παρ’ ότι – όπως έλεγε ο ίδιος – δεν τον βοηθούσε η φωνή του. Όμως ο Θεός βλέποντας τον ζήλο του για τον λόγο του Θεού, έκανε το θαύμα. Το θαύμα έλεγε, δεν ξεκινά παρά όταν ξεκινήσουμε εμείς πρώτοι.

Όταν αποφάσισα να γίνω Ιερεύς – ομολογεί – έκανα ένα άλμα στο κενό. Μια ζωή ολόκληρη δεν μπορούσα να μιλήσω από πλευράς φωνητικής. Δεν μπορούσα γιατί η φωνή μου ήταν πολύ κακής ποιότητας. Ο ίδιος μου ο πατέρας μου είπε: “Μα πώς θα ψάλλεις παιδάκι μου”; Κι εγώ του είπα: “Δεν θα λειτουργώ ούτε θα ψάλλω αλλά θα είμαι μόνο κατηχητής. Και θυμάμαι που μου είπε ο επίσκοπος”. “Θα δεις ότι θα μιλάς στις πλατείες των χωριών...”. Ε, λοιπόν, διάκονος ήμουν όταν μιλήσα για πρώτη φορά στην πλατεία του χωριού της Χάλκης Λάρισας μπροστά σε πάνω από 600 ανθρώπους και έτριβα τα μάτια μου ανα-

λογιζόμενος πώς μόρεσα εγώ να κάνω ομιλία στην πλατεία χωριού! Πρέπει να ξεκινάει κανείς πρώτα και μετά έρχεται η βοήθεια του Θεού, αρκεί να πιστεύει σ’ αυτό που ξεκινά.

Ο γέροντας το απέδειξε στα πράγματα. Πίστευε σ’ εκείνο που ξεκινούσε και λαχταρούσε – το κήρυγμα του λόγου του Θεού – και ο Θεός έκανε το θαύμα. Με το χρόνο η φωνή του αποκαταστάθηκε.

Στην συνέχεια ο π. Πολύκαρπος αναφέρθηκε στο πώς έγινε κι ακολούθησε (ο π. Αθ.) τον άγαμο κλήρο, που δεν είναι λιποταξία από τον έγγαμο βίο αλλά ανάληψη τεράστιων ευθυνών ασυγκρίτως περισσότερων ποιοτικά και ποσοτικά από τον έγγαμο. Είναι ένας διαρκής πόλεμος, ένας συνεχόμενος σταυρός, γιατί, δε μπορεί να είσαι του Χριστού και μάλιστα Ιερέας του και να ζεις μέσα στην τρελή χαρά. Δεν θα σ’ αφήσει ο διάβολος και τα όργανά του.

Το αποφάσισε, είπε, γιατί ο π. Αθανάσιος αγαπούσε μέχρις εσχάτων το Χριστό, με μια αγάπη ολοκληρωτική που στερεώθηκε ακόμα περισσότερο όταν διάβασε τα λόγια του Κυρίου στην προς Εβραίους επιστολή «ου μη σε ανώουδ’ ου μη σε εγκαταλίπω... Κύριος εμοί βοή-

θός, και ου φοβηθήσομαι» (Εβρ. 13, 51).

Και όταν μπήκε στην ιερωσύνη και πήρε την παρακαταθήκη από τα χέρια του επισκόπου, το σώμα του Χριστού την Εκκλησία, ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΗΚΕ, ιδιαίτερα όταν άκουσε τα λόγια: “Λάβε την παρακαταθήκην ταύτην, και φύλαξον αυτήν, έως της δευτέρας παρουσίας του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ότε παρ’ αυτού μέλλεις απαιτείσθαι αυτήν”. Του εμπιστεύθηκε την παρακαταθήκη, το σώμα του Χριστού, που είναι η Εκκλησία – μέχρι την Δευτέρα παρουσία, τότε που θα ζητήσει λόγο γι’ αυτήν που πήρε στα χέρια του, και οφείλει να την κρατήσει έως το τέλος της ζωής του σωστή.

Η προτροπή αυτή, η άκρως αυστηρή, επειδή απευθύνεται προς κάθε λειτουργό, καθίσταται υπεύθυνος και οφείλει να την παραδώσει ανόθευτη. Αντιλαμβάνεσθε ότι η ιερωσύνη μας δεν είναι τίποτος τιμής αλλ’ είναι φοβερή, είναι φρικτή αποστολή.

Με την χάρη και την ευλογία του Θεού ο Γέροντάς μας ανήκει στο λαό του Θεού που εργάστηκε στο σώμα της Εκκλησίας από νέος ως μοναχός, ως κληρικός, ως ηγούμενος της αδελφότητάς μας, ως πνευματικός πατέρας χιλιά-

δων πνευματικών παιδιών και δίνοντας την καλή μαρτυρία μας ειδοποιεί και μας παραγγέλλει να προσέχουμε γιατί ο κίνδυνος που διατρέχουμε από την πλάνη του ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ είναι μπροστά μας. Πρέπει να το συνειδητοποιήσουμε αυτό. Είναι φοβερό! Για τον λόγο αυτό, να μείνουμε εδραίοι στην Ορθόδοξη πίστη μας και στο Ευαγγελικό ήθος, διότι χάλασαν τα ήθη των Χριστιανών. Να είμαστε σε διαρκή εγρήγορηση και να ζητάμε από τον άγιο Τριαδικό Θεό την ενότητα της πίστωσης και την κοινωνία του Αγίου Πνεύματος, για να μην βγούμε από τον λαό του Θεού, αν φυσικά είμαστε στο λαό του Θεού.

Ως πνευματικά του παιδιά ας φροντίσουμε να μην γίνουμε ανάξιοι της μεγάλης του προσφοράς, αλλά ευγνώμονες όντες να τον μνημονεύουμε, και εξετάζοντας τον τρόπο που έζησε να τον έχουμε πρότυπο και παράδειγμα μιμούμενοι την πίστη του σύμφωνα με την παραγγελία του αποστόλου Παύλου, που λέγει: “μνημονεύετε των ηγουμένων υμών οίτινες ελάλησαν τον λόγον του Θεού, ως αναθεωρούντες την έκβασιν της αναστροφής μιμείσθητε την πίστιν” (Εβρ. 13, 17).

Ας έχουμε, αδελφοί μου, την ευχή του.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΟΥΝΑΔΗΣ: ΠΤΩΧΟΤΕΡΟ ΛΕΞΙΛΟΓΙΟ, ΠΤΩΧΟΤΕΡΗ ΣΚΕΨΗ

Αυτό χρειάζεται η χώρα για να εξέλθει από την πολυεπίπεδη κρίση που τη μαστίζει, σύμφωνα με τον Αντώνη Κουνάδη. Μέλος της Ακαδημίας Αθηνών από το 1999, ο κ. Κουνάδης έχει λαμπρή σταδιοδρομία στην επιστήμη του μηχανικού και φέτος είναι πρόεδρος του ανώτατου πνευματικού θεσμού της Ελλάδας. Έχοντας γεννηθεί το 1937, κάνει μια αναδρομή ζωής και θυμίζει και την αθλητική του σταδιοδρομία, καθώς υπήρξε δισκοβόλος με σημαντικές επιτυχίες σε Ελλάδα και εξωτερικό. Βεβαίως, όπως τόνισε, «θέλω να διευκρινίσω ότι οι απαντήσεις μου στα ερωτήματά σας εκφράζουν προσωπικές μου απόψεις, ιδιαίτερα δε, αυτό ισχύει για τις απαντήσεις μου που αφορούν θέματα της Ακαδημίας Αθηνών, για τα οποία βεβαίως δεν έχω σχετική εξουσιοδότηση».

– **Διανύσατε όλη τη μεταπολεμική Ελλάδα. Ποιες οι αναμνήσεις σας για τις πολιτικές και οικονομικές εξελίξεις;**

– Κατοχική περίοδος εξοντωτικής φτώχειας και μακράς κακουχίας, δραματικές πολιτικές εξελίξεις, έντονος εθνικός διχασμός, βαθμιαία ομαλοποίηση της πολιτικής ζωής, κατασκευή έργων υποδομής, βήματα οικονομικής ανορθώσεως, νέα περίοδος πολιτικής ανωμαλίας, δικτατορία, τραγωδία της Κύπρου, μεταπολίτευση, έξοδος από το στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ, σταδιακός εκδημοκρατισμός, αποβιομηχάνιση της χώρας. Μετά μία εθνική συμφορά, στα μέτρα για την αποκατάστασή της ενίοτε περιλαμβάνονται ή παρειαφρέουν άστοχα ή και καταστροφικά μέτρα. Παράδειγμα, η έναρξη κρατικοποιήσεων μεγάλων προβληματικών επιχειρήσεων επιβαρυντικών για τη χώρα. Επίσης, το Σύνταγμα του 1975 καθήρησε την προστασία που εξασφάλιζε το Σύνταγμα του 1952 για τη γλώσσα

πρόεδρος Ακαδημίας
κ. Αντώνης Κουνάδης
(εφ. «Καθημερινή»)

μας, κυρίως χαρακτηριστικό της εθνικής μας ταυτότητας. Τούτο επέτρεψε τη σταδιακή της φθορά μέσω νομοθετικών ρυθμίσεων, με αποτέλεσμα το σημερινό επίπεδο κακοποίησής της και άλλα ζημιογόνα παρεπόμενα. Στη συνέχεια είχαμε το ευόιο γεγονός της εισόδου της χώρας μας στην τότε ΕΟΚ, τη μετέπειτα εισροή πακτωλού χρημάτων, την ενίσχυση οικονομικά ασθενέστερων τάξεων χωρίς όμως την πραγματική επενδύσεων, τις «κοινωνικοποιήσεις» προβληματικών επιχειρήσεων, τη διόγκωση του δημόσιου τομέα, την κατασπατάληση κοινοτικών πόρων. Ακολούθησαν έντονος λαϊκισμός, πολυτελής διαβίωση με αυξανόμενο εξωτερικό δανεισμό, υποθήκευση του μέλλοντος γενεών, πτώχευση, φυγή νεολαίας στο εξωτερικό, αποκρατικοποίηση δημοσίων οργανισμών με εντολή δανειστών, λαϊκή αγανάκτηση, απαξίωση πολιτικών, ξεπούλημα-υποθήκευση κρατικής περιουσίας, μείωση εθνικής κυριαρχίας, μεταναστευτικό, ασύμμετρες εξωτερικές απειλές από τους γείτονές μας, έλλειψη συνεννοήσεως των πολιτικών δυνάμεων, εσωτερικός διχασμός, έλλειψη εθνικής συνοχής, με αποτέλεσμα η χώρα μας να βρίσκεται σήμερα σε μέγιστο κίνδυνο.

– **Μπορείτε να γίνετε πιο σαφής σχετικά με τη φθίνουσα πορεία της γλώσσας και τις άλλες επιπτώσεις;**

– Το Σύνταγμα του 1975 που αφήρεσε την ασπίδα προστασίας της γλώσσας που παρείχε το Σύνταγμα του 1952 επέτρεψε την περιβόητη εκπαιδευτική μεταρρύθμιση του 1976, η οποία κατάφερε το πρώτο καιρίο πλήγμα κατά της γλώσσας μας με την κατάργηση στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση της διδασκαλίας των Αρχαίων Ελληνικών από το πρωτότυπο. Το 1982 ακολούθησε δεύτερο πλήγμα με την κατάργηση του πολυτονικού συστήματος γραφής που συνοδεύθηκε αργότερα με άλλα κατά της γλώσσας μέτρα, τα οποία οδήγησαν στο σημερινό επίπεδο λεξιπενίας, αδυναμίας εκφράσεως και σκέψεως της νεολαίας που χρησιμοποιεί στο λεξιλόγιό της περίπου 800 λέξεις. Όσο πτωχότερο το λεξιλόγιο τόσο πτωχότερη η σκέψη, διότι σκεπτόμεθα μέσω των λέξεων. Είναι συνήθεις οι βαρβαρισμοί, οι σολοικισμοί, η παραμορφωτική εκφορά λόγου, που ακούμε ακόμη και από παρουσιαστές ειδήσεων ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών σταθμών. Η Ελληνική Γλωσσική Κληρονομιά διοργάνωσε μεγάλες εκδηλώσεις για την προστασία της ελληνικής, επιτυγχάνοντας την ανάσχεση της φθίνουσας πορείας της και ακολούθως την αύξηση των ωρών διδασκαλίας των Αρχαίων Ελληνικών, τα οποία δυστυχώς εντάχθηκαν πρόσφατα στα προαιρετικά μαθήματα!

Το Σκοπιανό

– **Η «Κ» στα μέσα Φεβρουαρίου δημοσίευσε ανακοίνωση της Ακαδημίας για τα Σκόπια με τίτλο «Ο τόπος εγκατάστασης ενός λαού (και μόνο) δεν είναι προσδιοριστικός της ταυτότητάς του». Η ανακοίνωση φέρει τα σχολιάστηκα ευμενώς από τον Τύπο και την κοινή γνώμη. Πάνω σε ποιους άξονες πρέπει να αναζητηθεί λύση;**

– Για το Σκοπιανό η Ακαδημία Αθηνών εξέδωσε ανακοίνωση στις 16 Φεβρουαρίου, η οποία είχε ιδιαίτερα θετική απήχηση. Το δεύτερο ερώτημά σας δεν είναι επιστημονικό αλλά πολιτικού περιεχομένου εκτός των σκοπών της Ακαδημίας κατά το άρθρο 78 του Οργανισμού της. Ανεξαρτήτως τούτου, οποιαδήποτε σχετική παρέμβαση δεν είναι σκόπιμη στη φάση αυτή των διεξαγομένων μυστικών διαπραγματεύσεων.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟΝ ΔΕΣΠΟΤΗ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ που ΚΡΥΒΕΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ!

«Άγιε» Δημητριάδος, εσείς που τόσο εύκολα επαινείτε, δεν βρήκατε τίποτα καλό τόσα χρόνια να πείτε για τον μακαριστό κυρό Θεολόγο; Αλλά βλέπετε «...Ήταν βαρύς και βλεπόμενος...» Η σκιά του και μόνο σας έλεγχε και σας ελέγχει χωρίς να μιλά.

Ο Θεολόγος ήταν άκακος, πράος, ακτήμων, αγαπητός σε όλους, ολιγόλογος, με μεγάλη καρδιά και αγνότητα. Διότι αν δεν είχε μεγάλη καρδιά με αγνότητα, δεν θα μπορούσε να δεχτεί τα ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΑ & ΠΑΡΑΝΟΜΑ, την ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ των ΙΕΡΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ, και του ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΧΑΡΤΗ κ.α.

Εσείς, Σεβασμιότατε δεν βλέπατε τίποτα; Δεν αντιληφθήκατε όλες αυτές τις παραβιάσεις; Και γιατί ο γέροντάς σας άγιος Πειραιώς αρνήθηκε την συμμετοχή σας στην εκλογική διαδικασία για την Μητρόπολη Λάρισας; Πόσο ξένα, ξύλινα και παράκαιρα φαίνονται τα λόγια σας!

Εσείς, άγιε Δημητριάδος, βρεθήκατε –όπως λέτε– από χρόνια στο πλευρό του παράνομου και μοιχεπιβάτη δεσπότη Ιγνατίου. Για ποια καρτερικότητα και συγχωρητικότητά του άραγε μιλάτε; Πού την είδατε αυτή;

1 Μήπως οι 740.000€ αποζημιώσεις που ζητούσε από τους Αγνιζόμενους Χριστιανούς είναι μέσα σ' αυτά τα πλαίσια της «...καρτερικότητας και της συγχωρητικότητας...»;

2 Μήπως, Οι 200 μηνύσεις στους Αγνιζόμενους χριστιανούς (χωρίς να δεχθεί καμία μήνυση, όχι γιατί οι Αγω-

νιζόμενοι χριστιανοί δεν μπορούσαν να κάνουν, αλλά δεν ήθελαν) ήταν μέσα σ' αυτά τα πλαίσια της «...καρτερικότητας και της συγχωρητικότητας...»;

3 Μήπως, οι εκατοντάδες τραυματίες και μεταφερθέντες σε νοσοκομεία κατά την χειροτονία του, την ψευτοεθρόνισή του και την κάθε έξοδό του (βίντεο, φωτογραφίες, δελτία ειδήσεων κ.τ.λ. μαρτυρούν αυτά), ήταν μέσα σ' αυτά τα πλαίσια της «...καρτερικότητας και της συγχωρητικότητας...»;

4 Μήπως, η ψευτοεθρόνιση (χωρίς διάταγμα από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας) και ο άγιος Ξυλοδαρμός εκατοντάδων Αγνιζομένων ήταν μέσα σ' αυτά τα πλαίσια της «...καρτερικότητας και της συγχωρητικότητας...» και γ' αυτό κοιμόσασταν ήσυχοι;

5 Εσείς, Σεβασμιότατε, μια και αναφέρετε ότι «...έτσι πορεύεστε εσείς οι επίσκοποι...», -συμπαραστεκόμενοι το κάνετε αυτό και όταν ο συνάδελφός σας παρανομεί; Δεν σας είδαμε να διαμαρτυρόσθε για τις εξόφθαλμες παρανομίες (ιερών κανόνων & καταστατικού χάρτου), αντίθετα (όπως αναφέρατε) τον στηρίζατε και σας στήριξε.

6 Εσείς, Σεβασμιότατε, πώς κρίνετε, το ότι ο μακαριστός Ιγνάτιος δεν έχει δημοσιεύσει απολογισμούς για το προσκύνημα της Αγίας Παρασκευής επί (22) εικοσιδύο χρόνια; Στο σκάνδαλο που κλέβανε χρήματα, δεν είδαμε να διαμαρτυρόσθε. Μήπως φταίνει και γ' αυτό οι Αγνιζόμενοι Χριστιανοί; Έτσι πορεύεστε εσείς οι επίσκοποι;

7 Εσείς, Σεβασμιότατε, τι λέτε, πρέπει ένας επίσκοπος (όπως μας περιγράφετε τον κυρό Ιγνάτιο), να έχει 200 και πλέον στολές, αξίας πε-

ρίπου 1.000.000€; Πώς συμβιβάζονται αυτά, με τον έρανο που κάνατε για τα έξοδα της κηδείας;

8 Μήπως σας διαφεύγει;

• Το σκάνδαλο της Ι. Μ. Λαρίσης με τα χρήματα του ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ (**8,8 εκατομμύρια δραχμές** – εφ.μ. ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ).

• Το σκάνδαλο των **1,2 εκατομμυρίων** € από το κληροδότημα ΚΡΙΚΚΗ. Προφανώς αυτός είναι... (και πόσα ακόμα...!) «...ο σταυρός και η θυσία...» που αναφέρατε.

9 Πριν (6) περίπου μήνες ήλθε η τίμια ζώνη της Παναγία μας από την Ι. Μ. Βατοπεδίου, την οποία προσκύνησαν, (εκατοντάδες χιλιάδες απ' όλη την Θεσσαλία νύχτα – μέρα). Για τα χρήματα που μαζεύτηκαν, μήπως γνωρίζετε τίποτα; Διότι ο πατήρ Εφραίμ το μερτικό του το άφησε στην Μητρόπολη-ο κόσμος μιλάει για πάνω από 500.000€-Μήπως ο «...ο χαρισματικός και σταυρωμένος καθημερινά...» δεσπότης Ιγνάτιος, ενώ η Λάρισα δεν έμαθε ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΤΙΠΟΤΑ, σας είπε κάτι;

Αλήθεια μήπως θα έπρεπε να παρέμβει κάποιος εισαγγελέας ή το ΣΔΟΕ;

9 Επιπλέον, όσον αφορά το ταξίδι στην Αμερική, εσείς, που είστε μητροπολίτης, δεν γνωρίζετε ότι τα μοσχέυματα (μοναδικού οργάνου) αποτελούν εμπόριο οργάνων και δεν επιτρέπεται να λαμβάνονται από ανθρώπους που δεν κατέληξαν; Πολλώ μάλλον ότι δεν επιτρέπεται επίσκοπος να λαμβάνει μόσχευμα; Τί λέει η επίσημη θέση της Εκκλησίας, ή μήπως για σας τους επισκόπους δεν ισχύει;

10 Για τον μακαρίτη κυρό Ιγνάτιο τρέξατε αμέσως να τον βοηθήσετε οικονομικά! Αυτό δείχνει *ευαισθησία*. Για τον κυρό Θεολόγο όμως που 24 χρόνια τον έχετε *ΑΚΟΜΑ* κα-

συνέχεια στη σελ. 16

Τα δύο δημοσιεύματα αυτά είναι ένα μέρος απαντήσεων που στείλαμε στα ΜΜΕ και ιστοσελίδες για κακόβουλα άρθρα τους, όμως κανείς σχεδόν δεν τα ανέφραξε, με τη δικαιολογία (γελούλα) ότι «δεν είμαστε στο σύστημα». ΜΠΡΑΒΟ ΤΟΥΣ!!!

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟΝ Π. ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗ ΜΟΥΡΤΖΑΝΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΣΤΙΣ 27.6.2018

Κ. Διευθυντά του ιστολογίου σας

Στην έγκριτη ιστοσελίδα σας στις 27.6.2018, δημοσιεύσατε μία επιστολή του π. Θεμιστοκλή Μουρτζανού, που αφορούσε την κοίμηση του μακαριστού πλέον δεσπότη Λάρισας κυρού Ιγνατίου.

Πράγματι, όπως αναφέρει ο π. Θεμιστοκλής Μουρτζανός, «...μπροστά στον θάνατο αγαπημένων προσώπων δεν αναλογίζεσαι μόνον την δική σου πορεία, αλλά αισθάνεσαι έντονα κι' αυτό το κενό της απουσίας...».

Αυτή την απουσία του σεβ. κυρού Ιγνατίου που αισθάνθηκε ο π. Θεμιστοκλής, αισθανθήκαμε και εμείς από την απουσία του σεβ. κυρού Θεολόγου, αγίου κατά γενική ομολογία, πράου, ειρηνικού, εφαρμόζοντος την εντολή της αγάπης και της φιλαδελφίας, ο οποίος αντικαταστά-

θηκε παρανόμως από τον σεβ. Δημήτριο Μπεκιάρη και στην συνέχεια παρανόμως και αντικανονικώς από τον σεβ. κυρό Ιγνάτιο.

Δεν θα αναφερόμασταν στον π. Θεμιστοκλή, εάν δεν αναφερόταν αναίτια, ψευδώς και συκοφαντικά στους Αγνιζομένους Χριστιανούς.

Αναίτια

Αναίτια διότι, δεν περιορίσθηκε στο να εγκωμιάσει τον κυρό Ιγνάτιο, που είναι αναφαίρετο δικαίωμα του καθενός, αλλά θεώρησε καλό να οξύνει αναίτια τα από 44ετίας (25ετίας από εμφανίσεως κυρού Ιγνατίου) εκκλησιαστικά γεγονότα εμπλέκοντας τους μαρτυρικούς Αγνιζόμενους και μιλώντας για "σχοινί στο σπίτι του κρεμασμένου". Αυτό δεν είναι ίδιον ανδρός και μάλιστα ιερέως.

Ψευδώς και συκοφαντικά

1) Αναφέρει ότι τον σεβ. κυρό Ιγνάτιο δεν τον γνώριζε. Ότι ήταν άγνωστος. Αυτό είναι αληθές, διότι οικογενειακώς ακολουθούσαν τον σεβ. Δημήτριο Μπεκιάρη, και αργότερα ακολούθησαν τον σεβ. κυρό Ιγνάτιο.

2) Αναφέρει ότι ο σεβ. κυρός Ιγνά-

τιος καλούνταν σε μία Μητρόπολη, τραυματισμένη από φανατισμό. Αυτό βέβαια αποτελεί δυσφήμιση και μάλιστα δια του τύπου.

Συμφωνούμε ότι ήταν τραυματισμένη, βαριά από το 1974 όταν κενόδοξοι, αμοραλιστές ρασοφόροι μηστήρες εισπήδησαν σε ξένες μητροπόλεις εσθιελικά αναστατώνοντας και τη μητρόπολη Λάρισας. Και τότε ο λαός που γαλουχήθηκε στην Ορθόδοξη πίστη από αξιόλογους πνευματικούς αντέδρασε μέχρις εσχάτων σταθείς στο πλευρό του αγίου τους Ποιμενάρχη Θεολόγου.

Αυτή την αντίδραση των θρησκευόμενων Λαρισαίων ο π. Θεμιστοκλής την χαρακτήρισε ΦΑΝΑΤΙΣΜΟ. Τότε, με ελαφρά συνείδηση, ο εν λόγω επιστολογράφος να χαρακτηρίζει "φανατικούς" και τους υποστηρικτές του αγίου Χρυσοστόμου, που σαν τους Λαρισαίους, διώκονταν από το εκκλησιαστικό κατεστημένο με την σύμπραξη των δυνάμεων της πολιτείας. Επίσης, συκοφαντώντας τον Άγιο Νεκτάριο, θαρρούσε το εκκλησιαστικό κατεστημένο ότι θα ξεμπερδευε μ'

συνεχίζεται στη σελ. 16

ΜΙΑ ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΟΥ ΠΟΝΑΕΙ

συνέχεια από τη σελ. 1

ρια και το πένθος, που εύλογα κάποιοι άνθρωποι αισθάνονται, όταν φεύγει από τη ζωή ένας άνθρωπος δικός τους ή ένας άνθρωπος που γνώρισαν και εκτιμούσαν πολύ. Ο θάνατος παραμένει μυστήριο, που προκαλεί δέος και πόνο στους ανθρώπους. Δέος και πόνο, που η εκκλησία προσπαθεί να απαλύνει με τον παρηγορητικό της λόγο. Αυτός είναι ο ρόλος της! Και καλό πάντα είναι, ο λόγος να συνοδεύεται απ' το παράδειγμα.

Σκέφτομαι το μεγαλείο που εκπέμπει ο ιεράρχης, που επιλέγει να περάσει τις τελευταίες μέρες του προσευχόμενος σε κάποιο μοναστήρι. Πόσο σπουδαίος είναι αλήθεια ο πνευματικός ηγέτης, που λέει: «Ευγνωμώνω τον Κύριο που με άφησε να ζήσω 72 χρόνια. Τον ευχαριστώ που με αξίωσε να φτάσω σε ανώτατα ιερατικά αξιώματα. Και τώρα, μετά από μια πλούσια ζωή, προσμένω επιπέλους να Τον συναντήσω». Πόσο συγκινεί και πόσο βοηθάει το ποιμνίο του, αυτός που λέει «Χαίρομαι που φεύγω, αν αυτό είναι το θέλημά Του!».

Και πόσο αδυνατίζει αυτή την πίστη, η επιλογή να μεταβείς στο καλύτερο και ακριβότερο μεταμοσχευτικό κέντρο του κόσμου – αυτό που οι «κοινοί θνητοί» δύσκολα μπορούν να πλησιάσουν – και να στερήσεις από την έτσι κι αλλιώς φτωχή παγκόσμια δεξαμενή μοσχευμάτων, ένα μόσχευμα που θα μπορούσε διαφορετικά να σώσει έναν πολύ νεότερο άνθρωπο; Για να πετύχει τι, αν το νόημα της ζωής είναι πράγματι το να θυσιαζόμαστε για τους άλλους;

Η ζωή βεβαίως είναι γλυκιά. Και δεν πρόκειται εγώ να κατηγορήσω κανέναν, επειδή κάνει ότι μπορεί για να σώσει τη δική του. Ο εκλιπών Μητροπολίτης μας, στην πραγματικότητα δεν έκανε τίποτα περισσότερο απ' ότι θα έκανε κι οποιοσδήποτε από εμάς, εάν είχε βεβαίως την οικονομική δυνατότητα! Λιγότερα όμως με την πράξη του αυτή, την πίστη των ανθρώπων. Τι να της πεις τώρα της χαροκαμένης μάνας, που έχασε πρόωρα το παιδί της; Ότι το κάλεσε τάχα ο δημιουργός του και πως πρέπει να αποδεχθεί καρτερικά το θέλημα Του; Τι να του πεις του γονιού, που περιμένει με λαχτάρα να χτυπήσει κάποτε το τηλέφωνο, για κάποιο μόσχευμα που βρέθηκε διαθέσιμο για το βλαστάρι του; Ότι το πήρε ένας 72χρονος, επειδή είχε περισσότερα χρήματα από εκείνον; Τι να του πεις αυτού που πιστεύει πως, ίσως στον άλλο κόσμο να περάσει καλύτερα! Ότι το πιστεύεις κι εσύ; Όταν του δείχνεις με τις πράξεις σου πως, τελικά, μάλλον μόνο σ' αυτή τη ζωή έχει νόημα να ζεις!

Πόσο πιο ωραίο θα ήταν να έφευγες περιτριγυρισμένος από ανθρώπους που σε πιστεύουν και σ' αγαπούν, προσευχόμενος ίσως σε κάποιο μοναστήρι για όσους – πολύ νεότερους – αφήνεις πίσω σου, να παλεύουν ακόμα για να βρουν γιατρεία! Πόσο περισσότερο θα στήριζες τον αγώνα και την πίστη τους, αν αυτά ήταν τα έργα κι όχι μόνο τα λόγια σου...!

Καταλαβαίνω βεβαίως, πως κάτι τέτοιες απόψεις συνήθως τις αποφεύγουν όσοι ασχολούνται με τα κοινά! Πως σύμφωνα με την κυρίαρχη άποψη, μόνο εκλογική ζημιά μπορεί να προκαλέσουν! Εγώ πάλι πιστεύω πως ο κόσμος αρχίζει να αλλάζει και διακρίνει πλέον αυτούς που δε φοβούνται την αλήθεια. Πως βαρέθηκε τους κόλακες και τους υποκριτές. Πως θέλει επιπέλους ανθρώπους ειλικρινείς, που έχουν το θάρρος της γνώμης τους, όσο δυσάρεστη κι αν είναι μερικές φορές αυτή: ο Μητροπολίτης μας, ΔΕΝ έπρεπε να υποβληθεί σε μεταμόσχευση. Σαν καλός Χριστιανός, έπρεπε να δώσει τη σειρά του είτε σε κάποιον που είχε πολύ λιγότερα χρήματα, είτε σε κάποιον που είχε πολύ περισσότερα χρόνια μπροστά του για να ζήσει. Πως αντί να πεθάνει επάνω στο χειρουργικό τραπέζι, θα ήταν καλύτερο να πεθάνει ήσυχα, ανάμεσα σε αγαπημένα πρόσωπα. Αυτή είναι η άποψή μου, κι αυτή θέλησα να μοιραστώ σήμερα μαζί σας!

***Ο Γιώργος Καραβάνας είναι μοριακός Βιολόγος και πολ. στέλεχος της ΝΔ**

συνέχεια από τη σελ. 8

αυτόν. Φοβερή σύμπτωση. Τα ίδια και στην Λάρισα. Από συκοφαντία σε συκοφαντία ο σεβ. κυρός Θεολόγος. Ότι τάχα έκανε φασαρία, και ότι τάχα δεν υπάκουσε στην Ι. Σύνοδο. Αποτέλεσμα ποινή 10 ετούς ακοινωνησίας!!!. Και από την πολύ "αγάπη" των συνεπισκόπων του, είκοσι δύο (22) χρόνια τώρα πεθαμένος, είναι σε ακοινωνησία!!!

3) Όσον αφορά το ποιος είχε μάθει τι σημαίνει Χριστός, ηθική, κήρυγμα, στράτευση σ' ένα έργο, αφιλοκερδής διακονία κ.ά., ας είναι καλά οι μακαριστοί σεβ. Αυγουστίνος Καντιώτης, σεβ. Ιγνάτιος Μανδελιδής, αρχιμ. Αθανάσιος Μυτιληναίος, ο αρχιμ. Ανάργυρος Σταματόπουλος, και πολλοί ακόμη, οι οποίοι «ζύμωσαν» την Λάρισα με τα κηρύγματά τους και το παράδειμά τους.

Έτσι την επορά των πολλών, την χρεώνετε στον σεβ. κυρό Ιγνάτιο. Μπράβο, φοβερή δικαιοσύνη. Δηλαδή όσοι χειροτονήθηκαν οφείλονταν στον πνευματικό αγώνα που έκανε ο σεβ. κυρός Ιγνάτιος!!!.

4) Γρήγορα φθάσατε (στο κείμενό σας) στο "καρδιοχτύπι" που είχε την ημέρα της εκλογής του. Γιατί; Αισθάνονταν μήπως ενοχή;

Μα καλά π. Θεμιστοκλή, εσείς που είστε φιλομαθέστατος, δεν μάθατε κανένα ιερό κανόνα; Δεν μάθατε ότι δεν εκλέγεται άλλος μητροπολίτης στην θέση κάποιου άλλου που έχει την θέση; Στους ιερούς κανόνες αυτό λέγεται «μοιχεπιβασία» και τιμωρείται με καθαίρεση.

Γι' αυτόν τον λόγο ακυρώθηκε ως παράνομη η εκλογή του σεβ. Δημητρίου Μπεκιάρη και μάλιστα χρειάστηκε η προσφυγή στα δικαστήρια, τα οποία κατέδειξαν ως άκυρα και παράνομα τα έργα και τις ημερέσεις του Αρχιεπισκόπου Σεραφείμ Τίκα. **Φυσικά όπως ξέρετε εφαρμόστηκαν πλήρως από την Ιερά Σύνοδο οι αποφάσεις των δικαστηρίων.**

Μάλιστα η απόφαση του δικαστηρίου απαγόρευε την εκλογή νέου μητροπολίτη στην Λάρισα επί ποινή ακυρώσεως. Αυτά δεν τα ξέρετε ή σας αρέσει να διαστρεβλώνετε την αλήθεια και να συκοφαντείτε ένα τίμιο και αληθινό αγώνα που δεν είχε σχέση ούτε με χρήματα αλλά και ούτε με θέσεις;

Άλλοι διαχειρίστηκαν χρήματα χωρίς διαφάνεια, χωρίς απολογισμούς και χωρίς έλεγχο, από Άγια λείψανα ή Άγια προσκυνήματα.

Επειδή λοιπόν παρανόμως εξελέγη ο σεβ. κυρός Ιγνάτιος, (δεν είχε διάταγμα εγκαταστάσεως στην Λάρισα) γι' αυτό τόσο η εκλογή του όσο και η ενθρόνισή του ήταν παράνομες.

Συνεπώς δεν μπορούσε να μείνει στην Λάρισα, παρά μόνον μετά από 2,5 χρόνια που υπεγράφη το διάταγμα εγκαταστάσεως, δηλαδή μία (1) εβδομάδα πριν τον θάνατο του σεβ. κυρού Θεολόγου.

Παρ' όλα αυτά εσείς χωρίς να τα ξέρετε (το θεωρούμε απίθανο), ή τα ξέρετε και αυτό είναι το χειρότερο, στάζετε το δηλητήριο της συκοφαντίας, ότι το επισκοπείο τελούσε υπό κατάληψη!!!. Το επισκοπείο δεν τελούσε υπό κατάληψη, αλλά έμενε κανονικά ο σεβασμιότατος κυρός Θεολόγος, αφού δεν υπήρχε λόγος να φύγει.

5) Αναφέρετε ότι περνά τα πρώτα χρόνια (ο Ιγνάτιος) "μέσα σ' ένα κλίμα μίσους και διχασμού, χωρίς αυτοί που τον καθύβριζαν να τον γνωρίζουν ποιος είναι."

Πάλι ψευδώς αναφέρατε (τι κρίμα) ότι τον καθυβρίζαμε. Πες τε μας μία βρισιά. Εκτός εάν κάποιος που διαμαρτύρεται, θε-

ωρείται εκ των προτέρων υβριστής.

Όσον αφορά το κλίμα μίσους και διχασμού, θα σας αναφέρουμε ότι ποτέ δεν μισήσαμε τον σεβ. κυρό Ιγνάτιο, διότι απλώς δεν τον γνωρίζαμε.

Διαμαρτυρόμασταν όμως, όπως και στον σεβ. Δημήτριο Μπεκιάρη για την αποκατάσταση της αληθείας και όχι του ψεύδους, της συκοφαντίας και της παραπληνήσεως που αναφέρατε στο κείμενό σας.

Τώρα όσον αφορά το πρώτο Πάσχα, (ήταν Χριστούγεννα και όχι Πάσχα) που αναφερθήκατε στον Άγιο Κων/νο, δεν τα έκανε στον άγιο Αχίλλειο, διότι ήταν παράνομη η παραμονή του στη Λάρισα και μόνον με τα MAT μπορούσε να λειτουργήσει.

Εμείς βεβαίως τις πράξεις του κρίναμε ως πράξεις ενός αμαρτωλού ανθρώπου, Τον ίδιο δε συγχωρούσαμε σαν πρόσωπο. Άραγε έκανε το ίδιο και με μας;

Πάνω από 200 μηνύσεις και αγωγές, κατατέθηκαν εναντίον των Αγωνιζομένων Χριστιανών.

Πάνω από 740.000 € ζητούσε αποζημίωση.

Κάθε φορά, από την χειροτονία του, την ενθρόνισή του, την κάθε εμφάνισή του, γέμιζαν οι δρόμοι αίμα από τα χτυπήματα των MAT στους Αγωνιζομένους Χριστιανούς, και οι φυλακές και τα δικαστήρια από συλλήψεις.

Φυσικά χρειαζόταν χρήματα για δικηγόρους και έξοδα. Ας δούμε όμως ακριβώς τι συμβαίνει.

α) Για δικηγόρους.

Οι αγωνιζόμενοι Χριστιανοί, πλήρωναν παράβολα και δικαστικά έξοδα από το υστέρημά τους (προς τιμή τους οι δικηγόροι μας δεν ελάμβαναν αμοιβή).

Αντίθετα η μητρόπολη από τα παγκάρια των εκκλησιών, αλλά και από τα χρήματα της Αγίας Παρασκευής, κινούνταν άνετα διασπαθίζοντας το ιερό χρήμα και περιμένοντας μέρα με την μέρα να καταβάλει τους Αγωνιζόμενους, μια που απολογισμούς δε δημοσίευε και έλεγχο δεν τον έκανε κανείς.

β) Έξοδα.

Όσον αφορά τα έξοδα για δώρα, ταξίδια, στολές (τι θα γίνουν οι εκαντοτάδες στολές τώρα;), ποιος θα δώσει απολογισμό στον Λαρισαϊκό λαό;

γ) Προσκυνήματα.

Τι έγινε με τα χρήματα της Τιμίας Ζώνης (στον άγιο Νικόλαο Λάρισας); Θα μας ενημερώσει κανένας ή ό,τι δηλώσατε, δηλώσατε;

Φανταζόμαστε ότι όλα αυτά υπάγονται σ' αυτό που λέτε: "... σιγά – σιγά αναδεικνύεται μία αγαπώσα καρδιά, ένα χαμόγελο, μία απλότητα..."

6) Αν αυτό είναι "αγάπη" (με MAT, αίματα, συλλήψεις, δικαστήρια, πρόστιμα, αγωγές, χρήματα αποζημίωσης κ.α.), τότε τι να πούμε για τον σεβ. κυρό Θεολόγο!

Έβγαινε να λειτουργήσει χωρίς MAT, χωρίς να ενοχλείτε κανέναν, χωρίς συλλήψεις, χωρίς να πηγαίνει στα δικαστήρια κανέναν, χωρίς να ζητά αποζημίωση από κανέναν.

Αυτό λέγατε αγάπη. Γι' αυτό τον σεβ. κυρό Θεολόγο ο λαός τον αγαπούσε και θυσιαζόταν γι' αυτόν, γιατί ήταν αληθινός ποιμένας, "... άκακος..."

7) Αναφέρατε ότι ήταν συγχωρητικός. Καμία ενέργειά του δεν το έδειξε αυτό.

Λέτε ότι δεν κράτησε κακία. Αντίθετα απ' αυτό που λέτε, έκανε. Έστειλε έγγραφο στην Ι. Σύνοδο, με το οποίο ζητούσε να τιμωρηθούν όσοι αρχιερείς, ιερείς, μονα-

χοί και μοναχές, πήραν μέρος στην εξόδιο ακολουθία του σεβ. κυρού Θεολόγου.

Πού πήγε η συγχωρητικότητα;

Όταν ζητούσε από 33 οικογένειες να τον αποζημιώσουν με χρήματα, για προσβολή του προσώπου του αλλιώς θα έκανε πλειστηριασμό τα σπίτια τους, αυτό υπάγεται στην αγάπη και συγχωρητικότητα;

Όταν συνάζονταν οι ιερείς, μπορούσε κανείς να διαμαρτυρηθεί; Αυτό λέγεται ενόπτητα των ιερέων;

Όταν έστειλε τα κουπόνια του εράνου, χωρίς να ερωτά εάν μπορούν να τα διαθέσουν οι ενορίες, αυτό λέγεται αγάπη και ενόπτητα;

8) Όσον αφορά το ότι εντάχθηκαν στο δυναμικό της εκκλησίας νέοι ιερείς μορφωμένοι, δεν οφείλεται στον σεβ. Κυρό Ιγνάτιο, αλλά στο ότι δούλεψαν δεκάδες χρόνια (παρ. 3) κάποιιο άλλοι.

9) Αναφέρατε στα 24 χρόνια της αρχιερατείας του, ότι ήταν η πιο μακρόβια στην Λάρισα. Πρώτον δεν ήταν 24, αλλά 22, διότι δεν είχε διάταγμα εγκατάστασης και δεύτερο, ο Άγιος Τριαδικός Θεός τόσο επέτρεψε να μείνει. Στην Παλαιά Διαθήκη μακροήμεροι οι άνθρωποι για να μην πάνε στον Άδη. Είναι κριτήριο πνευματικότητας, δημιουργίας, τα πολλά χρόνια; Καταλαβαίνετε τί λέτε;.

10) Αναφέρατε ότι μπορεί να έλεγε "τι τους έφταιξα;" Ο σεβ. κυρός Ιγνάτιος, ως νομικός, ήξερε ότι αυτός και ο σεβ. Δημήτριος Μπεκιάρης, παραβίασαν τα μισά άρθρα του καταστατικού χάρτη της Ελλάδος και τους μισούς ιερούς κανόνες.

Το γνώριζε πολύ καλά. Είχε έγκριτους νομικούς και η Ι. Σ. αλλά και ο ίδιος. Γιατί όμως και ο σεβ. Δημήτριος Μπεκιάρης αλλά και ο σεβ. κυρός Ιγνάτιος, έπρεπε να παραβιάσουν κάθε καταστατικό χάρτη και κάθε ιερό κανόνα, προκειμένου να γίνουν μητροπολίτες;

11) Αληθινά σας λέμε, ότι ευχόμαστε να είναι «αιωνία η μνήμη». Εσείς είπατε για τον σεβ. Κυρό Θεολόγο «αιωνία η μνήμη»; Γιατί για πολλά χρόνια από την κοίμηση του σεβ. κυρού Θεολόγου, έχει ακόμα το επιτίμιο της ακοινωνησίας; Πως λοιπόν υπάρχει αγάπη και συγχωρητικότητα, όταν αντί να παραιτηθεί μετά από όσα είχε κάνει ο σεβ. κυρός Ιγνάτιος, έστειλε στο συνοδικό δικαστήριο:

α) τους Αρχιερείς, ιερείς μοναχούς και μοναχές

β) τον ιερομόναχο π. Ευθύμιο Τρικαμηνά

γ) καθένα που είχε αντίρρηση και διαφωνία;

12) Κλείνοντας θα θέλαμε να αναφέρουμε ότι η διασάλευση της κανονικής τάξης της εκκλησίας, δεν οφείλεται στον σεβ. κυρό Θεολόγο (διότι εκλέχτηκε από την Ι. Σ. που είχαν εκλεγεί και άλλοι (29) αρχιερείς) αλλά στον αρχιεπίσκοπο Σεραφείμ Τίκα και τους ομοίους του.

Ούτε στο λαό καταλογίζεται ευθύνη. Όπως στο ακροτελεύτιο άρθρο του συντάγματος αναφέρεται ότι ο λαός είναι ο καθεαυτού αρμόδιος για την τήρησή του, έτσι και στην Εκκλησία, όλα τα μυστήρια γίνονται δια του λαού και για τον λαό. Άρα θεματοφύλακας είναι ο λαός. Αυτός που διαμαρτύροταν και διαμαρτύρεται (όχι από κακία, συμφέρον και εμπάθεια-αυτά κάποιοι άλλοι τα έχουν) το κάνει για την κανονική τάξη στην Εκκλησία.

**Από το γραφείο τύπου
Των Αγωνιζομένων
Χριστιανών Λάρισας**

Επιστολή που λάβαμε για το σκωπτικό άρθρο της εφημερίδας μας «Σου μιλάω, μ' ακούς;»

ΠΡΟΣ: Εκδότην μηνιαίας εφημερίδος Λάρισα, 12.02.2018 «ΑΓΩΝΑΣ» της Λαρίσης, (έντυπη και ηλεκτρονική έκδοση) Ιδιοκτήτην – εκδότην Κον Τριαντάφυλλον Τασιόπουλον, Οδ. Αιόλου 20 & Αργοναυτών ΤΚ 41221 Λάρισα, <http://www.agonas.org>, <http://efimerida-agonas.blogspot.gr>, e-mail: info@agonas.org

Απάντηση σε άρθρο της εφημερίδας και του ιστολογίου «Αγώνας»

Κύριε Τασιόπουλε, ξανά ασχολείσθε με την ελαχιστότητά μου και το προσφάτως εκδοθέν βιβλίο μου «Η Εκκλησία κατά τη δικτατορία 1967-1974. Ιστορική και νομοκανονική προσέγγιση». Μεγάλη η χάρη μου! Χθές, Κυριακή, 11.02.2018, στο νέο φύλλο (248) της εφημερίδας σας «Αγώνας» που διενεμήθη έξω από ιερούς ναούς της Λαρίσης είχα πάλι την «τιμητική» μου. Διεπίστωσα δε ότι το ίδιο άρθρο είχε αναρτηθεί και την Παρασκευή 26 Ιανουαρίου 2018 με τον ίδιο τίτλο (<<Προς ταπεινολογούντα θρησκευτικό της Λαρίσης για το βιβλίο του : «Εκκλησία κατά τη δικτατορία 1967-1974»>>, και το ίδιο (συκοφαντικό) περιεχόμενο στο ιστολόγιό σας (http://agonasax.blogspot.gr/2018/01/1967-1974_26.html).

Το άρθρο, ως εκ του τίτλου αυτού και του περιεχομένου του, σαφώς, προκρίπτει, απευθύνεται εις εμέ, τον Χαράλαμπο Ανδρέοπουλο. Εμέ που είμαι επώνυμος, που σημαίνει βάζω την υπογραφή μου αναλαμβάνοντας την ευθύνη των γραφόμενων μου, διότι πιστεύω ότι σε κείμενα θεολογικά / εκκλησιαστικά (και ειδικά σε ελεγκτικού / κριτικού περιεχομένου κείμενα) η ανωνυμογραφία και ψευδωνυμία μάλλον θραυσταίνουν υποδηλώνουν παρά παρηγορητική. Ομοлогия και ανωνυμία / ψευδωνυμία δεν συμβιβάζονται. Για εσάς, όμως, φαίνεται ότι συμβιβάζονται! Ενώ γνωρίζατε ότι το εν λόγω άρθρο στρέφεται κατά συγκεκριμένου προσώπου που όχι απλώς «φωτογραφίζεται» (κυριολεκτικώς αλλά και μεταφορικώς) αλλά (δία της αναρτήσεως του εξωφύλλου του βιβλίου στο οποίο καταγράφεται τ' όνομα του συγγραφέως, εν προκειμένω το ημέτερον) αλλά και ονοματίζεται, εν τούτοις δεχθήκατε, όλως ανορθόδοξως (κατά την γνώμη μου και σύμφωνα με την φιλοσοφική / κοσμική έννοια του όρου ανορθόδοξος), να το δημοσιεύσετε στο (σύμφωνα με την θεολογική έννοια) ορθόδοξο ιστολόγιό σας, υιοθετώντας, προφανώς, τα (ασύστολα) ψεύδη και τις (τεράττειες) συκοφαντίες του αρθρογράφου - ονοματοκρύπτου συνεργάτου σας, του υπογράφοντος υπό το ψευδώνυμο «Ασκληπιάδης». Υποθέτω ότι με τη στάση και συμπεριφορά σας αυτή αποδέχσθε και αναλαμβάνετε – ως, εκ του νόμου, υπεύθυνος του ιστολογίου - και όλες τις (αστικές, ποινικές, αλλά και –κυρίως – ηθικές) ευθύνες, οπότε, δια της παρουσίας, αλληλόνομα - εσάς: επώνυμης (Χ. Ανδρέοπουλος) προς επώνυμον (Τ. Τασιόπουλο). Δεν θ' ασχοληθώ με τον ονοματοκρύπτην συνεργάτη σας («Ασκληπιάδη»), καθώς είναι φανερό από το εριστικό και κακόβουλο ύφος του ότι ο άνθρωπος δεν αποσκοπεί σε ένα ευπρεπή, δημόσιο διάλογο. Εάν το επιθυμήσει και αποφασίσει να αντιπαρατεθεί επωνύμως (βάζοντας την αληθινή υπογραφή του σ' αυτά που λέει) μετά χαράς θα διαλεχθώ μαζί του. Νομίζω ότι οι συμβουλές ενός εμπειρού πνευματικού θα τον βοηθήσουν να κάνει την αυτοκριτική του (αυτό που στη θεολογική γλώσσα λέμε «αυτομετάνοια») και να λάβει τις αποφάσεις του. Προς τούτο δε εκθύμως θα του συνηγορήσω να κάνει μια καλή επανόρθωση εις τους λόγους Θ' (Περί μνησικακίας) και Ι' (Περί καταλαλιάς) της «Κλίμακος» του Αγ. Ιωάννου του Σιναΐτου, που προσφέρονται ως τα καλύτερα φάρμακα για να πολεμήσουμε την αμαρτία που ενίοτε βρίσκει πρόσφορο στη ψυχή και στη καρδιά μας, αμαρτία που λέγεται έπαρση, αλαζονεία, οίηση. Πάμε τώρα στο προκειμένο.

Εκ του τίτλου («Σου μιλάω, μ' ακούς;») του δημοσιευμένου στην εφημερίδα και στο ιστολόγιό σας άρθρου του ονοματοκρύπτου συνεργάτου σας υποθέτω ότι πρόκειται περί του «γνωστού – αγνώστου» συνεργάτου σας, που διατηρούσε (ψευδωνύμως, πάντα) ομώνυμη στήλη («Σου μιλάω, μ' ακούς;») στην εφημερίδα σας («Αγώνας»), υπογράφοντας τα «αγωνιστικά» άρθρα του ως «επιφανής» (sic!) «αγωνιζόμενος χριστιανός που κρατάει ψηλά το λάβαρο του αγώνα για μια Εκκλησία με καλούς ποιμένες». Μιας που, μετά από μακρόχρονη απουσία της στήλης του απ' την εφημερίδα, τον επαναφέρατε στην δημοσιότητα, μέσω του ιστολογίου σας, παρακαλώ κ. Τασιόπουλε να καταχωρίσετε εις το ιστολόγιό σας καθώς και εις το επόμενο φύλλο (249) της εφημερίδας σας τα κάτωθι, ως απάντησή μου απευθυνόμενη προς εσάς - επωνύμης (Χ. Ανδρέοπουλος) προς επώνυμον (Τ. Τασιόπουλον) - και, φυσικά, προς τους καλοπροαίρετους αναγνώστες του ιστολογίου και της εφημερίδας σας (από τους οποίους θα ζητήσω προκαταβολικά συγγνώμη για την επιβεβλημένη – για την αποκατάσταση της αληθείας - μακρηγορία μου):

1ον) Αναφέρεται εις το εν λόγω άρθρο της εφημερίδας (11.02.2018) και του ιστολογίου (26.01.2018) σας ότι για την απάντησή μου σας έστειλα την 16.09.2017 για προγενέστερα δημοσιεύματά σας εις τα φύλλα 237 και 243 που αφορούσαν στο πρόσωπό μου, «απαίτησα» να δημοσιευθεί («Η ταπεινότητά του» - αναφέρεται στο άρθρο - «απαιτεί ως Έλληνα και ορθόδοξο...το δικαίωμα στον αντίλογο.. να δημοσιευθεί για λόγους θεολογίας...κ.α»), ενώ η αλήθεια είναι ότι το ρήμα που χρησιμοποίησα (επικαλούμενος, όντως, τις ιδιότητές του Έλληνα και Ορθοδόξου Χριστιανού) είναι «παρακαλώ» (...«η παρούσα απαντητική επιστολή μου να δη-

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΜΑΣ στην επιστολή του δόκτωρα των Θρησκευτικών Χάρη Ανδρέοπουλου

Κε Ανδρέοπουλε

Προ ετών, απρόσμενα, έφθασε ένας φάκελος. Ανοίγοντάς τον είδα με μεγάλη έκπληξη ένα βιβλίο με τίτλο «**Είμαστε Χριστιανοί;**» και με τη λιτή αφιέρωση κ. Τριαντ. Τασιόπουλον... “μετά πλείστης αγάπης και ευχών εν Χριστώ” † ο Μητροπολίτης Συγγραφέυς του βιβλίου αυτού ήταν ο Αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος (†) πρώην Αθηνών και Πάσης Ελλάδος (εκδόσεις Μητρόπολη Φθιώτιδος).

Ανοίγοντάς το και διαβάζοντας την πρώτη σειρά του προλόγου με ξάφνιασε. Με συγκλόνησε η ευθύτητά του, η ειλικρίνειά του και προπάντων η καθαρή σκιαγραφομένη αγωνία του συγγραφέα!

«Το βιβλίο αυτό – έγραφε – ξεκίνησε από έναν αυτοέλεγχο, που με απασχολούσε επί πολύν καιρό. Σκοπός του ήταν ν' απαντήσω στον εαυτόν μου, αν είμαι ή δεν είμαι Χριστιανός.»

Το ερώτημα αυτό, όταν τίθεται για μένα, το λιγότερο που θα μπορούσε κανείς να πει, είναι παράδοξο. Γιατί, το να έρχεται ένας Αρχιεπίσκοπος, και μάλιστα στα εβδομήντα οκτώ του χρόνια, να θέτει το ερώτημα, αν είναι ή δεν είναι Χριστιανός, μόνο ως παραδοξολογία θα μπορούσε να σταθεί. Και μάλιστα, αν ο Αρχιεπίσκοπος αυτός είναι αριστούχος διδάκτωρ της Θεολογικής Σχολής, καθηγητής της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, και αν έχει γράψει περισσότερα από εκατό θεολογικά έργα, μπορεί να διερωτάται στα σοβαρά, αν είναι ή δεν είναι Χριστιανός;».

Και σε ερωτήσή μου στον καλό επίσκοπο, που είχε την αγαθή διάθεση να με δωρίσει αυτό “**Το απαύγασμα της πνευματικότητας του Ιερώνυμου**” – όπως το έλεγε –, τι εστί Ιερώνυμος Κοτσώνης, πήρα την απάντηση: «Ο Αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος ήταν ένας νοσταλγός του Θεού. Και όταν στεκόταν μπροστά στο Άγιο Θυσιαστήριο και όταν αποσυρόταν στην ησυχία του κελιού του, ύψωνε τα βλέμματα στον ουρανό, μιλούσε με τον Κύριο «ως ει τις λαλήση προς εαυτόν φίλον» και ύστερα ερευνούσε τα βάθη της ψυχής του, για να διαπιστώσει, αν οι πόθοι του και οι λογισμοί του και τα έργα της ημέρας ήταν σύμφωνα με το θέλημα του Θεού.»

Ήταν ένας ασκητής, σαν τον πιο απόμακρο ερημίτη. Περπατούσε ανάμεσα στους ανθρώπους με τόση ευχέρεια και διακριτικότητα, κάνοντας αισθητή την παρουσία του στον κόσμο και ταυτόχρονα κρατούσε αποστάσεις από τον κόσμο, για να μην επιτρέψει στον εαυτό του να εκκοσμηκευτεί.

Η λειτουργία του ήταν μια μυνωδία, που προσφέρονταν σαν θυσία εύοσμο, σα θυσία ανείσεως δεκτική στον θρόνο του Υπερούσιου Θεού».

Στάθηκα με δέος, προσήλωσα το βλέμμα μου, βύθισα την σκέψη μου στα λεγόμενα του καλού αυτού Επισκόπου, και μούρβαν στηθύμησή μου οι αντίστοιχοι διωγμοί του ιερού Χρυσοστόμου από τους αντιπάλους του, επειδή τους έλεγξε για τη φαυλότητά τους, τους κατηγορούσε για τις κακίες τους, και δεν δίστασε να κάνει κάθαρη απολήγοντας 13 επισκόπους, ως σημιωνιακούς και ανάξιους, από την επισκοπική τους θέση, καθώς και πολλούς άλλους... όπως τους “βαλαντισκόπους”, τους “κοιλιάδουλους”, τις “συνείσκακτες”, τους “κόλακες” και άλλα παράσιτα.

Τότε αυτοί συσπειρώθηκαν, προσπαθώντας να τον υπονομεύσουν με παιδαριώδεις συκοφαντίες, γελοίες και ψευδείς κατηγορίες σε βάρος του αγίου Πατρός Χρυσοστόμου. Και ο Ιερός Χρυσόστομος έκανε αγώνα να προστατευτεί, εκφωνώντας τους περιφημολόγους του “**Εις Ευτρόπιον**” – που μας έμειναν ως ιερά παρακαταθήκη.

Άλλη διωκόμενη αγία μορφή ήταν ο ΜΕΓΑΣ Αθανάσιος. Οι σύγχρονοι ΧΑ.ΑΝ της εποχής του έβρισκαν μύριες συκοφαντίες, ψεύδη, ραδιουργίες και σκευωρίες, μέχρι και για φόνο τον κατηγορήσαν. Οι συκοφαντίες όμως αποκαλύπτονταν και αυτοί γίνονταν καταγέλαστοι.

Δεν σταμάτησαν τις ραδιουργίες τους. Είχαν αποδειχτεί άφραστοι στα ψεύδη και στη διαβολία. Έφθασαν να χρησιμοποιούν αναισχυντή και διεστραμμένη γυναικία ώστε να καταθέσει στη Σύνοδο ότι ο Αθανάσιος διέφθειρε την παρθενία της. Αλλ' αφού έγιναν καταγέλαστοι, δεδομένου ότι τον αναισχυντο γύναιο άλλον δακτυλοδείκτησε αντί του αγίου Αθανασίου, τότε, οι σκηνοθέτες της σκευωρίας αρειανοί, την φυγάδευσαν.

Ο άγιος Αθανάσιος έζησε μια ζωή διωγμών με κατασκευασμένες κατηγορίες και σκευωρίες. Πέντε φορές τον απομάκρυναν από τον Πατριαρχικό θρόνο και δέκα έξι χρόνια τα πέρασε στην εξορία.

Την ίδια τύχη είχε και ο μεγάλος άγιος του 19^{ου} αιώνα, ο άγιος Νεκτάριος ο Πενταπόλεως που συκοφαντήθηκε και αυτός από μοχθηρούς και διαστρεμμένους **συκοφάντες**. Πολύ δε, τον κατέτρεξε ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών Μελέτιος Μεταξάκης, που είχε διατελέσει Πατρ. Αλεξανδρείας και Οικουμενικός Πατριάρχης. Ήταν όμως μέγας **μασώνος** και Οικουμενιστής.

Όλες οι σπημένες αυτές σκευωρίες έπεφταν στο κενό, η μία μετά την άλλη, γι' αυτό χρησιμοποιούσαν το τελευταίο τους χαρτί – την ηθική εξόντωση – πάντα βρίσκοντας πρόθυμες “ΧΑ.ΑΝ-σάνητες” – Έφθασαν μάλιστα στο σημείο να τον κατηγορήσουν ότι το μοναστήρι κατάντησε “άντρον ακολασίας”.

Όλοι αυτοί που τον πολέμησαν είχαν οικτρών τέλος, σ' αντίθεση με τον άγιο Νεκτάριο που έμεινε πιστός και άντεξε στους πειρασμούς και τις διώξεις ώστε να τιμάται σήμερα σ' όλον τον κόσμο “εν ύμνοις

και ωδαίς πνευματικαίς” (Εφ. 5, 19).

Κάνοντας μια διερεύνηση και μια χαρτογράφηση διαπιστώνουμε ότι βρισκόμαστε στο ίδιο έργο θεατές, με πυκνό σύννεφο εχθρότητας πάνω σε μια άλλη μεγάλη αρχιεπισκοπική μορφή (που εδώ και διακόσια χρόνια δεν πέρασε άλλη στην εκκλησιαστική ζωή της Ελλαδικής Εκκλησίας) την οποία προσπαθούν με ψέματα να κηλιδώσουν και μετά 30ετία από την κοίμησή του.

Ένα μικρό μέρος περιστατικών έχουμε ξεδιπλώσει με τα συνεχή δημοσιεύματα “ΟΙ ΜΑΥΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ”. Βέβαια οι ατελείωτες ιστορίες φρίκης από δεσποτάδες, καθηγητάδες, διδάκτορες κ.ά. που κατά καιρούς δημοσιεύονται, συμπιέζονται στην παρτιτούρα ενός θρηνητικού εμβλητηρίου.

Σας ρώτησα, σας ξαναρώτησα, και σας ρωτά και σήμερα, κύριοι εργολάβοι της συκοφαντίας: Τι κακό, εποίησε ο μακαριστός Ιερώνυμος Α΄ Κοτσώνης, ο άνθρωπος που περπάτησε ταπεινά, διακόνησε κοσμημένος με το στεφάνι της φτώχειας, έδωσε ό,τι είχε και ποτέ δεν άπλωσε το χέρι στην άτιμη πράξη της φιλαργυρίας, ώστε να διώκεται και σήμερα με τέτοιο απάνθρωπο μίσος; Μήπως παραβίασε Ιερούς Κανόνες; Αναφέρετέ μας έστω και έναν!!! Μήπως ήταν ανήθικος; Μήπως ήταν καταχραστής ιερού χρήματος; Μήπως ήταν άπιστος; Μήπως ήταν αιρετικός; Μήπως ήταν κακός πανεπιστημιακός δάσκαλος ή κακός λειτουργός; Μήπως...; Και δεκάδες ακόμα μήπως;..;

Πέστε μας επί τέλους κάποιο παράπτωμά του, να πορευτούμε κι εμείς μαζί σας στο ΑΝΑΘΕΜΑ και στην ΚΑΤΑΔΙΚΗ του!!! Και μην αναμασάτε τα κουρελόχαρτα που τα ονόμασαν “ Πατριαρχικό Τόμο 1850” και “Πατριαρχική και Συνοδική Πράξη 1928”. Αυτά – όπως γράψαμε στον, “ΑΓΩΝΑ” φ. 250-251 – που, για πάνω από 100 χρόνια, ήταν ανύπαρκτα και είχαν μπει στο χρονοντούλαπο της Ιστορίας!

Το μισό – από τις 380 σελίδες – του “επιστημονικού”, “ιστορικού”, “νομοκανονικού” συγγράμματος – του κ. Χαρ. Ανδρέοπουλου στηρίχθηκε πάνω στα δύο αυτά κουρελόχαρτα που ερχόμενος ο ψευδοδημοκράτης Σεραφείμ Τίκας τα έκανε νόμο του κράτους κι έβαλε θηλιά στο λαμό της Ελλαδικής Εκκλησίας. Αυτό πλήρωσε ο Χριστόδουλος το 2004, αυτό πληρώνει και ο Ιερώνυμος Β΄ (Λιάπης) στις μέρες μας.

Και οι δύο είναι ένοχοι και επίορκοι, διότι, ο μεν Χριστόδουλος σε στενή συνεργασία με τον Σεραφείμ και με τους πρωτεργάτες της ανωμαλίας φοβούμενος μη χάσει την μητρόπολη Δημητριάδος ξεπούλησε την αυτοτέλεια της Εκκλησίας, ο δε Ιερώνυμος ως αρχιγραμματέας της Ιεράς Συνόδου, δεν έβλεπε και ίσως δεν άκουγε!

Συκοφάντες του αρχιεπισκόπου Ιερώνυμου Α΄ Κοτσώνη, πρέπει να γνωρίζετε ότι, η Ιστορία είναι σκληρός και αδυσώπητος μάρτυρας.

Οι χρόνοι κυλούν σαν το νερό στ' αυλάκι, οι γενιές παρέρχονται, οι προβληματισμοί μετακινούνται στα γήπεδα της επικαιρότητας, αλλά η ιστορία δε βυθίζεται στη λησμοσύνη, αποθηκεύει γεγονότα που ξεπερνούν τα όρια της ανθρωπίνης φαντασίας.

Να είστε βέβαιοι ότι η ιστορική έρευνα θα κάνει το έργο της, θα ανακαλύψει τις συκοφαντίες, το ψέμα, την παραπληροφόρηση, θα στιγματίσει την ατιμία σας και δεν θα νομιμοποιήσει τα εγκλήματα αλλά θα τα σημειώσει με μελανά χρώματα.

Ο Αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος Α΄ άφησε πίσω του ένα φως, ένα δείγμα γνήσιου ποιμένα, στα χνάρια του μεγάλου Ποιμένα και Επισκόπου των ψυχών μας.

Τα χρόνια θα περάσουν, όλοι μας θα έχουμε φύγει, οι ανθρωπίνες αδυναμίες θα σβήσουν και οι πικρίες εκείνων που πληγώθηκαν, δεν θα αντέξουν στη δοκιμασία του ορμητικού ποταμού της ιστορίας.

Οι διάδοχοι γενιές που θα ακολουθήσουν θα καθηλώσουν το βλέμμα στην οσία μορφή του, θα τον νοιώσουν πατέρα, αδελφό, φίλο, θα σκύψουν, σαν μαθητές στην προσφορά του. Και θα καυχηθούν “εν Κυρίω” γιατί στο τέλος του εικοστού αιώνα, όσο κι αν πολεμήθηκε, όσο κι αν συκοφαντήθηκε, έλαμψε στο εκκλησιαστικό στερέωμα ως μεγάλο αστέρι που φώτισε τη διαδρομή της τρίτης χιλιετίας.

Απάντηση σε απάντηση στο σκωπτικό άρθρο μας.

Θα περίμενα κάποια στιγμή αυτοί οι παραχαράκτες να σταματήσουν τη θεατρική παράσταση του μύθου και της συκοφάντησης ενός αγίου ανθρώπου που μόνο καλό προσέφερε στο διάβα της ζωής του, για να αποκατασταθεί η ιστορική αλήθεια, να πάψουν την παραπληροφόρηση του λαού, να διακόψουν τη σπορά του ψεύδους και να μαζέψουν το σαθρό υλικό να το αποθηκεύσουν σε κάποια αποθήκη – αν δεν θέλουν να το πάνε για ανακύκλωση.

Αυτό όμως δεν έγινε επειδή μερικοί είχαν λόγους, κι έτσι τον “στεφάνωσαν με δάφνες” ως ιστορικό συγγραφέα. Αγνόησαν, όμως, μια νομοτέλεια, ότι οι μύθοι και τα ψέματα δεν γράφουν ιστορία, παραπλανούν και εντυπωσιάζουν πρόσκαιρα, δημιουργούν μια φαντασμαγορική λάμψη πρόσκαιρη, αλλά σύντομα σβήνουν.

Και εδώ, ο μύθος και η παραποίηση των γεγονότων δεν κατάφερα να μπει μέσα στις συνειδήσεις, να πείσει και να επιβληθεί. Κάθε μέρα που περνάει, η μάσκα ξεφτίζει περισσότερο και αποκαλύπτεται όσο αριστοτεχνικά και αν ήταν υψωμένος ο ιστός από τους παραχαράκτες!

1) Το σκωπτικό άρθρο (φύλλο 248 εφημ. “Αγώνας”) με τίτλο “ΣΟΥ ΜΙΛΑΩ Μ' ΑΚΟΥΣ;” είναι μία κραυγή πόνου και αγανάκτησης – όπως

Συνέχεια από τη σελ. 10

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΜΑΣ στην επιστολή του δόκτωρα των Θρησκευτικών Χάρη Ανδρεόπουλου

Επιστολή που λάβαμε για το σκωπτικό άρθρο της εφημερίδας μας «Σου μιλάω, μ' ακούς;»

μοισειυθεί στο επόμενο (244) φύλλο της εφημερίδας σας και στις ίδιες σελίδες στις οποίες εδημοσιεύσατε το άρθρο και τα σχόλιά σας περί της ημετέρας ταπεινότητας και του συγγράμματός μου... κ.λ.π.», αίτημα το οποίο (προς τιμή σας) εκάματε δεκτό δημοσιεύοντας («για λόγους δημοσιογραφικής και χριστιανικής υποχρέωσης»), όπως – προς τιμή σας και πάλιν – αναφέρατε στον πρόλογο σας εκείνη την απάντησή μου εις το υπ' αριθμ. 244 φύλλο της εφημερίδας σας. Προς τι, λοιπόν, αυτή η διαστρόφηση της αληθείας; Ποιες σκοπιμότητες εξυπηρετεί; Πως είναι δυνατόν μια (ευγενής) παράκληση να μετατρέπεται σε (αυθάδη) «απαίτηση»; Κύριος οίδε.

2ον) Εκφράζεται στο άρθρο της εφημερίδας και του ιστολογίου σας η ένσταση για το γεγονός ότι στην έρευνά μου που αφορά στην περίοδο 1967-1974 ασχολήθηκα (και) με τον μακαριστό Αρχιεπίσκοπο Αθηνών (1967-1973) κυρό Ιερώνυμο Α΄ και διατυπώνεται η κατηγορία (εκ μέρους του ...λεπταρτισμένου ονοματοκρύπτου, δι' εμέ τον επώνυμο!) «ο θρησούειλος και μικρός, τ' α' βαλε με τον νεκρό» (σ.σ.!!!). Με φέγει μάλιστα – υποτίθεται, θεολογικά - ο συνεργάτης σας και ελέγχοντάς με, ως αμαρτήσαντα, διαπορεί μεγαλοπρεπώς: «Το "ο νεκρός δεδικαίωται" δεν το έχει ακούσει...», παρομοιάζοντάς με μάλιστα με «σύγχρονο Ηρόστρατο». Για να δούμε, λοιπόν, ποίος εξήλωσεν δόξαν Ηροστράτου, υπό την έννοια, εν προκειμένω, του διαστρεφούς της αληθείας... Ο συνεργάτης σας επικαλείται εσφαλμένως το συγκεκριμένο χωρίο (Ρωμ. 6,7), υιοθετώντας ακρίτως την επικρατήσασα παρερμηνεία βάσει της οποίας ο νεκρός παίρνει «συγχωροχάρτι», ότι δικαίωθηκε για ότι έπραξε, ενώ η ορθή θεολογικός ερμηνεία είναι ότι ο νεκρός δεν μπορεί πλέον να αμαρτήσει – να προσθέσει άλλες αμαρτίες. Προς αντίκρουση της παρερμηνευμένης προσεγγίσεως του συνεργάτου σας και προς ωφέλεια των καλοπροαίρετων αναγνωστών σας, θα σας παραπέμψω κ. Τασιόπουλε εις τον αείμνηστο Στέργιο Σάκκο, καθηγητή - καινοδιαθηκολόγο - του ΑΠΘ, ο οποίος αναλύοντας τον αποστολικό λόγο «...ο γαρ αποθανών δεδικαίωται από της αμαρτίας» του Απ. Παύλου στην προς Ρωμαίους επιστολή (6,7), επισημαίνει, μεταξύ άλλων, τα εξής: «Ένα από τα χωρία τής αγ. Γραφής που παρανοούν οι πολλοί, είναι τό Ρωμ. 6,7 («ό αποθανών δεδικαίωται από τής αμαρτίας»). Όταν οι πολλοί λένε ό αποθανών δεδικαίωται έννοούν ότι ό άνθρωπος που πέθανε όποιοσδήποτε κι άν ήταν είτε καλός είτε κακός εφόσον πέθανε έχει δικαιωθεί και έχει σωθεί στην μετά θάνατον ζωή. Καί κανείς δεν επιτρέπεται να τον κρίνει και να τον κατηγορήσει. Άλλά πρέπει να είναι σεβαστός πλέον μεταξύ των ζώντων και άπρόσβλητος. (...) Άρκετοί χρησιμοποιούν τό χωρίο και σε έπικρίσεις ή έπιμνημόσυνους λόγους έννοώντας ότι ό αποθανών άπαια και πέθανε δικαιώθηκε, δηλαδή τό συγχωρήθηκαν τά πάντα. Έτσι δημιουργείται ή αντίληψη ότι ό θάνατος εξίλεώνει τόν άνθρωπο από τίς αμαρτίες, όλες τίς αμαρτίες, και τόν εισάγει καθαρό στην μέλλουσα ζωή. Μία τέτοια αντίληψη ύπήρχε και στόν αρχαίο ειδωλοκρατικό κόσμο και σε πολλούς ραββίτων των Εβραίων. Άλλά ή άνωτέρω αντίληψη είναι προφανώς εσφαλμένη, διότι καταργεί τήν κόλαση. Εφόσον όλοι οι άνθρωποι πεθαίνουν, όλοι δικαιώνονται και σώζονται. Η αντίληψη αυτή καταργεί άκόμη τό μυστήριο τής μετανοίας, διότι άν ό θάνατος εξίλεώνει τόν άνθρωπο από τίς αμαρτίες, τί χρειάζεται τό μυστήριο τής μετανοίας; Η διδασκαλία τής άγιας Γραφής είναι σαφής. Ούτε ό θάνατος ούτε τίποτε άλλο δεν μπορεί να εξίλεώσει τόν άμαρτηρό. Άλλά ή άμαρτία του όταν αυτός πεθάνει, άκολουθεί τήν ψυχή του και στην άλλη ζωή (!). Τό χωρίο «ό αποθανών δεδικαίωται από τής αμαρτίας» έχει έννοια έντελώς διαφορετική από εκείνη που δίνουν οι άμαθείς και έπιτολαιοι» (...). «ή άληθινή έννοια του έρμηνευομένου χωρίου είναι αυτή: ό αποθανών έχει άπολυθεί, έχει έλευθερωθεί, έχει άπαλλαγεί από τού άμαρτάνειν, διότι ως νεκρός δεν είναι δυνατόν ούτε να έπηρεάζεται από τήν άμαρτία ούτε να πράττει αυτήν. Ο αποθανών έχει παύσει από τού να άμαρτάνει. Ο νεκρός έχει διακόψει κάθε σχέση με τήν άμαρτία» (Βλ. Σάκκο, Στεργίου, «Τι σημαίνει "ό αποθανών δεδικαίωται από της αμαρτίας"» (Ρωμ., 6,7)), εις ιστολόγιο «ΑΚΤΙ-ΝΕΣ», 20.04.2010). Ποίος, λοιπόν, ο διαστρεφούς - ποίος, εν άλλοις λόγοις, ο... «Ηρόστρατος»;... Θα έχετε αντιληφθεί, υποθέτω, κ. Τασιόπουλε ότι η ταπεινότης μου συνέγραψε το πόνημά μου υπό το «πνεύμα» Σάκκου, το απέχον παρασάγγας από των αντιλήψεων «Ασκλητιάδου». Αλλά έχω μίαν απορία, την οποία σας παρακαλώ να μου λύσετε: Εάν υιοθετείτε τις απόψεις του ονοματοκρύπτου συνεργάτου σας - του ως «Ασκλητιάδου» (εαυτο-) φερόμενου - ότι δεν πρέπει να ασχολείται η ιστορική έρευνα, η δημοσιογραφία, κ.λ.π. με τους τεθνεώτας (συμφώνως με την ερμηνείαν που αυτός δίδει εις την ρήσιν «ο νεκρός δεδικαίωται»), σεις πως - και διατί; - ασχολείσθε, από την ημέραν της εκδόσεως της εφημερίδας σας (προσέτι δε και της δημιουργίας του ιστολογίου σας), συνεχώς και αδιαλείπτως, είτε με το πρόσωπο του από 20ετίας εκδημήσαντος Αρχιεπισκόπου Σερραφείμ (Τίκα, 1974-1998), κατά τρόπον μάλιστα εφόχως αυστηρό, λίαν επικριτικό («"σφαγέα" των 12» τον ανεβάζετε. «"Τσαουσέσκου" τής Εκκλησίας», τον κατεβάζετε, είτε με το πρόσωπο του από 10ετίας εκδημήσαντος Αρχιεπισκόπου Χριστοδούλου (Παρασκευαΐδου, 1998-2008). Να φρεσκάρω λιγάκι τη μνήμη σας σχετικάς με το τι εγράφετο εις την εφημερίδα σας λίγες μέρες (!!!) μετά την εκδήμια του μακαριστού Αρχιεπισκόπου κυρού Χριστοδούλου; Ιδού, λοιπόν: ενώ «ο τάφος του μακαριστού Χριστοδούλου ήταν ακόμη νωπός...», όπως υποκριτικά έγραφε σε σχόλιό του ο ονοματοκρύπτης συνεργάτης στη τακτική του στήλη «Σου μιλάω, μ' ακούς» για να ενυπνευθεί – για άλλο θέμα - τον «Διώκτη» σας Μητροπολίτη Λαρίσης κ. Ιννάτιο, τον Ιανουάριο του 2008 στον «Αγώνα» σας (φυλ. 129, σελ. 3), στο ίδιο φύλλο (129), αλλά και στο επόμενο (130/Φεβρουάριος 2008) παρουσιάζατε τον (προ ημερών, τότε) κοιμηθέντα Αρχιεπίσκοπο ως «άρπαγα» («το

και δεκάδες ακόμα μηνύματα αγανακτισμένων που λάβαμε – για την βρώμικη ενέργειά τους αυτή, να βάλλουν στο δημοσίευσμά τους με τίτλο «ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑΣ» και από κάτω «Η ιστορία χωρίς φτιασιδώματα και αποσιωπήσεις» που στρέφονταν σχεδόν εξ ολοκλήρου στον αρχιεπίσκοπο Ιερώνυμο Α΄ (Κοτσώνη), και μέσα σ' αυτό το ανιστόρητο κείμενο για να πλήξουν τον όσιο Ιερώνυμο τσόνταραν μια βδελυρή φωτογραφία διστραμμένου δεσπότη να φιλάει στο στόμα τον δικτάτορα Παπαδόπουλο και την έβαλαν, οι αναισχυντοι, στο κείμενο που μιλούσε για τον Ιερώνυμο, γνωρίζοντας ότι δεν είναι αυτός, μόνο και μόνο για να τον στιγματίσουν, να τον πλήξουν, να τον διασύρουν, να τον εξευτελίσουν ηθικά. Αλλά δεν βρήκαν τίποτα το μεμπτό παρ' όλο που έσκαψαν επί χρόνια όπου υπήρχε βρωμία και ακαθαρσία.

Το σκωπτικό άρθρο «ΣΟΥ ΜΙΛΩ Μ' ΑΚΟΥΣ;» ήταν μια απάντηση στην ΑΤΙΜΙΑ, που διαπράξατε **συνειδητά**, και όχι στο βιβλίο σας, όπως ΨΕΥΔΩΣ αναφέρατε στην επιστολική διαμαρτυρία σας λέγοντας: «Κύριε Τασιόπουλε – μου γράφετε – ξαναασχολείσθε με την ελαχιστότητά μου και το προσφάτως εκδοθέν βιβλίο μου «Η Εκκλησία κατά τη δικτατορία 1967-1974. Ιστορική και νομοκανονική προσέγγιση» στο νέο φύλλο (248) της εφημερίδας σας «Αγώνας»...».

Σε όλο το κείμενο, το 1/2 της 3ης σελίδας δεν αναφέρει ούτε μια φορά τον τίτλο του βιβλίου αλλ' απλώς σας επισημαίνει ο συντάκτης του άρθρου ότι ο σωστός τίτλος-του βιβλίου σου- θα ήταν: «**Επικριτά σχόλια κατά του μακαριστού Αρχιεπισκόπου Ιερώνυμου Α΄ Κοτσώνη**».

2) Παραπονήστε, γιατί ο συντάκτης του άρθρου υπογράφει το άρθρο του με συμβατικό όνομα. Εξ' άλλου σεις ο ίδιος αναφέρατε ότι δεν το κάνει για πρώτη φορά: «ότι πρόκειται – λέτε περί του «γνωστού-άγνωστου» συνεργάτου σας, που διατηρούσε (ψευδωνύμως, πάντα) ομώνυμη στήλη («Σου μιλάω, μ' ακούς;») στην εφημερίδα («Αγώνας»), υπογράφοντας τα «αγνωστικά» άρθρα του...».

Κύριε Ανδρεόπουλε, προβληματίστηκα με τα «καταγγελλόμενά σου» διότι, όπως επεσημάναμε το «βάζω την υπογραφή μου» σημαίνει αναλαμβάνω την ευθύνη των γραφόμενων μου, διότι πιστεύω, σε κείμενα θεολογικά/εκκλησιαστικά (και ειδικά σε ελεγκτικό/κριτικού περιεχομένου κείμενα) η ανωνυμογραφία και ψευδωνυμία μάλλον θρασυδειλιαν υποδηλώνουν παρά παρηρησιαν. Ομολογία και ανωνυμία/ψευδωνυμία δεν συμβιβάζονται. Για εσάς, όμως, φαίνεται ότι συμβιβάζονται!...».

Αχ... παλαίμαχε, πρώην δημοσιογράφε, κάτι πρέπει να έπαθε η μνήμη σου, διότι εδώ έχει πλήρη εφαρμογή η λαϊκή ρήση: «Είπε ο γάιδος τον πετεινό κεφάλα». Ξέχασες ότι για χρόνια, σε όλα σχεδόν τα κείμενά σου στην εφημερίδα που δημοσιογραφούσες ήσουν ονοματοκρύπτως με την ψευδωνυμία και ανωνυμογραφία ΧΑ.ΑΝ; Μερικά δε από τα κείμενα σου ήταν τόσο κακόβουλα που Αγωνιζόμενοι σύρθηκαν στα δικαστήρια ή βρέθηκαν απολογούμενοι στις υπηρεσίες που εργάζονταν! Αυτό φαίνεται («σύμφωνα με την θεολογική έννοια») «συμβιβάζονται» και δεν ήταν «θρασυδειλία» αλλά έτσι υποδηλώνατε την «καλοπροαίρετη» παρουσία σας (!).

Η αββάδικη συμβουλή σας, κύριε ΧΑ.ΑΝ, προς τον «ονοματοκρύπτην συνεργάτην» μας («Ασκλητιάδη») με συγκίνησε βαθύτατα, διότι αυτό δείχνει ότι έχετε μεγάλη θρησκευτική ωριμότητα!

Δεν μας είπατε όμως – για να το μάθουμε κι εμείς – ο δικός σας έμπειρος πνευματικός, που σας βοήθησε, υποτίθεται, να κάνετε αυτοκριτική και σας συνέστησε ευθύμως να μελετήσετε τους Λόγους της «Κλίμακος» του Αγ. Ιωάννου του Σιναΐτου Θ΄ (περί μνησικακίας) και Ι΄ (περί καταλαγιάς) ως τα καλύτερα φάρμακα για την καταπολέμηση της αμαρτίας, σας συμβούλεψε να γράφετε ψέματα και συκοφαντίες, να διαστρεβλώνετε ιστορικά γεγονότα και να ατιμάζετε ακόμα και αγίους (τον αρχ. Ιερώνυμο και τους 12 δολοφονημένους αρχιερείς) που δεν μπορούν τώρα να σας απαντήσουν;

Το συνεργάτη μου «Ασκλητιάδη», που σας έκρουσε το καμπανάκι για τις ΑΤΙΜΙΕΣ που κάνατε, του καταλογίζετε «έπαρση, αλαζονεία, οίηση». Τι θα μπορούσαμε να πούμε για σας, που για ένα χαρτί-βραβείο «διδάκτορα» – που σύντομα δεν θα έχει κανένα αντίκρουσμα, θα είναι σαν γραμμάτιο διαμαρτυρημένο, ή σαν τα **ραλικά** κατοχικά χρήματα στην Τράπεζα της Ιστορίας – αφιερώσατε χρόνια ερευνώντας πάνω από 3.000 τόμους βιβλίων που αντιστοιχούν σε πάνω από 200.000 σελίδες, χιλιάδες εφημερίδες και περιοδικά, εκατοντάδες Νομοθεσίες, Νομοθετικά – Προεδρικά Διατάγματα, Συντάγματα, Καταστατικούς Χάρτες, ΦΕΚ, Αναθεωρήσεις, Τροποποιήσεις, ηλεκτρονικές πηγές, Πρακτικά της Βουλής των Ελλήνων, Συνεδριάσεων υποεπιτροπών, Πρακτικά της Ακαδημίας και διάφορων επιστημονικών διημερίδων κ.ά., για να συκοφαντήσετε και να ατιμάσετε, να βεβηλώσετε μνήμες αγίων ανδρών, και με έναν κακόγουστο διπλωματικό ελιγμό, προσπαθείτε, σεις («ο ταπεινόφρων, ο μετριόφρων, ο αμνησικός, ο ακαταλάητος») να ρίξετε τις βρωμιές άλλοι σε άλλο. Αλλ' ο Κύριός μας φωνάζει: «υποκριτά, τι δε βλέπεις

το κάρφος το εν τω οφθαλμώ του αδελφού σου, την δε εν τω σω οφθαλμού δοκόν ου κατανοείς;... έκβαλε πρώτον την δοκόν εκ του οφθαλμού σου...» (Ματ. 7, 3-5) (μετάφρ. Υποκριτά, γιατί βλέπεις το ακάθι μέσα στο μάτι του αδελφού σου και δε νοιώθεις το δοκάρι που έχεις μέσα στο δικό σου μάτι;... βγάλε πρώτα το δοκάρι από το μάτι σου και θα δεις καθαρά...).

Και με πολύ θράσος μας λέει: «Πάμε τώρα στο προκείμενο». Και ποιο είναι το προκείμενο; Προσπαθεί, σαν ένας κακός παίκτης, να πετάξει την μπάλα στις κερκίδες για να αποπροσανατολίσει τους πιστούς χρησιμοποώντας, ανάλυση του μακαριστού Στ. Σάκκου στο «ο νεκρός δεδικαίωται». Βέβαια κάνει ό,τι κάνει και ο ράπτης που κόβει και ράβει στα μέτρα που του ταιριάζουν. Γνωρίζει πολύ καλά ότι άλλο εννοούσε ο «Ασκλητιάδης» όταν του έγραφε: «Η εφημερίδα (κακώς για μένα) που του 'δωσε χώρο ν' απαντήσει. Αυτός έδωσε χώρο στο σύγγραμμά του να απαντήσει ο Ιερώνυμος;».

Θρασύδειλος και μικρός, τα 'βαλε με τον νεκρό... θυμίζοντάς μου το θρασύδειλο παιδάκι που για να δείξει την γενναιότητα κλωτσάει με μανία το πεθαμένο γατάκι!!!

Το «ο νεκρός δεδικαίωται» (μέσα σε εισαγωγικά) δεν τόχει ακούσει ο σύγχρονος Ηρόστρατος;... Ποιος άραγε είναι ο διαστρεφούς της αληθείας;

Τέτοιο θράσος δεν μπορούσα να διανοηθώ – θα έχετε αντιληφθεί, υποθέτω – κ. Τασιόπουλε, ότι η ταπεινότης μου συνέγραψε το πόνημά μου υπό το «πνεύμα» Σάκκου.

Θεέ μου, τι λέει ο άνθρωπος... Κάτι δεν πάει καλά... διότι α) Στα συγγράμματα του αείμνηστου Στεργίου Σάκκου αναφέρονται εκατοντάδες φορές τα όνομα του Χριστού, της Παναγίας, των αγίων Αποστόλων, των Πατέρων και των Αγίων της Εκκλησίας μας και οσφραίνεσαι την ευωδία τους. β) Στο δικό σας «**πόνεμα**» των 380 σελίδων δεν αναφέρονται, σχεδόν, ούτε μία φορά τα προαναφερθέντα ονόματα! Και το πιο φοβερό γ) Επικαλείστε το κείμενο Σάκκου – στο οποίο αναφέρει περί τις 10 φορές Χριστός, Θεός και πάνω από 10 φορές Απόστολοι και Άγιοι, ενώ εσείς πετσοκόψατε το κείμενο για να αποφύγετε – ίσως – τα προαναφερθέντα άγια ονόματα.

Διαβάζοντας την επιστολή σας κ. ΧΑ.ΑΝ γέμισα μελαγχολία για τα παραποιημένα λόγια που μεταφέρατε. Με ρωτάτε λοιπόν, με απορία και με παρακαλείτε να σας απαντήσω: «Εάν υιοθετώ τις απόψεις του ονοματοκρύπτου συνεργάτου μου, του ως «Ασκλητιάδου» (εαυτο-) φερόμενου – ότι δεν μπορεί να ασχολείται η ιστορική έρευνα, η δημοσιογραφία, κ.λ.π. με τους τεθνεώτας (συμφώνως με την ερμηνεία που αυτός δίδει εις την ρήσιν «ο νεκρός δεδικαίωται»)».

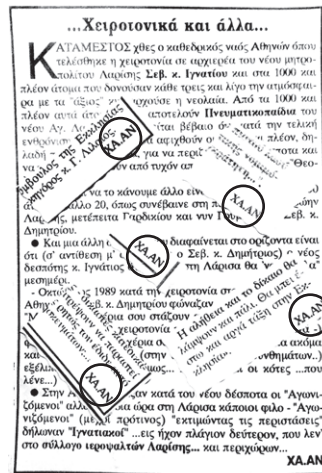
Δεν μπορεί να πιστέψω που επικαλείστε πράγματα φανταστικά ότι τα έγραψε ο συνεργάτης μου, προσπαθώντας βέβαια να αλλοιώσεις και να παραμορφώσεις την πραγματικότητα.

Και επειδή με ρωτάτε – κι εγώ δεν κρύβομαι πίσω από εφιάλτες, ούτε από τρυπώματα συναναλλαγής – σας απαντώ. Η ιστορική έρευνα όπως και η δημοσιογραφία πρέπει να γίνονται, ΑΛΛΑ, κάτω από το ακοίμητο μάτι, το καθαρό, το αλέκιστο, που βλέπει αυτό που είναι, χωρίς να το μικραίνει ή να το μεγαλώνει. Δίχως να χρωματίζει με λαμπερά χρώματα τη διαφθορά ή να αποχρωματίζει τις φωτεινές, αγνές πτυχές της ζωής. Να φωτογραφίζει την εντιμότητα, αδιωροδόκητα και να μεταφέρει στο ευρύ κοινό αυτούσια κι αναλλοίωτη την ιστορική πραγματικότητα.

[Κύριοι, αποφασίσαμε να ενταχθούμε στο κλιμάκιο της πληροφόρησης, όχι για να σταδιοδρομήσουμε σε εφημερίδα, ή σε κάποιο ραδιόφωνο. Το αποφασίσαμε διότι τα χρόνια του Εκκλησιαστικού αγώνα βιώσαμε σκηνές και καταστάσεις ΖΟΥΓΚΛΑΣ. Ζήσαμε τη φρίκη ενός ακήρυκτου πολέμου που ξεδίπλωνε μπροστά μας πλάνα μηχανορραφίας και διαστροφής. Τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης είχαν απλώσει παντού τα πλοκάμια τους, και μονοπωλούσαν την πληροφόρηση, ανάλογα με την οικονομική σκοπιμότητα. Δεν πρόσφεραν τίμια, αμερόληπτα, αδιασκευάστη την είδηση. Λήστευαν την αλήθεια, παραποιούσαν τα γεγονότα, απάλλασαν ενόχους και ενοχοποιούσαν αθώους. Δημιουργούσαν εντυπώσεις, επηρέαζαν θετικά ή αρνητικά τον λαό, επέβαλλαν μεθοδικά τις θελήσεις των αθέατων ή ανώνυμων κέντρων αποφάσεων, και μανουβράραν τις κοινωνικές ανακατατάξεις και τη θρησκευτική ευαισθησία του εκκλησιαστικού πληρώματος.

Αποφασίσαμε τη οδυνηρή αυτή περιπέτεια, να μεταφέρουμε γεγονότα, σ' αυτούς που ανησυχούσαν και σ' αυτούς που κοιμόνταν. Σ' έναν λαό που ομιζόνταν τις σκοπιμότητες και τις ομάδες που μεθόδευαν την αλλοτρίωση, αλλά όμως ήταν υποχρεωμένοι να διαβάζουν και ν' ακούν το μονόλογο και τον κομπασμό των αυτόκλητων σωτήρων.

Αποφασίσαμε, να φωνάξουμε δίχως να παρεμβληθούμ παράσιτα. Να γράψουμε για το έγκλημα που έγινε σε βάρος αγίων επισκόπων, δίχως να μας πετσοκόβουν τα κείμενα. Να μιλήσουμε για την ενορχηστρωμένη παραπληροφόρηση σε βάρος των Αγωνιζόμενων Χριστιανών, δίχως να μας παραχαράξουν τα μηνύματα. Να αντισταθούμε

συνέχεια από τη σελ. 11

Επιστολή που λάβαμε για το σκωπτικό άρθρο της εφημερίδας μας «Σου μιλάω, μ' ακούς;»

1974 άρπαξε αντικανονικά τη Μητρόπολη Δημητριάδος ενώ ζούσε ο κανονικός Μητροπολίτης Ηλίας Τσακογιάννης...», κρίνοντας, φυσικά, το θέμα της κανονικότητας με τα δικά σας μέτρα και σταθμά, contra στις αποφάσεις της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος), ως «πανούργος» («συνήργησε πανούργως στην εξόντωση των τριών εκλεκτών ιεραρχών Θεολόγου, Κωνσταντίνου και Νικοδήμου...»), ως «προδότη» («του αγώνα για τις ταυτότητες...»), ως «σκανδαλοποιό» (επειδή επί των ημερών του – το 2001 - επισκέφθηκε την Αθήνα ο Πάπας της Ρώμης Ιωάννης – Παύλος Β΄, επειδή θεωρούσατε «σκάνδαλο» τις «βαρύτιμες αρχιερατικές του στολές...», κ.λ.π.), και άλλα τρισεπίτοια (κι όλα αυτά ενώ «ο τάφος του μακαριστού Χριστοδούλου ήταν ακόμη ημιώδης...»). Ειλικρινώς, δυσκολεύομαι κ. Τασιόπουλε να καταλάβω: Βάσει ποιάς λογικής, η δική σας κριτική για ένα δημόσιο πρόσωπο (Αρχιεπίσκοπο Σεραφείμ, Αρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο) που έχει αποθάνει (ακόμη κι αν ο τάφος του είναι βιβαλάκι...), δεν θεωρείται «τυμβωρυχία», ενώ η κριτική για άλλο δημόσιο πρόσωπο (τον Αρχιεπίσκοπο Ιερώνυμο, επίσης, «κεκοιμημένο», θεωρείται ως τέτοια («τυμβωρυχία») ;... Πάλι δύο μέτρα και δύο σταθμά;

3ον) Στο πλαίσιο της ιστορικής και νομοκανονικής προσεγγίσεως των σχέσεων Εκκλησίας και Πολιτείας κατά την περίοδο της Επταετίας (1967-1974) την οποία επεξεύρησα και κατέγραψα στο βιβλίο μου «Η Εκκλησία κατά τη δικτατορία 1967-1974» αντιμετώπισα την περίπτωση του μακαριστού Αρχιεπισκόπου κυρού Ιερωνύμου Α΄ (Κοτσώνης), όπως και του διαδόχου του μακαριστού Αρχιεπισκόπου κυρού Σεραφείμ (Τίκα) και όλων των πρωταγωνιστών εκείνης της περιόδου (1967 – 1974) με απόλυτο σεβασμό στη μνήμη τους - με καθαρά ιστορικά και νομοκανονικά κριτήρια, όχι με πολιτικά και λαϊκιστικά. Οι διατυπώμενες στο βιβλίο μου αξιολογικές κρίσεις δεν αφορούν στα πρόσωπα καθ'αυτά των μακαριστών Αρχιεπισκόπων Ιερωνύμου Α΄ και Σεραφείμ αλλά στις πράξεις τους ως φορέων (εκκλησιαστικής) εξουσίας και στις σημειωθείσες παρεκκλίσεις εκ της κανονικότητας στη διάρκεια της θητείας αμφότερων των Αρχιεπισκόπων κατά το εξεταζόμενη χρονική περίοδο (Απρίλιος 1967 – Ιούνιος 1974). Είς το δημοσίευσμά σας διατυπώνεται προς εμέ το ερώτημα, συνοδευόμενο υπό εμπαθούς «κατηχητήριους»: «Μιλάς για την «Εκκλησία» και ασχολείσαι αποκλειστικά μόνο με τον μακαριστό Ιερώνυμο Α΄ (...). Αυτός ήταν η Εκκλησία, δεν υπήρχαν άλλοι... (...) Γιατί δεν κάνεις αναφορά για τον Σεραφείμ, τον Χριστόδουλο, τον νυν Αρχιεπίσκοπο, τον Κορίνθου Παντελεήμονα, τον οποίο επικαλείσαι δεκάδες φορές; (...) δεν βρήκες καμιά κατηγορία, επικριτικό σχόλιο για όλους τους άλλους. Θαυμάζω τον κακοήγη, εμπαθή αλληθωρισμό σου...». Κύριε Τασιόπουλε εσείς που, θαρρώ, έχετε διαβάσει το βιβλίο, αυτό διαπιστώσατε;;;... Οτι δηλ. δεν υπάρχουν αναφορές και αξιολογικές κρίσεις «για τον Σεραφείμ, τον Χριστόδουλο, τον νυν Αρχιεπίσκοπο, τον Κορίνθου Παντελεήμονα...»;;;... Έλεος, πιά! Υπάρχουν - και παρ'αυτάρχουν - τέτοιες αναφορές, όπως μπορεί ο κάθε καλόπιστος αναγνώστης του βιβλίου να διαπιστώσει, ιδίως όμοιοι. Ειδικά δε την περίπτωση του μακαριστού Αρχιεπισκόπου κυρού Σεραφείμ και τις αντικανονικότητες που έλαβαν χώρα κατά τη διάρκεια των πρώτων μηνών της θητείας του την περίοδο της («Ιωαννινδικής») β' φάσεως της δικτατορίας (Ιανουάριος – Ιούλιος 1974), σας (ξανα-)παρεπέμψα τόσο εις τον Πρόλογο (σσ. 31-31), όσο και εις το ειδικό Κεφάλαιο (Μέρος Γ', Κεφ. 3, § 9, «Αποτίμηση και κριτική ερμηνεία της καταδίκης των "12"», σελ. 346 – 351), του βιβλίου μου. Εν τούτοις και παρ'αυτά, εσείς κ. Τασιόπουλε επιτρέψατε την διαστρέβλωση («γιατί δεν κάνεις αναφορά για τον Σεραφείμ;...»), δώσατε πράσινο φως της δημοσιεύσεως στο ρυπαρογράφημα ενός θρασυδείλου (ονοματοκρύπτου) και (θλιβερού) συκοφάντη.

4ον) Μιας και στο δημοσίευσμά σας γίνεται αναφορά στο ΑΠΘ, όπου είχε κατατεθεί και εγκριθεί (παμψηφεί, «magna cum laude») η διδακτορική μου διατριβή («Σχέσεις Εκκλησίας και Πολιτείας στην Ελλάδα κατά την Επταετία [1967-1974]»), θα ήταν άδικο να νομισθεί ότι έχω μονοπωλήσει το θέμα των σχέσεων Εκκλησίας – Πολιτείας της περιόδου της Επταετίας. Για το θέμα αυτό - της Επταετίας - θα συνιστούσα να διαβάσετε μετά της δεούσης προσοχής και την εκπονηθείσα υπό την εποπτεία του επικ. καθηγητού της Νομικής Σχολής του ΑΠΘ κ. Κυριάκου Κυριαζοπούλου Μεταπτυχιακή (Master) Διπλωματική Εργασία υπό τον τίτλο «Εκκλησία και διαπλοκή» του δικηγόρου κ. Μαρτίου Θεοδοσιάδη. Σε Κεφάλαια της εξαιρετικής αυτής εργασίας (της κατατεθείσας και εγκριθείσας εις το Τμήμα Νομικής του ΑΠΘ) θα βρείτε ενδιαφέρουσες αναφορές για την «αντικανονική επέμβαση της δικτατορίας στα εσωτερικά της Εκκλησίας της Ελλάδος» (βλ. Κεφ. «Περίοδος της δικτατορίας 1967-1974», σσ. 21-26), καθώς και σημαντικά στοιχεία για «την απομάκρυνση των ανεπιθύμητων μητροπολιτών, για την οποία – την απομάκρυνση – επιστρατεύθηκαν στελέχη της δικτατορίας» και, επίσης, ότι (στις θέσεις των απομακρυνθέντων) «ο νέος Αρχιεπίσκοπος τοποθέτησε δικούς του», ότι (μετά την εκλογή Σεραφείμ) «ακολούθησε η "απο-ιερωνυμοποίηση" της Εκκλησίας με την ίδια μέθοδο που ακολούθησε ο Ιερώνυμος Κοτσώνης», και άλλα λίαν ενδιαφέροντα (βλ. Κεφ. «Υπόθεση Ιερωνύμου», σσ. 66-70).

5ον) Πέραν της προαναφερθέντων, αναφορικών με τις διατριβές και τις διπλωματικές περί το εκκλησιαστικό της περιόδου 1967-1974 εργασίες στο ΑΠΘ, σας (ξανα-)υπενθυμίζω ότι μετά την κατάθεση και έγκριση της διατριβής μου επαναδημοσιεύθηκε (Φεβρουάριος 2017) η υπό τον τίτλο «Η αλήθεια δια το "εκκλησιαστικό ζήτημα"», μελέτη του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καλαβρύτων και Αιγιαλείας κ. Αμβροσίου (Λενή), κυκλοφορήσασα μάλιστα από τις εκδόσεις «Βιβλίο και Εικόνα» της Ιεράς Μητροπόλεως Καλαβρύτων ως «πρόγραμμα πνευματικά ωφέλιμο και

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΜΑΣ στην επιστολή του δόκτωρα των Θρησκευτικών Χάρη Ανδρέοπουλου

σ' αυτούς που είχαν ορκιστεί την εξόντωσή μας. Κάναμε τον Σταυρό μας. Σφιζάμε την καρδιά μας, και μπήκαμε σ' έναν άνισο πόλεμο!!!].

Μας μέμφεστε ότι «ασχολούμαστε, από την ημέραν της εκδόσεως της εφημερίδας μας... συνεχώς και αδιαλείπτως, είτε με το πρόσωπο του από 20ετίας εκδημήσαντος Αρχιεπ. Σεραφείμ (Τίκα, 1974-1998), κατά τρόπον μάλιστα εξόχως αυστηρό, λίαν επικριτικό ("σφαγέα" των 12, «Τσαουσεσκού της Εκκλησίας») είτε με το πρόσωπο του από 10ετίας εκδημήσαντος Αρχιεπ. Χριστοδούλου (Παρασκευαΐδου, 1998-2008). Να φρεσκαρό λιγάκι τη μνήμη μας – μας λέτε – σχετικώς με το τι εγράφατε εις την εφημερίδα μας λίγες μέρες (!!!) μετά την εκδημία του μακαριστού Αρχιεπ... παρουσιάζαμε τον (προ ημερών, τότε, κοιμηθέντα Αρχιεπίσκοπο) ως «άρπαγα» («το 1974 άρπαξε αντικανονικά τη Μητρόπολη Δημητριάδος ενώ ζούσε ο κανονικός Μητροπολίτης Ηλίας Τσακογιάννης...», κρίνοντας, φυσικά, το θέμα της κανονικότητας με τα δικά μας μέτρα και σταθμά, contra στις αποφάσεις της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος), ως «πανούργος» («συνήργησε πανούργως στην εξόντωση των τριών εκλεκτών ιεραρχών Θεολόγου, Κωνσταντίνου και Νικοδήμου...»), ως «προδότη» (του αγώνα για τις ταυτότητες...), ως «σκανδαλοποιό» (επειδή επί των ημερών του – το 2001 επισκέφθηκε την Αθήνα ο Πάπας της Ρώμης Ιωάννης – Παύλος Β΄, επειδή θεωρούσατε «σκάνδαλο» τις «βαρύτιμες αρχιερατικές του στολές...» κ.λ.π.), και άλλα τρισεπίτοια... Ειλικρινώς, δυσκολεύομαι, κ. Τασιόπουλε – μου γράφετε – να καταλάβω: Βάσει ποιάς λογικής, η δική σας κριτική για ένα δημόσιο πρόσωπο (Αρχιεπ. Σεραφείμ, Αρχιεπ. Χριστόδουλο) που έχει αποθάνει (ακόμα κι αν ο τάφος του είναι ακόμη νωπός) δεν θεωρείται «τυμβωρυχία»;... Πάλι δύο μέτρα και δύο σταθμά;

Σύμφωνα με αυτή τη «σοφή» θεωρία του πρέπει οι ομόκεντροι κύκλοι διαφορετικής ακτίνας να τέμνονται!

Αν αυτό το έλεγε κάποιος μαθητής της πρώτης τάξης του Γυμνασίου, ο καθηγητής θα τον κατσάδιαζε, διότι το ψέμα με την αλήθεια απέχουν ως ο Ουρανός από τη γη, η ανατολή από τη δύση, το φως από το σκοτάδι. Αυτόν τον συμψηφισμό που επιχειρεί να κάνει ο κύριος διδάκτωρ, άραγε πως πρέπει να τον χαρακτηρίσουμε.

Διαβάζοντας αυτές τις λίγες σειρές για ώρες έμεινα ενεός! Με άφησε εμβρόντητο! Με τρόμαξε ο συλλογισμός! Μήπως όλα αυτά είναι απόρροια του αλλοτριωμένου ήθους; Διότι συγγέετε δύο όμοια πράγματα με αντίθετες κατευθύνσεις (την Ανατολή με την Δύση, την τιμιότητα με την ατιμία, το άσπρο με το μαύρο, το ψέμα με την αλήθεια).

Και δυσκολεύεστε να καταλάβετε – όπως λέτε – για την κριτική στους τρεις κοιμηθέντες αρχιεπισκόπους, αφού είναι όλοι τους δημόσια πρόσωπα.

Ω της υποκρισίας! Ω της απροσμέτρητης υποκρισίας σας! Τι δε καταλαβαίνετε κ. ΧΑ.ΑΝ, ότι κατασκευάσατε ένα μύθο κίβδηλο, με ντοκουμέντα πλαστογραφημένα που δεν έχουν καμιά σχέση με τον τίτλο του βιβλίου; Τα ίδια τα στοιχεία και οι πηγές που επικαλείστε όταν τις μελετήσετε ολόκληρες και όχι κομμένες και ραμμένες στα μέτρα σας τότε όλο το κατασκευάσμα γίνεται συντρίμμα.

Τι δε καταλαβαίνετε κ. ΧΑ.ΑΝ, ότι ο μακαριστός Ιερώνυμος Α΄ ήταν ένα κρύσταλλο διάφανο με καθαρό ήχο, που δε φορούσε προσωπείο και τα λόγια δεν έκρυβαν δόλο ή σκοπιμότητα, αλλ' ήταν ένα ατόφιο μέταλλο σαν προσωπικότητα, μία λαμπάδα αναμμένη μπροστά στο Πανάγιο Θυσιαστήριο, χέρια υψωμένα σε ικεσία τελούντα την αναίμακτη θυσία καταθέτοντας στα πόδια του Σταυρωμένου Κυρίου μας τα δικά μας αμαρτήματα και τα αγνοήματα;

Τι δε καταλαβαίνετε κ. ΧΑ.ΑΝ; Το ότι για ένα «βραβείο» κατασκευάσατε ένα "ιστορικό" πανεπιστημιακό σύγγραμμα, το γεμίσατε με μια αρμάδα ψέματα και συκοφαντίες για να σπιλώσετε και εξουθενώσετε τον χωρίς ψεγάδι άγιο άνδρα;

Βέβαια δεν πρωτοτυπείτε διότι πριν μερικά χρόνια που δημοσιογραφούσατε- όταν το μυαλό μας δεν είχε την πονηρία να τρυπώνει στα απόκρυφα διαμερίσματα της σκοπιμότητας – η επίδραση των γραφομένων σας, με τις χονδρές επικεφαλίδες, διαμόρφωσε καταστάσεις, και ένα από τα κριτήρια – το βασικότερο – για να κερδίσει με την πένα και να περνάει το όνομά σου ασήμαντες ιστορίες στο πρώτο πλάνο της επικαιρότητας. Καταπίανονσαν με ανθρώπους, «εξουσίας», «χρήματος» και δεσποτάδες. Αντίθετα, άνθρωποι με προσωπικότητα, καθαροί αγωνιστές, ήρωες της τιμιότητας και της αγάπης δεν έβρισκαν πρόσβαση στα δημοσιογραφικά περισκόπια!

Εμείς πήραμε το μολύβι στα δάκτυλα και ένα κατάλευκο χαρτί και καταγράφουμε τα γεγονότα όπως – σχεδόν – τα βλέπαμε. Αντίθετα πιστεύαμε ότι η συγκάλυψη ή η παραποίηση είναι πράξη ανέντιμη, νοθεία και διψυχία. Βέβαια οι «εκκλησιαστικοί άνδρες» εκμεταλλευόμενο το επιτραχήλιο και το ωμοφόριο δεν υπολογίζουν φραγμούς και δεν τους τρομάζει το σκάνδαλο, διότι έχουν εξοικειωθεί. Έχουν συνηθίσει στη διψυχία και στη διπλοπροσωπία, στην πλαστή και υποκριτική εικόνα της ευπρέπειας και της ευσεβείας που την προβάλλουν προς το ποίμνιο.

Τότε αρκετοί διασάλπιζαν προς κάθε κατεύθυνση: «και ποιοί είσατε εσείς που κάνετε κριτική και στιγματίζετε σφάλματα ηγετικών παραγόντων της Εκκλησίας; Έχετε την ψευδαίσθηση πως εί-

σαστε καθαροί;». Τέτοια άποψη επηρέαζε και επηρεάζει ακόμα και θρησκευτικούς ανθρώπους!

Η απάντησή μας ήταν και είναι σαφής. Κανένας στην Εκκλησία δεν είναι καθαρός. «Τις γαρ καθαρός είναι από ρύπου; Αλλ' ου-θείς. Εάν και μία ημέρα ο βίος αυτού επί της γης» (Ιώβ 14, 4). Αλλά ενώ κανένας από μας δεν είναι καθαρός, έχουμε όλοι χρέος να είμαστε έντιμοι. Η εντιμότητα είναι στάση ζωής, που οδηγεί στην τελειότητα και δεν παρουσιάζεται με πλαστό προσωπείο, ούτε χρησιμοποιοεί ποτέ πάπλωμα.

Η μετάνοια, η συντριβή, είναι ομολογία σφαλμάτων, είναι ταπεινωση, είναι εξουθένωση, αλλά, ταυτόχρονα, είναι εντιμότητα, καθαρότητα προθέσεων και αποσαφηνισμένος προσανατολισμός.

Ο Ζακχαΐος ήταν τελώνης-αμαρτωλός αλλά έντιμος. Όχι μόνο δεν κάλυψε τις αδικίες του αλλά τις φανέρωσε και τις έσβησε. Αντίθετα οι Φαρισαίοι που τις αμαρτίες τις έκρυβαν, πρόσθεταν ενοχή.

Τη συγκάλυψη ο Κύριος την αποκάλεψε υποκρισία, και την καταδικάσα με έμφαση «**Ουαί υμίν, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί...**» (Μαθ. 23, 25).

Τα κείμενα των Γραφών είναι γεμάτα από εξιστορήσεις παραπτωμάτων, που διαπράχθηκαν από ιερά πρόσωπα. Οι συγγραφείς όμως, δεν φοβήθηκαν να τα καταγράψουν, η δε εκκλησία δεν τα απώθησε στην κρύπτη της ιστορίας ούτε στη σκιά της λησμοσύνης.

Όσοι σήμερα τολμάμε να αγγίξουμε το δάκτυλο σε πληγές του εκκλησιαστικού σώματος (αιρετικά, ιεροκανονικά, διαφθορά, ανηθικότητα...) δεν το κάνουμε για να επιδείξουμε την καθαρότητά μας και να επιπλεύσουμε. Αντίθετα εκφράζουμε τον πόνο μας, την αγανάχτη. Μία Εκκλησία όπου με εντιμότητα «μη έχουσαν σπίλον ή ρυτίδα ή τι των τοιούτων αλλ' ίνα η αγία και άμωμος» (Εφεσίους.5, 27).

• Η **σιωπή** είναι **ενοχή** επειδή έτσι διαγράψατε ευαγγελικές προσαγές, Ιερούς Κανόνες και Πατερικά παραδείγματα. Οι ένοχοι βέβαια, επικαλούνται την «ελευθερία της προσωπικότητας», και ζητούν να σταθούμε μακριά, να σεβαστούμε τις προτιμήσεις και τις επιλογές τους, οσοδήποτε κι αν φαίνονται παράξενες. Η άποψη αυτή αν δεν είναι σχιζοφρενική, είναι τουλάχιστον εξωφρενική, διότι, ποιος σοβαρός άνθρωπος θα τολμήσει να υποστηρίξει, ότι ο ποιμένας (ιερέας, αρχιερέας) έχει δικαίωμα να ξεχωρίσει την ιερατική από την ιδιωτική του ζωή; Να αυτονομήσει και να απομονώσει το ποιμαντικό του έργο απ' τα προσωπικά του ανοίγματα; Να φοράει το επιτραχήλιο ή το ωμοφόριο, να μιλάει στο Θεό και να διαλέγεται με το Θρόνο της Χάριτος, και όταν τα αποθέτει να αυτοπαραινείται στο διάβολο;

Αυτή είναι η αρχή και το τέλος της εκκλησιαστικής κριτικής μας η οποία εντάσσεται στην ευθύνη και στο απαραβίαστο χρέος ολόκληρου του εκκλησιαστικού πληρώματος.

Και μετά απ' αυτές τις μερικές γενικές σκέψεις σ' ΕΡΩΤΩ κ. ΧΑΝ – Παλιέ ονοματοκρύπτη –: Ποια από τα λίγα (από άλλα τρισεπίτοια) που αναφέρατε είναι ψέματα, είναι κακόβουλα, είναι συκοφαντικά...;;;

• Το «"σφαγέα" των 12», είναι ψέμα; Την απάντησή σας την δίνουν αυτοί που στο "ιστορικό" πόνημα σας τους επικαλείστε περί τις 100 φορές για την "κριτική" που έκαναν στον αρχιεπίσκοπο Ιερώνυμο. Να τι έγραψαν: «... αυτώ, λοιπόν, ο δικτάτωρ (Ιωαννίδης) ενεχείρεσε την δολοφονική μάχαιρα (στον Σεραφείμ) δια της 7/74 Συντακτικής Πράξης προς εκτομή των γλωσσών και αποτομή των κεφαλών... και παρ'αυτά, ο κ. Σεραφείμ εξακολουθεί παραμένον ανενόχλητος, καθήμενος εν πάση ανέσει επί του αιμοστάζοντος αρχιερατικού θρόνου, κλαυσαυχениζόμενος δια τα στυγεράς δολοφονικής του πράξεις κατά εναρέτων συνεπισκόπων αδελφών του...» (**Ελευθερουπόλεως Αμβρόσιος** προς τον Πρωθυπουργό κ. Καραμανλή).

«Μη ομιλείτε, Μακαριώτατε, περί δικαιοσύνης εν τη Εκκλησία... ήδη δια της ειρημένης Συντακτικής Πράξεως (7/74) ως δια λαίμη-τόμου σθηθείσης εν τόπω αγίω **καρτατομούνται** και στερούνται... και των στοιχειωδών δικαιωμάτων ως Ελλήνων πολιτών, των οποίων ουδέ οι έσχατοι των κακούργων στερούνται. Καταδικάζονται ανυπολόγητοι! Ερωτώμεν: "Πότε υπό εκκλησιαστικών, πολιτικών και στρατιωτικών δικαστηρίων και αυτών ακόμη των ολοκληρωτικών καθεστώτων ούτω πως κατεδικάσθησαν άνθρωποι;... ον τρόπον απεκεφαλίσατε τιμιάν δωδεκάδη προσφιλών αδελφών μου" (**Φλωρίνης Αυγουσ. Καννιώτης προς Σεραφείμ**).

Ο μητρ. **Κοζάνης Διονύσιος** (Ψαριανός) σε τοποθέτησή του στην ιεραρχία της Εκκλησίας της Ελλάδος, για τον εν ψυχρώ σφαγιασμό των δώδεκα εκλεκτών, το ήθος συνεπισκόπων του είπε: «... Δυστυχώς, αδελφοί μου, είναι ως να παίζωμεν εν ου παικτοίς και σχηματίζεται περί ημών η εντύπωση ότι όχι μόνον τους ανθρώπους δεν εντρεπόμεθα, αλλ' ότι και τον Θεόν ίσως δεν φοβούμεθα...».

Κύριε ΧΑ.ΑΝ «**Και τι έτι λέγω; Επιλείψει γαρ με διηγούμενον ο χρόνος...**» (Εβρ. 11, 32).

Σ' αυτή την άθλια προπαγάνδα είχαν μπει όλα τα διατεταγμένα ΜΜΕ και σε υπηρεσία μάλιστα να κάνουν πλήση εγκεφάλου το λαό, ότι, ο σφαγέα είχε δίκαιο και τα θύματα άδικο. Τώρα πλέον φαίνεται καθαρά ότι εσείς είσατε άξιος συνεχιστής της.

συνέχεια από τη σελ. 12

Επιστολή που λάβαμε για το σκωπτικό άρθρο της εφημερίδας μας «Σου μιλάω, μ' ακούς;»

λίαν ενημερωτικό περί του εκκλησιαστικού ζητήματος της περιόδου 1967-1974», περιλαμβάνοντας και «Εισαγωγικών Σημείωμα» (Πρόλογον) του Σεβ/του με λίαν ενδιαφέρον περιεχόμενο. Ο Καλαβρύτων Αμβρόσιος απαντώντας σε επικριτικά σχόλια του Σεβ. Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Νικολάου (Πρωτοπαπά) – του μόνου αντιδράσαντος για την εν λόγω επαναδημοσιευθείσα (2017) μελέτη - θα γράψει, μεταξύ άλλων: «Ο μακαριστός Αρχιεπίσκοπος κύριος Ιερώνυμος ήτο μια εξέχουσα εκκλησιαστική προσωπικότης [...], αναμφιβόλως ήτο ασκητικός, σεμνός και με αρίστην έξωθεν καλήν μαρτυριαν, πλην όμως το μέγιστον λάθος του ήτο το γεγονός ότι, καθηγητής ων του Κανονικού Δικαίου απεδέχθη την εκλογήν του εις τον αρχιεπισκοπικόν θρόνον των Αθηνών υπό μιας Αριστίνδην (οκταμελούς) Συνόδου, τουθ' όπερ αντιστρατεύεται εις την εκκλησιαστικήν τάξιν. Ωσαύτως, όλως αντικανονικώς, κατέλαβε τον θρόνον γεγρακτότος Αρχιεπισκόπου, του από Φιλίππων κυρίου Χρυσόστομου, τον οποίον ή τότε Κυβέρνησις κατ' αρχήν είπεν προς παραίτησιν, έπειτα δε –τούτου αρνηθέντος την παραίτησιν– τον απειμάκρυναν βιαίως εκ του αρχιεπισκοπικού του θρόνου. Αναμφισβητήτως ο μακαριστός Ιερώνυμος είχαν αγαθήν πρόθεσιν και ωραία σχέδια όσα διά την Εκκλησίαν, αλλά αυτό δεν αρκέι. “Παν καλόν, μη καλώς γενόμενον, ουκ εστί καλόν”. Ας όψονται οι στενοί συνεργάται του, οίντες τον εξέθεσαν ανεπανορθώτως! Κυριολεκτικώς τον κατέστρεψαν! Ο Θεός ας τους συγχωρήσει!» (βλ. εις προσωπικόν ιστολόγιον μητροπολίτου Καλαβρύτων Αμβροσίου, «Απάντησις εις τον Σεβ. Μητροπολίτη Φθιώτιδος κ. Νικολάον», 06.03.2017 (http://mkka.blogspot.gr/2017/03/blog-post_6.html), όπου αναδημοσιεύονται και τα από 1ης.03.2017 επικριτικά σχόλια του Μητροπολίτου Φθιώτιδος). Για τα από του Φεβρουαρίου 2017 γραφόμενα του Σεβ. Καλαβρύτων δεν αφιερώσατε κ. Τασιόπουλε ούτε (!) μονόστιχο στη εφημερίδα σας (μιάς και δεν το πήρατε χαμπάρι, μήπως;...), για τα δικά μου γραφόμενα – για το ίδιο θέμα - αφιερώσατε την μισή ύλη της εφημερίδας!.. Μεγάλη η χάρη μου! (...αλλά γιατί άρα γε;...). Επισημαίνω, πάντως, ότι στη απαντητική σας προς εμέ επιστολή που δημοσιεύθηκε στο φύλλο 244 (Σεπτέμβριου 2017, σελ. 13) της εφημερίδας σας δεσμευθήκατε ότι (για την επαναδημοσίευθεισα μελέτη του Σεβ. κ. Αμβροσίου) «θα υπάρξει όχι μονόστιχο, αλλά ολόκληρο κεφάλαιο για τους δειλούς και υστρερόβουλους συντάκτες του». Το αναμένουμε... Ελπίζοντας, Βεβαίως, κ. Τασιόπουλε ότι η δημοσία δέσμευσή σας – από των στηλών της εφημερίδας σας - δεν θα μείνει και αυτή εις το... «θα», όπως συνέβη με την προ Ζετίας σχεδόν (Σεπτέμβριος 2015, «Αγώνας», φυλ. 220, σελ. 1η) αναγγελία σας ότι «...θα απαντήσουμε στον δημοκράτη πανεπιστημιακό καθηγητή και παπά, υμνητή του απαίδευστου, αθεολόγητου, βυσιολόχου, χουντικού και δικτάτορα Στραφείμ Τίκα. Ο παραπάνω λουπόν καθηγητής, μη βρίσκοντας κάτι μεμπτό και ουσιώδες να προσάψει στον μακαριστό Ιερώνυμο προκειμένου να τον μειώσει ώστε να μη φανεί η κατωτερότητα του προϊσταμένου του άρχισε να μας μιλάει για το σκουφάκι και την μπέρτα του Ιερώνυμου, πως έμοιαζαν με των καθολικών, καθώς και για τον «αγαπισμό», “Έλεος πατά μου», η οποία αναγγελία / εξαγγελία σας κ. Τασιόπουλε έμεινε στο... «θα». Εμ' όπου να προλάβετε ν' ασχοληθείτε με Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες και Ελλογιμωτάτους πανεπιστημιακούς καθηγητές. Ενώ με τον Ανδρέοπουλο, απαντήσεις... «πύξ – λάξ», κατά την προσφιλή ορολογία του «επιφανούς» (!) μεν ονοματοκρύπτου δε αρθρογράφου σας «Ασκληπιάδου».)

6ον) Για τους κακόβουλους και τα μάλα εμπαιθείς ισχυρισμούς που περιέχονται στο άρθρο αναφορικός, τόσο με την εφημερίδα στην οποία εργαζόμουν («...η εφημερίδα μας «Αγώνας» κυκλοφορεί σε εκατονταπλάσια φύλλα από όσο κυκλοφορούσε η εφημερίδα που δούλευες...»), όσο και για την πορεία μου ως δημοσιογράφου («...αποτυχημένου δημοσιογράφου που κούρνιασε στο δημόσιο...»), απαντώ διερωτώμενος: α) Υιοθετείτε κι εσείς κ. Τασιόπουλε τον υποτιμητικό ισχυρισμό για την εφημερίδα στην οποία επί βετίαν (1989-1996) απευθυνόσασταν και η οποία εδημοσίευε τις ανακοινώσεις των «Αγωνιζομένων Χριστιανών» και δεκάδες άρθρα υποστηρικτών σας; ;... β) Υιοθετείτε κι εσείς κ. Τασιόπουλε τα γραφόμενα περί... «αποτυχημένου δημοσιογράφου» για τον δημοσιογράφο του οποίου τα άρθρα έχετε κάνει κορνίζα στα πανώ σας όπως π.χ. στη τελευταία «ειρηνική διαμαρτυρία» σας την ημέρα των Θεοφανείων, στον Πηλείο (βλ. συνημμένη φωτό); Μα τόση υποκρισία; γ) Όσο για το «κούρνιασε στο δημόσιο...», όταν αυτό το γράφατε στην εφημερίδα σας προδήλως υποτιμητικά για κάποιον καθηγητή του δημόσιου που έχει 15ετή προϋπηρεσία στον ιδιωτικό τομέα, τί άρα γε θα μπορούσατε να ισχυρισθείτε για τους καθηγητές δημοσίου του φίλικού σας κύκλου σας που δεν έχουν σταυρώσει ούτε ένα (1) ένσημο στο ιδιωτικό τομέα;... Μα τόση κακότητα; Τόσους φαρισαϊσμούς;...

7ον) Στο περιπούδατο άρθρο του ιστολόγιου σας διατυπώνεται το απευθυνόμενο εις εμέ ερώτημα: «Πες μας, γιατί ο τοπικός σύλλογος των θεολόγων της πόλης μας, ενώ στην αρχή σε δέχτηκαν, μετά από λίγο καιρό σε πέταξαν «πυξ λαξ», διαπι-

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΜΑΣ στην επιστολή του δόκτωρα των Θρησκευτικών Χάρη Ανδρέοπουλου

Για τον Αρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο που επικαλείστε είναι ψέμα ότι κατέλαβε «άρπαξε» την Μητρόπολη Δημητριάδος;

Και αν όλοι μας σιωπήσουμε σ' αυτό το έγκλημα – γράφει ο ευαγγελιστής Λουκάς – «οι λίθοι κεκράζονται» (Λουκ. 19, 40). Δεκάδες είναι οι Ιεροί Κανόνες που φωνάζουν ότι δεν επιτρέπεται η εγκατάσταση άλλου μητροπολίτη σε μητρόπολη που έχει ήδη επίσκοπο, εκτός αν ο ίδιος θελήσει (για κάποιο σοβαρό λόγο) να παραιτηθεί. Εδώ έχουμε τέτοια περίπτωση; Ασφαλώς ΟΧΙ!

Είναι πρωτοφανές, στα δύο χιλιάδες χρόνια της εκκλησιαστικής ιστορίας, τέτοιο ανοσιούρημα... να διωχθούν με την κεφαλική ποιή της εκπτώσεως από το θρόνο τους 12 μητροπολίτες! Τέτοιο έγκλημα σαν το Σεραφειμικό, συνεργούσαντος του Χριστόδουλου και της ομάδας των, δεν υπάρχει παρόμοιο διότι αποτελεί δείγμα ανεπανόληπτης κακότητας και αυθαιρεσίας, καταπατήσεις όλων των Ιερών Κανόνων και των στοιχειωδών αρχών του δικαίου.

Σας εγκαλώ λοιπόν ενώπιον του λαοκρατικού λαού και της ιστορίας (αφού είστε καθ. Εκκλ. Ιστορίας). Υπήρξαν ποτέ κατηγορούμενοι; Απαγγέλληκαν ποτέ κατηγορίες; Αντιμετώπισαν κατά πρόσωπο τους κατηγορούς του; Έγινε ποτέ δικαστήριο; Τους δικάσανε και καταδίκασανε χωρίς αποδείξεις ενοχής, δίχως μάρτυρες κατηγορίας και υπεράσπισης, χωρίς δυνατότητα απολογίας, χωρίς το δικαίωμα του συνηγόρου; Ποιοι Ιεροί Κανόνες αναγνώστηκαν βάσει των οποίων κατηγορήθηκαν; Ποιοι θεόπνευστοι Κανόνες νομοθέτησαν αυτή την ύβρη και την ατιμία κατά 12 αγίων επισκόπων; Ποια Ιερά Νομοθεσία τους ώπλισε και τους έδωσε το σύνθημα «αποκεφαλίστε τους» ώστε να διαπράξουν αυτό το μεγάλο έγκλημα;

Έτσι «άρπαξε» ο Χριστόδουλος τη μητρόπολη και αυτή είναι η αλήθεια!

Και για την ιστορία αλλά και για να μαθαίνουν οι νεώτεροι – εσείς κ. ΧΑ.ΑΝ το γνωρίζετε σαν βραβευμένος καθ. Ιστορίας – ο π. Επιφάνιος Θεοδωρόπουλος καταξιωμένος κληρικός, άγιος λειτουργός, κρυστάλλινος στη Θεολογική του κρίση και μέγας Κανονιολόγος ήταν φίλος του Χριστόδουλου από τα νεανικά τους χρόνια. Ο τελευταίος του εξέφρασε την επιθυμία να τον επισκεφθεί στο Μοναστήρι της «ΚΕΧΑΡΙΤΟΜΕΝΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ» στην Τροιζήνα. Κι ο π. Επιφάνιος του απάντησε: «Την επίσκεψή σας στο Μοναστήρι δεν μπορώ να την εμποδίσω. Έχετε όλο το δικαίωμα να μπείτε και να προσκυνήσετε. Σας δηλώνω όμως, ότι δεν πρόκειται να σας υποδεχτούμε ως Μητροπολίτη. Ούτε τιμές, που αρμόζουν στο επισκοπικό αξίωμα, θα σας αποδώσουμε, ούτε θα σας παραχωρήσουμε την ευχέρεια να χοροστατήσετε σε εκκλησιαστική τελετή. Και αυτό, γιατί η εκλογή σας και η χειροτονία σας είναι πράξεις κοινά σήμφωνα με τους Ιερούς Κανόνες και απαράδεκτες».

Για την σύμψη στις αποφάσεις της Ι. Συνόδου, πολύ «σοφά» το ομολογείς. Πάμε contra διότι η Σύνοδος τους Ιερούς Κανόνες τους κάνει λάστιχο και κανόνα εξόντωσης, ενώ εμείς ακολουθούμε τους Ι. Κανόνες που θέσπισαν οι Απόστολοι και οι Θεοφόροι Πατέρες με τις Οικουμενικές Συνόδους: «Εάν αγαπάτε με, τας εντολίας τας εμάς τηρήσατε» (Ιωάν. 14, 15).

Για τις ταυτότητες, κύριε ΧΑ.ΑΝ, ανοίγοντας το αρχείο γελούσα μ' αυτά που συνέβησαν τότε. Να συγκεντρώνονται πάνω από 3.500.000 υπογραφές τον καιρό των τεράστιων λαοσυνάξεων και έναν Χριστόδουλο να σηκώνει τα χέρια ψηλά και κουνώντας το δάκτυλο να ρωτάει: «Θα τους αφήσουμε να μας μετατρέψουν σε ανώνυμη μάζα; Θα τους επιτρέψουμε να μας κάνουν απλούς αριθμούς; Θα τους δώσουμε τη χαρά να μας θεωρούν πόνια τους;

Η ευκαιρία που μας δίνεται είναι μοναδική για να πούμε ένα δυνατό όχι στα σχέδιά τους και να τους αποδείξουμε ότι σε αυτή τη χώρα δεν κατοικούν άνθρωποι μόνο με σώματα, αλλά είμαστε άνθρωποι με σώματα και ψυχές “υπέρ ων ο Χριστός απέθανε”!»

Και μετά τί έγινε; Σε λίγο καιρό όλα τα ξέχασε και γύρισε τις πλάτες σ' αυτόν τον λαό. Εμείς το ονομάσαμε μέσα σε εισαγωγικά «Προδοσία». Εσείς πέστε το... ευεργεσία!

Για το («συνήργησε πανούργως – ο Χριστόδουλος – στην εξόντωση των τριών εκλεκτών ιεραρχών: θεολόγου, Κωνσταντίνου και Νικοδήμου...»), όπως μας καταγγέλλεις κ. Ανδρέοπουλε, υπάρχουν ντοκουμέντα και ιστορίες “απειρώω κάλλους”! Εμείς θα αναφερθούμε σε ένα και ο κάθε αναγνώστης θα κάνει την αξιολόγησή του!

Ο Χριστόδουλος, ως δεσπότης Δημητριάδος, έστειλε επιστολή στον τότε υφυπουργό Τύπου Ευαγ. Βενιζέλο για την επικείμενη απόφαση της κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ όσον αφορά την ακύρωση των διαταγμάτων του 1968 που αφορούσαν τους τρεις δικαιωμένους Μητροπολίτες, γράφοντας: «Δεν θα πρέπει ασφαλώς να αγνοήτε ότι η κίνηση σας αυτή εντάσσεται εις επιμελώς εξυφανθέν σχέδιον αλώσεως των πλάσματικώς θεωρουμένων ως εν χηρεία δι-ατιελουσών Μητροπολιών Αττικής και Λαρίσης, προκειμένου να καταλάβουν αυτές ύποπτα πρόσωπα, κινούμενα εις το εκκλησιαστικόν παρασκήνιον, και ενδιαφερόμενα να προωθήσουν τις προσωπικές των φιλοδοξίες. Δεν χρειάζεται να διαθέτει τις παρά κοινόν νουν για να προβλέψει...».

Η επιστολή φέρνει ημερομηνία, 8 Απριλίου 1994. Έκτοτε το βαρόμετρο άλλαξε απότομα. Η παθιασμένη νοσταλγία για την αρχιε-

πισκοπική του αναρχήση, δεν υπολόγισε τίποτα και έφθασε στην εσχάτη διολίσθηση να αυτοανααιρεθεί.

Ενώπιον μήνα μετά χάραξε ένα σχέδιο μάχης: “ πώς θα καταλάβουν τις δύο μητροπόλεις άνθρωποι δικοί του”. Στις 24 Μαΐου 1994 το απόγευμα στην μητρόπολη Πειραιώς οργανώθηκε μυστική σύσκεψη αποτελούμενη από τον Πειραιώς Καλλίνικο, τον Δημητριάδος Χριστόδουλο και τον Σερρών Μάξιμο και καλεσμένους αρκετούς αρχιερείς. Η ατμόσφαιρα ήταν βαρεία, διότι η τρoικα προσπάθουσε να κάνει πλύση εγκεφάλου στους ψηφοφόρους αρχιερείς ότι η μετάθεση του Μπεζενίτη από τη Ζάκυνθο στην Αττική ήταν μονόδρομος, διαφορετικά οι εξελίξεις θα ήταν καταλυτικές. Τους διαβεβαίωσαν μάλιστα, ότι μετά απ' αυτή την εξέλιξη, θα ξεκινούσε μια καινούργια εποχή, αφού η εκκλησιαστική πληγή θα έκλεινε οριστικά! Η σύσκεψη τελείωσε λίγο πριν τα μεσάνυχτα, και επειδή υπήρχε κίνδυνος κάποιοι γέροντες ιεράρχες πηγαίνοντας στις οικογένειες που τους φιλοξενούσαν να αλλάξουν γνώμη, τους διανυκτέρευσε αλλού, πολύ μακριά!

Οι εκλογές που ακολούθησαν (25-5-1994) έδειξαν ότι 5 ψηφοδέλτια ήταν γραμμένα από το ίδιο χέρι και με τον ίδιο χαρακτήρα. Η πλαστογραφία ξεβράστηκε. «Τέσσερα άλλα ψηφοδέλτια είναι γραμμένα και αυτά με το ίδιο χέρι και φαίνονται να συγγενεύουν με τη γραφή των πρώτων, δηλαδή με το γραφικό χαρακτήρα του κ. Χριστόδουλου (ΕΛ. ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ). Οι αρχιερείς που μετείχαν στην εκλογή, ψιθύριζαν στους διαδρόμους ότι η ψηφοφορία ήταν άκυρη!!!»

Οι εκλογές αυτές έχουν σημαδιακή ημερομηνία διότι εκλέχθηκαν: 1) ο Κωνσταντίνος Φαραντάτος για τη μητρόπολη Ν. Ιωνίας (φίλος της Μιμής, εκλεγμένος παλαιότερα για τη Μητρόπολη Μαρωνας, που ακυρώθηκε με πολιτική παρέμβαση λόγω πλούσιου φακέλου ηθικών παρεκτροπών. 2) Για την Μητρόπολη Βέρροιας τον Παντελεήμονα Καλπακίδη, πνευματικό αναστήμα του Παντελεήμονα Θεσ/νίκης, (τον γνωστό Δωδώνης Χρυσόστομο) για την Ζάκυνθο. 3) Τον μεγάλης φήμης Παντελεήμονα Μπεζενίτη (με τα εκατομμύρια για τα γεράματά του) στην μητρόπολη Αττικής και 4) τον γνωστό (ως ο καφετζής της Ι. Συνόδου) Ιγνάτιο Λάππα για την μητρόπολη Λάρισας.

Ο Μητροπολίτης Ζακύνθου Χρυσόστομος Συνετός, που ήταν ο δεύτερος ενδιαφερόμενος για την Μητρόπολη Αττικής, έφερε το τόλμημα της πλαστογραφίας στην επικαιρότητα...

Ο Μητροπολίτης Θηβών Ιερώνυμος με δημοσίευσμά του στην εφημ. «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» 21/1/2001 απαντά στον αρχιεπ. Χριστόδουλο: «Ο Αρχιεπίσκοπος αντέδρασε εκνευρισμένος, υπερασπιζόμενος την εντιμότητά του, αποκαλύπταν μάλιστα ότι τέτοιες λαθροχειρίες εγίνοντο σε άλλες εποχές, για να εισπράξει όμως την απάντησή του ίδιου Μητροπολίτου (Ιερώνυμο). «Δεν μπορείτε, Μακαριώτατε (Χριστόδουλε) σεις να ισχυρισθείτε αυτά, όταν ο ίδιος με το χέρι σας συμπληρώσατε πέντε ψηφοδέλτια για να επιτευχθεί η μετάθεση του νυν Μητροπολίτη Αττικής (Παντελεήμονα Μπεζενίτη)».

Εάν σας πειράζουν οι λέξεις και όχι οι πράξεις κ. ΧΑ.ΑΝ τότε πέστε το όπως σας αρέσει!

• Για το «επειδή θεωρήσαμε “σκάνδαλο” τις “βαρύτιμες αρχιερατικές του στολές...”», κ.λ.π. Εδώ κύριε διδάκτωρ θρησκευτικών παρουσιάζετε ως “Βασιλικότερος του Βασιλέως” θέλεις ακόμα και τον ίδιο τον μακαριστό Χριστόδουλο να διαψεύσεις! Το καλύτερο νομίζω είναι η σιωπή!

• Με εξέπληξε η αναφορά του ονομακρύπτου ΧΑ.ΑΝ στην περίπτωση της επίσκεψης του Πάπα της Ρώμης Ιωάννου-Παύλου Β' στην Αθήνα που την θεωρήσαμε εμείς ως σκάνδαλο! Ενώ γνωρίζεις σαν παλαιός δημοσιογράφος, ότι το γεγονός αυτό είχε πάρει τεράστιες διαστάσεις, από ολόκληρο το Άγιο Όρος, από δεκάδες μοναστήρια, από συνάξεις ιερών, από χριστιανικούς Συλλόγους, Αδελφότητες, από μητροπολίτες... Είχαν γραφεί εκατοντάδες κείμενα που διαφωνούσαν με την ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ αυτή του Χριστόδουλου γιατί: «Αθετούσε το Ευαγγέλιο του Χριστού. Κατεδάφιζε τους Ιερούς Κανόνες. Προσέβαλε τους αγωνισθέντες κατά του Πάπα. Και άνοιξε την θύρα να εισέλθουν βαρύν λυκοί στην Εκκλησία» (π. Θεοδ. Ζήσης).

Ο αρχαίος Σοφοκλής (496-406 π.Χ.) έλεγε: «Αλλ' ουδέν έρπει ψεύδος εις γήρας χρόνου» μπφρ.: Κανένα ψέμα δεν αντέχει στο χρόνο. Και να τελειώνει το ψέμα, ότι δήθεν τον Πάπα τον κάλεσε στην Ελλάδα ο Πρόεδρος Στεφανόπουλος. Μια και μας προκαλέσατε ανατίνα, μας δίνετε η ευκαιρία να μάθει ο κόσμος την αλήθεια για όσους ακόμα αμφιβάλλουν. Και αυτό θα το περιγράψουμε όσο γίνεται πιο συνοπτικά:

Ο πρώτος που έγινε αποδέκτης της Βατικάνειας πρότασης και συγκατατέθηκε να πραγματοποιηθεί η επίσκεψη του Πάπα στην Ελλάδα είναι ο Χριστόδουλος. Και ήταν διακαής πόθος του. Από την ημέρα που αναρχήθηκε στον αρχιεπισκοπικό θρόνο, είχαν γίνει επαφές και διαβουλεύσεις με παράγοντες του Βατικανού.

Η πρώτη επίσημη νύξη έγινε τον Ιούνιο του 1999 – ένα χρόνο μετά την εκλογή του – από τον νούντιο Πρεσβευτή του κράτους του Βατικανού στην Ελλάδα, ενημερώνοντας τον Χριστόδουλο ότι

Επιστολή που λάβαμε για το σκωπτικό άρθρο της εφημερίδας μας «Σου μιλάω, μ' ακούς;»

στώνοντας την “αιρετική” σου πορεία στον “Θεολογικό Σύνοδο Καιρό”;» και καταγράφεται η (δημοσιογραφική...) πληροφορία ότι «Κάποιος μάλιστα (σ.σ.: φυσικά, μη κατονομαζόμενος – «κάποιος...») σε χαρακτηρίζει ως «ο εκπεσών θεολόγος»!!! για την παρεκκλίνουσα θεολογική συμπεριφορά σου». Απαντά:

α) Ο Σύλλογος Θεολόγων Λάρισας δεν υπήρξε και δεν είναι φέουδο μηδέ τιμάριο κανενός για να ανοίγει και να κλείνει κατά το δοκούν τις πόρτες του σε πτυχιούχους των Θεολογικών Σχολών. Η ένταξη – εγγραφή μου στον τοπικό σύλλογο θεολόγων έγινε σε συνθήκες απόλυτης ελευθερίας και χριστιανικής αγάπης και είχα την χαρά και την τιμή να συνεργασθώ με αξιόσεβάστους παλαιότερους – αλλά και νεωτέρους – συναδέλφους στα πλαίσια μιας αρμονικής συνεργασίας και αγωνιστικών δράσεων και δη στην περίοδο 2007 – 2009 κατά την οποία διατελούσα Γενικός Γραμματέας του Δ.Σ., όταν το μάθημά μας με τις γνωστές εγκυκλίους Στυλιανίδη βρέθηκε στο στόχαστρο και απειλήθηκε με εξέωση απ’ το σχολείο.

β) Διετέλεσα μέλος της Διοικήσεως σε δύο θητείες 2007 – 2009 και 2009 – 2011. Οι συνάδελφοι με τίμησαν και την ψήφο τους εκλέγοντάς με διαρκώς ως τακτικό μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου και σε συνεργασία με τα άλλα μέλη του Δ.Σ. έπραξα το κατά δύναμιν για να υπηρετήσω τα δίκαια συμφέροντα του κλάδου των εκπαιδευτικών θεολόγων επί 4ετία μέσω πολυαριθμών ανοικτών εκδηλώσεων και συνεχών αρθρογραφικών κ.λ.π. παρεμβάσεων στον Τύπο. Στις εκλογές του Δεκεμβρίου του 2011 δεν κατήλθα υποψήφιος εξηγώντας με δήλωσή μου ότι «μετά από δύο θητείες (2007 – 2009 και 2009 – 2011) στο Δ.Σ. πέραν του λόγου των αυξημένων ακαδημαϊκών υποχρεώσεων μου και του γεγονότος της υπηρετήσεώς μου, κατά τη τρέχουσα σχολική χρονιά, σε περιοχή μακράν της Λαρίσης (Γυμνάσιο Γαλαξίδιου Ν. Φωκίδος), αισθάνομαι και θεωρώ ότι ήλθε ο καιρός να αναλάβουν τις τύχες της τοπικής μας Ενώσεως και άλλοι συνάδελφοι με μεράκι και διάθεση προφοράς, δηλώνοντας εκ προοιμίου ότι και εκτός διοικήσεως θα σταθώ – ως απλό μέλος – στο πλευρό του νέου Δ.Σ., συμπαραστάτης στις υπέρ του κλάδου παρεμβάσεις και τις δράσεις του». Τόσο απλά. Κανένας, συνεπώς, δεν με «πέταξε πυξ Λάζ», ούτε θα μπορούσε άλλωστε, γιατί ο σύλλογος θεολόγων (ο πανελληνίος, αλλά και ο της Λαρίσης) δεν λειτουργεί με όρους Κιμ Γιονγκ Ουν, τύπου Βορείου Κορέας (όπως φαντασιώνεται ο αρθρογράφος του ιστολογίου σας) αλλά δημοκρατικά και με απόλυτο σεβασμό στο ανθρώπινο πρόσωπο.

γ) Στη διάρκεια της 4ετούς θητείας μου στο Δ.Σ. του τοπικού Συλλόγου Θεολόγων υπήρξαν και διαφωνίες, τ’ ομολογώ. Οι διαφωνίες αυτές εστιασθήκαν, κυρίως, στο τρόπο χρήσεως / διαχειρίσεως και του περιεχομένου της αρθρογραφίας του ιστολογίου που είχα την πρωτοβουλία να δημιουργήσω. Τον Δεκέμβριο του 2009 η Διοικούσα Επιτροπή ασχολήθηκε και με το θέμα της λειτουργίας του ιστολογίου της Ενώσεως, και με απόφαση που ελήφθη κατά πλειοψηφία, εκρίθη ότι «εφεξής θα δημοσιεύονται στο ιστολόγιο μόνο αποφάσεις της Δ.Ε. και δελετία τύπου από τις εκδηλώσεις που αυτή θα διοργανώνει». Εξεδόθη μάλιστα Ενημερωτικό Σημείωμα προς τα μέλη δημοσιευθέν εις το ιστολόγιο εις το οποίο ανεφέρτε ότι «αναφορικά με το θέμα της αρθρογραφίας υπερίσχυσε η άποψη της πλειοψηφίας να μη δημοσιεύονται άρθρα προκειμένου να μη δημιουργούνται έριδες και τριβές και βλάπτεται η εικόνα της Ενωσης. Με τις αποφάσεις αυτές διεφώνησε ο μέχρι πρότινος διαχειριστής του ιστολογίου Χάρης Ανδρέοπουλος, υποστηρίζοντας ότι το ιστολόγιο θα πρέπει να διατηρήσει τον φιλελεύθερο χαρακτήρα του λειτουργώντας ως forum διαλόγου των θεολόγων, άποψη η οποία, όπως προαναφέρθηκε, δεν έγινε δεκτή υπό της πλειοψηφίας». Φυσικά, σεβάσθηκα την απόφαση, και συνέχισα κανονικά τη θητεία μου στο Δ.Σ. του Συλλόγου μέχρι τα τέλη του 2011. Διαφορετικές απόψεις υπήρξαν και για τον χαρακτήρα του μαθήματος των Θρησκευτικών εκφραζόμενες με την ευπρόεση που αρμόζει σε θεολόγους εκπαιδευτικούς και πάντα στο πλαίσιο του δημοκρατικού διαλόγου. Χαίρω που αποχωρώντας από την Διοίκηση του τοπικού συλλόγου θεολόγων είχα την αίσθηση ότι συνυπήρξα και συμπορεύθηκα με ανθρώπους που σέβονταν την διαφορετική άποψη και θεωρούν θεμιτή τη διαφωνία (η οποία στις μέρες μας στον μόνο χώρο που δεν μπορεί να υπάρξει είναι στην Κεντρική Επιτροπή του ΚΚΕ, όπου η ομοφωνία παγίως είναι απόλυτη (100%)!!!). Έτσι θα έλατε κ. Τσισιόπουλε να λειτουργεί ο τοπικός σύλλογος θεολόγων, ως ΚΚΕ;...)

δ) Επι τη ευκαιρία μια απορία για τα γραφομένα σας απ’ τα παλιά, για κάποια προ δετίας σχολιά σας στην στήλη («Σου μιλάω, μ’ ακούς;») του ονοματοκρύπτου συνεργάτου σας, τα οποία αποδεικνύουν την από ετών κακόβουλη στοχοποίηση μου από των σπηλών της εφημερίδας σας με ασύστολα ψεύδη, χαλκευμένες κατηγορίες και πάσης λογής σκευωρίες. Απευθυνόμενος στον «Διώκτη» του (όπως χαρακτήριζε τον Μητροπολίτη Λαρίσης) έγραφε τότε στην στήλη του («Αγώνας», Φεβρουάριος του 2010, φυλ. 154, σελ. 5) και για την ταπεινότητά μου: «(...) τα γράφω αυτά, γιατί ένας εκ των πρωτεργατών αυτής της «κίνησης» (σ.σ.: η αναφορά για τον Σύνοδο Θεολόγων «ΚΑΙΡΟΣ» που είχε ιδρυθεί εκείνο το διάστημα – μόνο που όχι «πρωτεργάτης» δεν υπήρξα, αλλά ούτε καν – και μέχρι σήμερα – μέλος του) «είναι γνωστός συνεργάτης σου και παραγωγός εκπομπής του ραδιοφώνου σου (σ.σ.: πράγματι, εκείνη την εποχή ήμουν ο μόνος εν ενεργεία - λαϊκός - θεολόγος που εθελοντικά διατηρούσα εκπομπή στο Ρ/Σ της Ι. Μητροπόλεως). «Λέγεται» (σ.σ.: από ποιους ...«λέγεται» κ. Τα-

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΜΑΣ στην επιστολή του δόκτωρα των Θρησκευτικών Χάρη Ανδρέοπουλου

η επιθυμία του Πάπα είναι όχι μόνον να επισκεφθεί την Αθήνα, αλλά και όλες τις περιοχές που συνδέονται με την ιστορία του Χριστιανισμού και όπου βάδισε ο Απόστολος Παύλος, με αφορμή τα 2000 χρόνια από την γέννηση του Χριστού. Αυτή η επίσκεψη έγινε δέκα εννέα (19) ολόκληρους μήνες πριν επισκεφθεί τη Ρώμη ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας προσκεκλημένος του Ιταλού Προέδρου. Η επίσκεψη του νιούντσιο στον Χριστόδουλο κρατήθηκε μυστική από όλα τα μέλη της Διαρκούς Συνόδου και της Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδας. Δεύτερη επίσημη επίσκεψη του νούντσιο Τάμπετ έγινε στις αρχές Νοεμβρίου του 2000. Δηλαδή δύο μήνες πριν επισκεφθεί ο Πρόεδρος Στεφανόπουλος την Ρώμη.

Η εφημερίδα “ΤΟ ΒΗΜΑ” σε δημοσίευμά του στις 6-12-2000 αναφέρει: «Έντονο παρασκήνιο αναπτύσσεται τις τελευταίες ημέρες μεταξύ Αθήνας και Ρώμης με αφορμή την επίσκεψη του Πάπα Ιωάννη – Παύλου Β΄ στην Αθήνα τον Απρίλιο του 2001. Σύμφωνα με πληροφορίες, αργά προχθές το απόγευμα, ο νούντσιο του Βατικανού στην Αθήνα επισκέφθηκε τον Αρχιεπίσκοπο και αντάλλαξαν απόψεις και αυτή η συνάντηση κρατήθηκε μυστική, ο δε Αρχιεπίσκοπος απέφυγε να ενημερώσει ακόμα και τους πλέον στενούς συνεργάτες του...».

Όταν διέρρευσε η πληροφορία τότε άρχισαν να εκδηλώνονται μεγάλες αντιδράσεις από θεολογικούς και θρησκευτικούς κύκλους. Ο καταφοβισμένος τότε Χριστόδουλος, ταμπουρώθηκε πίσω από το αφελές επιχείρημα, ότι τον Πάπα δεν τον κάλεσε αυτός αλλά ήταν πρόσκληση του Προέδρου της Δημοκρατίας.

Στις 25 Ιανουαρίου γίνεται η επίσκεψη του Προέδρου της Δημοκρατίας στη Ρώμη. Οι παράγοντες του Βατικανού βλέποντας την αναστάτωση που είχε δημιουργηθεί στον ελλαδικό χώρο πρότειναν στο Χριστόδουλο την ματαίωση της επίσκεψης. Και ο Χριστόδουλος απάντησε: «**Όχι, τον θέλω τον Πάπα, για να δημιουργήσω γέφυρες προς την Δύση.**».

Στις 7 Μαρτίου 2001 ο Αρχιεπίσκοπος έφερε το θέμα στην Διαρκή Ιερά Σύνοδο, για να επικυρώσει την έγκριση που είχε δώσει ο ίδιος. Η εφημερίδα «Αδέσμευτος» έγραφε: «Ο Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος στην εισήγησή του πρότεινε, η Εκκλησία να μην αρηθεί την επίσκεψη του Πάπα και προστάθηκε να κάμψει τις ακραίες αντιδράσεις. Χθες πάντως κατά την συνεδρίαση της ΔΙΣ ακούστηκαν δώδεκα διαφορετικές εκδοχές για το αν θα πρέπει να γίνει δεκτός ή όχι ο Ποντίφικας».

Και η σκηνοθεσία αποκαλύπτεται μετά δύο χρόνια, όταν ο Πάπας κάλεσε τον Χριστόδουλο στο Βατικανό σε ανταπόδοση της δικής του επίσκεψης στην Ελλάδα. Εάν η πρόσκληση είχε γίνει από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, τι λόγο είχε η πρόσκληση ανταπόδοση και μάλιστα με τη σαφή διατύπωση προς τον Χριστόδουλο;

Αυτό σεις, μην το λέτε σκάνδαλο, **πείτε το ΕΥΛΟΓΙΑ!**

Κύριε ΧΑ.ΑΝ, φαίνεται ότι ενοχλήστε επειδή αποκαλούμε τον Ιγνάτιο «**Διώκτη**» μας. Σας ενοχλεί ο λόγος και όχι η πράξη, η φωνή και όχι το έγκλημα.

Ω! ΤΗΣ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑΣ...

Εσείς αποκαλέστε τον αντ’ ΔΙΩΚΤΗ, “ΕΥΕΡΓΕΤΗ”.

Όμως να γνωρίζετε ότι ο ιστορικός που θα συλλέξει τα στοιχεία των ΔΙΩΓΜΩΝ για να συντάξει τον απολογισμό των, θα περιέλθει σε αμηχανία, διότι η γραφίδα δεν θα αντέξει να περιγράψει την φρίκη!

Το πέρασμα του Ιγνατίου ήταν ένας οδοστρωτήρας, που ισοπέδωσε τα πάντα¹, γκρέμισε ό,τι βρήκε μπροστά του, αφάνισε την εντιμότητα, την ανθρωπιά, την αξιοπρέπεια, την ευθεία, την εκκλησιαστική τάξη... Δεν σεβάστηκε τον όρκο του στην Ιεροσύνη, την πίστη στο Σύνταγμα και βεβήλωσε τους Ιερούς Κανόνες.

Φοβάμαι ότι, η σύντομη επιχειρούμενη ξενάγηση στα ερείπια και στο χάος που θα κάνω, μήπως θεωρηθεί υπερβολή, λογοτεχνική απομίμηση των θρήνων του Ιερεμία.

28 Μαΐου 1994 χειροτονία Ιγνατίου, στο Μητροπολιτικό Ναό Αθηνών. Οι σκηνές γύρω από το ναό ήταν εφιαλτικές. Θυμίζαν πολιορκημένη πολιτεία, γερμανική κατοχή. Τα ΜΑΤ χτυπούσαν αλύπητα, οι δρόμοι γέμισαν θύματα και αίματα. Νοσοκομειακά και ΙΧ μετέφεραν τραυματίες και οι τηλεοράσεις έδειχναν σκηνές τρόμου, ενώ μέσα στο Ναό... γίνονταν η χειροτονία του Ιγνατίου.

Οι δημοσιογράφοι τον ρώτησαν βγαίνοντας από το ναό τι έχει να σχολιάσει για τα γεγονότα, και αυτός μ’ ένα χαζοχαμόγελο είπε: «**Σήμερα είναι μέρα χαράς. Ας χαρούμε...**».

Δηλαδή οι Ξυλοδαρμοί, οι αιματοχυσίες και όλες αυτές οι βιαιότητες ήταν για τον Ιγνάτιο στιγμές χαράς! Νομίζω μάρτυρες δεν χρειάζονται να επικαλεστώ διότι ήσαν εκεί αδιάψευστος μάρτυρας για το ρεπορτάζ της εφημερίδας που εκπροσωπούσε.

Να θυμίσω τις σκηνές φρίκης κατά τη διάρκεια της **ψευδοενορθώσεως** που έχουν μείνει στη μνήμη των θυμάτων (150 άνθρωποι βαιρεία τραυματισμένοι στα Νοσοκομεία και άλλοι τόσοι περίπου πιο ελαφρά), των τηλεθεατών και των ΜΜΕ ως σκευοφυλάκιο της ιστορίας να στιγματίζουν τον ερχομό του κ. Ιγνατίου και να καταθέτουν στις επόμενες γενιές ποιος ήταν ο Διώκτης μας ,γιατί τέτοιο μακελειό δεν είχαν ούτε οι βομβαρδισμοί στη Συρία!

¹ Είχε “το... καλοκάγαθο αυτό ανθρωπάκι” τη δύναμη να επιβληθεί αν κάποιες άλλες δυνάμεις δεν το στήριζαν;

Να θυμίσω ακόμη ότι, επί διόμισυ χρόνια χωρίς καμία εξουσία (διότι η εκλογή ακυρώθηκε, Διάταγμα δεν υπήρχε, ο μισθός του κόπηκε...) πηγαίνονταν στη Λάρισα για μία ώρα ως κουρσάρος, με τις λεγεώνες των ΜΑΤ του Παπαθεμελή να χτυπούν ασυλλόγιστα μικρά παιδιά, ηλικιωμένους, ανυπεράσπιστες μάνες... και ξαναγύριζε να αναπαυθεί πάλι στην Σαλαμίνα...

Είχαν γεμίσει τα πινακία των δικαστηρίων με μηνύσεις, και όταν πλέον αντιλήφθηκε ότι όλες πήγαιναν στον ΒΡΟΝΤΟ, γύρισε την πλάκα του γραμμοφώνου και άρχισε τις αγωγές ζητώντας υπέρογκα ποσά για “προσβολή προσωπικότητας”. Και αυτή την ώρα που γράφονται αυτές οι σειρές εκκρεμούν ακόμα 3 υποθέσεις στα Ευρωπαϊκά Δικαστήρια, με 34... ΕΥΕΡΓΕΤΙΜΕΝΟΥΣ (όχι διωκομένους) του κ. Ιγνατίου.

Εάν με ρωτήσετε πώς ήταν δυνατόν τον παράνομο, τον αντικανονικό, τον παραβάτη του Συντάγματος και των αποφάσεων του Ανωτάτου Ακυρωτικού Δικαστηρίου της Χώρας (ΣτΕ) να τον προστατεύει με νύχια και με δόντια όλος ο κρατικός μηχανισμός δεν είμαστε σε θέση να σας δώσουμε την εξήγηση. Πώς έγιναν αυτά; Η απάντηση δική σας. Οπωσδήποτε βοήθησαν σκοτεινά κέντρα, μυστικές παροχές (σε λίγους, σε πολλούς, σε κόμματα, σε επώνυμους ή σε ανώνυμους), ασκήθηκαν πιέσεις.

Αυτός ήταν ο **ΕΥΕΡΓΕΤΩΝ** Ιγνατίος (!).

- Κύριε Ανδρέοπουλε, διάβασα και ξαναδιάβασα την 3^η περίπτωση, Πήγα και ξαναπήγα στο “νομοκανονικό και ιστορικό” πόνημά σου, φιλομέτρησα και ξαναφιλομέτρησα τις αναφορές στον αρχιεπί. Ιερώνυμο και στις τρεις “ιερές” εκκλησιαστικές φιγούρες που αναφέρεστε. Κοντοστάθηκα. Αιφνιδιάστηκα. Έμεινα έκθαμβος. Όντως «υπάρχουν – και παραυπάρχουν – τέτοιες αναφορές, όπως μπορεί ο κάθε καλόπιστος αναγνώστης του βιβλίου να διαπιστώσει, ιδίως όμασι. Ειδικά δε την περίπτωση του μακαριστού Αρχιεπισκόπου κυρού Σεραφείμ και τις αντικανονικότητες... σας (Ξανα-) παραπέμπω τόσο εις το πρόλογο σ.σ. 31-31, όσο και στο ειδικό Κεφάλαιο (Μέρος Γ΄, Κεφ. 3 & 9)... σελ. 346-351 του βιβλίου μου».

Δεν χρειάζεται καθόλου να το σχολιάσω διότι μόνος σου χωρίς να το καταλάβεις κ. ΧΑ.ΑΝ (το ψέμα έχει κοντά ποδάρια) αυτοαναιρέθηκες.

Για την 4^η περίπτωση, που μου συνέστησες να διαβάσω μετά δεούσης προσοχής, την εκπονηθείσα Μεταπτυχιακή (Master) Διπλωματική Εργασία του δικηγόρου κ. Μάριου Θεοδοσιάδη: («Εκκλησία και διαπλοκή» αναφερόμενη στην «αντικανονική επέμβαση της δικτατορίας στα εσωτερικά της Εκκλησίας της Ελλάδος»). Με την προτροπή σου όμως αυτή με στέλνεις σε ξένα λιβάδια να περιπλανηθώ, και να φύγω ίσως από τις δικές σου βρωμοκακίες που προξενούν ναυτία!

Φοβάμαι πως γράφετε χωρίς να τα ελέγχετε και εκτίθεστε διότι ο κ. Θεοδοσιάδης που επικαλείστε καθώς και την Διπλωματική του εργασία περίπου 90 σελίδες Α4, ο άνθρωπος μιλάει για την “**επέμβαση της δικτατορίας στα εσωτερικά της Εκκλησίας**”, ενώ, αντίθετα, το “επιστημονικό” σας σύγγραμμα- αποτελούμενο περίπου από πάνω 1000 Α4 σελίδες- έχετε στρέψει κατά του αρχιεπί. Ιερωνύμου Α΄ και όχι κατά της δικτατορίας με παραποιημένα μάλιστα στοιχεία που συναλλάσσονται με το ψέμα, βομβαρδίζοντας τον ανηλέως.!

5^η περ. Πρέπει να εκφράσω την έκπληξή μου για την εμμονή, που δείχνετε ερχόμενος και επανερχόμενος επιμένοντας στο γιατί δεν ασχολήθηκα με τον μητροπολίτη Καλαβρύτων, όπως είχα υποσχεθεί ότι θα κάνω.

Για να μην σας βσανάζει η σκέψη ότι θα το λησμονήσουμε, η απάντησή μας, σας λέμε είναι η ίδια, που δημοσιεύσαμε στο φύλλο 244 σελ. 13, ότι: «... **θα υπάρξει όχι μόνο μονόστηλο** – για το θέμα αυτό – **αλλά ολόκληρο κεφάλαιο για τους δειλούς και υστερόβουλους συντάκτες του**». Αρχή μας πάντα η λαϊκή ρήση, του γέροντος του Μοριά: «**Αν είσαι και παπάς, με την αράδα σου θα πας**».

Για μέρες προσπαθούσα να εντοπίσω τους λόγους της εμμονής σας γιατί μου φάνηκε σαν παράφωνη νότα περιβεβλημένη την πανοπλία του θράσους!

Ενώ ζητάς από μας να κριτικάρουμε την απαράδεκτη μελέτη του μητροπολίτη Καλαβρύτων («Η αλήθεια δια το εκκλησιαστικόν ζήτημα», ένα τεύχος από 32 σελίδες που ο τότε Ελευθερουπόλεως Αμβρόσιος, το στηλίτευσε ενώπιον της Ιεραρχίας της Εκκλησίας στις 10 Οκτωβρίου 1974, λέγοντας: «... Το εν λόγω τεύχος αρχίζει και τελειώνει μ’ ένα χονδροειδές και πελώριον ψέμα, ότι δηλαδή εγγραφή τούτου υπό του Μακαριωτάτου Σεραφείμ... όστις όχι να ερμηνεύσει, **αλλ’ ουδέ ν’ αναγνώση δύναται**. Η συγγραφή του τεύχους εγένετο δια να δικαιολογήσει τις αυθαρεσείας και τα κατά της Εκκλησίας Κανονικά του παραπτώματα, ως και να ρίψη βόρβορον κατά των τιμών αγωνιστών...»), εσείς, - σαν καλός και “ευσυνείδητος” ιστορικός και μεγάλος μελετητής, που γνωρίζετε την αλήθεια-πράξατε το αντίθετο. Αρπάξατε το παραπλανητικό αυτό τεύχος («**η αλήθεια δια το Εκκλησιαστικό ζήτημα**») και το χρησιμοποιήσατε γιατί σας διευκόλυνε στην στημένη προπαγάνδα.

Το τεύχος αυτό που ήταν προέκταση μιάς στημένης πλαστογραφίας, ο συντάκτης του, με ύπουλο τρόπο, κάποια στιγμή απέσυ-

Επιστολή που λάβαμε για το σκωπτικό άρθρο της εφημερίδας μας «Σου μιλάω, μ' ακούς;»

σιόπουλε;...) «ότι πρόσφατα αποδοκιμάστηκε στη σύναξη του τοπικού παραρτήματος των Θεολόγων για τις νεωτερικές του απόψεις που αναστάτωσαν τις ιστοσελίδες του διαδικτύου. Πολλοί» (σ.σ.: ποιόι - και πόσοι - «πολλοί» κ. Τασιόπουλε;) προβληματίζονται με την απότομη εξέλιξη του στο προσκήνιο με μεγάλη προβολή και δραστηριότητα. Μέχρι ημερίδα οργάνωσε» (σ.σ.: δεν οργανώνουν Ημερίδες οι απλοί καθηγητές κ. Τασιόπουλε, αλλά οι - ...ανεπίσημοι για την εφημερίδα σας! - Σχολικοί Σύμβουλοι. Τόσο ψέμα - και τόσο χονδροκομμένο;...) «στο Επισκοπείο με έντονο «άρωμα» Οικουμενισμού. Έφτασε στο σημείο να κολακεύει και τις κινήσεις του Πατριάρχη!!!» (σ.σ.: τι μεγάλη... «αμαρτία» να μιλάει κάποιος χριστιανός θετικά για τον Πατριάρχη!...). «Ηδη συντάσσεται και είναι ένθερμος υποστηρικτής των νεωτεριστικών απόψεων του Υπουργείου Παιδείας» (σ.σ.: θα έπρεπε να ζητήσουμε την άδεια σας κ. Τασιόπουλε, οι θεολόγοι της Λαρίσης, για να συνταχθούμε ή αντιταχθούμε στις όποιες απόψεις του Υπουργείου;...) «στοχεύοντας πιθανώς στη μετάθεση του από το επαρχιακό σχολείο όπου υπηρετεί και φλερτάρωντας τη θέση της Δευτεροβάθμιας Διεύθυνσης!!!» (σ.σ.: εδώ κ. Τασιόπουλε, ειδικά για το «φλερτ» που στο οποίο αναφέρεται το - προ θετίας- άρθρο του ονοματοκρύπτου συνεργάτη σου, η επιστήμη ορκώνεται τα χέρια!.. Καθώς την εποχή εκείνη (2010) δεν είχα καν συμπληρώσει την απαιτούμενη 12ετία για να καλύπτω και αυτήν τη τυπική προϋπόθεση και να δύναμαι να «φλερτάρω» με την θέση Δ/ντή Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης. Προς τι, όμως, τόσο φαιδρότης, τόσο ψέμα, τόσο κακότης, τόσο διαβολή;).

9ον) Μου ασκέει κριτική ότι «από τις χιλιάδες σελίδες που γράφτηκαν για τον μακαριστό Αρχιεπίσκοπο Ιερώνυμο Α΄ Κοτσώνη» ανασύρω «φράσεις και προτάσεις που είναι εναντίον του, κραδαίνοντας την ρομφαία της κανονικότητας...», κ.λ.π. Με αναγκάζετε να (ξανα-) υπενθυμίσω ποιοι ήσαν οι λόγμοι - κυρίως - έργω πολέμοι του μακαριστού Αρχιεπισκόπου κυρού Ιερωνύμου (Κοτσώνη), αυτοί που «κραδαίνοντας την ρομφαία της κανονικότητας» τον αποδόμησαν στα μέσα του 1973 και εν τέλει τον γκρέμισαν στα τέλη του 1973 απ' τον αρχιεπισκοπικό θρόνο. Πάμε, στην Ιεραρχία του 1979, για να θυμηθούμε την μεγάλη αλήθεια που είτε ο Ελευθερουπόλεως Αμβρόσιος (Νικολάου). Σε στιγμές εντάσεως, τότε, ανάμεσά στον αρχιεπίσκοπο Σεραφείμ (Τίκα) και τον μητροπολίτη Φλωρίνης Αυγουστίνo (Καντιώτη), στη συνεδρίαση της Ιεραρχίας του Σεπτεμβρίου του 1979, ο Ελευθερουπόλεως Αμβρόσιος (Νικολάου) υπερασπιζόταν τον Φλωρίνη θα υπενθυμίσει στον Αρχιεπίσκοπο: «Μακαριώτατε θα πρέπει να θυμάσαι πως εκεί που κάθεται, στη θέση του Ιερωνύμου, σε έφερε το Συμβούλιο της Επικρατείας μετά τις δικές μας (σ.σ.: του Αμβροσίου Ελευθερουπόλεως και του Αυγουστίνου Φλωρίνης) προσφυγές που αν δεν τις κάναμε το 1973 όχι μόνο ο Ιερώνυμος θα ήταν ακόμη Αρχιεπίσκοπος, αλλά και πολλοί άλλοι αδελφοί δεν θα βρίσκονταν σ' αυτήν την αίθουσα...» (βλ. σχτ. εις βιβλίο [«Η Εκκλησία κατά τη δικτατορία 1967-1974»] σελ. 311, υποσημ. 70 [εφ.μ. Μακεδονία, 26.09.1979, σσ. 1 και 13]).

10ο) Κλείνοντας, επιτρέψτε μου κ. Τασιόπουλε ένα μικρό σχολιασμό για το άρθρο «Παρέμβαση τρίτου: «Η Εκκλησία κατά τη δικτατορία», το αγαπητό και σεβαστού κ. Χαράλαμπος Κοντού, τ. καθηγητού ΤΕΙ, δικηγόρου και οικονομολόγου, εις το φύλλο 246 (Νοεμβρίου 2017) της εφημερίδας σας (σελ. 1, 4 και 6), ο οποίος με το θάρρος της γνώμης (και της υπογραφής του) κατέθεσε την άποψή του, μάλλον, όμως, εστηριζόμενος σε καθόλου φήμες, καθόσον, όπως ο ίδιος ομολογεί «Δεν γνωρίζω, δεν έχω διαβάσει το βιβλίο σου». Θα τον παρακαλούσα να διαβάσει το άρθρο του συναγωνιστού του και επιτίμου Προέδρου στη «Χριστιανική Δημοκρατία» κ. Μανώλη Μηλιαράκη, ο οποίος έχοντας διαβάσει το βιβλίο μου, έγραψε σχετικά στην εφημερίδα «Χριστιανική και εις το υπό το τίτλο «Εκκλησία και Δικτατορία 1967-1974» άρθρο του («Χριστιανική», 25.01.2018, φυλ. 1002, σελ. 10) θεωρώντας ότι διαπραγματεύομαι το θέμα «τεκμηριωμένα και επιτυχώς» και ότι το αναλύω «με καθαρό και επιστημονικά θεμελιωμένο τρόπο».

* Επιφυλασσομένος, ως Έλληνας και Ορθόδοξος Χριστιανός, παντός νομίμου δικαιώματός μου και επικλούμενος ξανά τη δημοσιογραφική δεοντολογία και την χριστιανική σας υποχρέωση για την παραχώρηση - κατά το βιβλικόν λόγιον «ο τα πολλά λέγων και αντακούσεται» (Ιούβ, 11, 2) - του δικαιώματος στον αντίλογο για τα όσα γράφετε εις την εφημερίδα σας και ιδίως δια τα εξ αυτών αφορώντα εις το πρόσωπό μου (εν προκειμένω για το υπό το τίτλο «Σου μιλάω, μ' ακούς»: Προς ταπεινολογούντα καθηγητή θρησκευτικών της Λαρίσης για το βιβλίο του «Εκκλησία κατά τη δικτατορία 1967-1974», το «υπογραφομένο» υπό τινός ονοματοκρύπτου ως «Ασκληπιάδου» φερομένου, δίκη - κατά την ενσούψασαν εσχάτην μόδαν - «προστατευμένου ανωνυμογράφου» - αρθρογράφου σας), παρακαλώ η παρούσα απαντητική επιστολή μου να δημοσιευθεί, α) εις το ιστολόγιόν σας (<http://agonasax.blogspot.gr>), και β) εις το επόμενο (249) φύλλο της εφημερίδας σας. Σας ευχαριστώ.

Καλή Τεσσαραεστή

Χαράλαμπος Ανδρέοπουλος,
Καθηγητής (ΠΕ01) Β/Θμιας Εκπ/σης,
Ενορίτης του Ι. Ν. Αγ. 40 Μαρτύρων Λαρίσης.
Διαχειριστής του ιστολογίου
«Θεολογικός Σύνδεσμος Λαρίσης»
(<http://religiousnet.blogspot.com> ,
e-mail: xaan62@gmail.com)

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΜΑΣ στην επιστολή του Δόκτωρα των Θρησκευτικών Χάρη Ανδρέοπουλου

ρε όλα τα πρωτότυπα χειρόγραφα του από την Γραμματεία της Ιεράς Συνόδου για να απαλείψει ίσως τα ίχνη του βρώμικου έργου του.

Έτσι για 40 χρόνια όλοι νόμιζαν ότι ήταν έργο του αγράμματος αρχιεπ. Σεραφείμ Τίκα, και μόλις το 2015 μετά την κοίμηση του αγίου Αττικής & Μεγαρίδος Νικοδήμου, αυτοαποκαλύφθηκαν οι «**νυκτοκόρακες**» που πριν δεν είχαν το θάρρος να το ομολογήσουν τίμια. Διότι έτρεμαν μπροστά στην αποκαλυπτική γραφίδα του π. Νικοδήμου Γκατζιρούλη.

Και τώρα προσπαθείτε απεγνωσμένα αλλά και επίμονα να σπρώξετε εμάς να απαντήσουμε. Εμείς όμως, πρέπει να γνωρίζετε, ακολουθούμε Κολοκοτρώνικη πρακτική.

Ο μηχανισμός σας είναι καλοστημένος (μπας και δεν το πήραμε χαμπάρι, μήπως;... μας γράφετε) στήνοντας δόλια παγίδα ώστε να ασχοληθούμε με αλληλοαπαντήσεις με τον εξαγοραζόμενο από την Σεραφειμική λαίλαπα αντι «πινακίου φακής» την πατερίτσα του γράφοντα το «**Σεραφειμικό άσμα**». Έτσι πιστεύεις θα σταματήσουμε να ερευνούμε, να παρουσιάζουμε, να απογυμνώνουμε την τραγικότητα και τον ανεκλάλητο θρήνο σου.

Από την ερμηνεία της 7^{ης} & 8^{ης} περ. που κάνετε βγαίνει αβίαστα το συμπέρασμα, ότι σας λείπει, ή καλύτερα είναι απουσία η ειλικρίνειά σας!

Σκύβοντας στη 9^η περ. εντυπωσιάσθηκα από το σύνθημα που αναμασάτε το (ανιστόρητο) ιστορικό πόνημά σας το οποίο αναμεταδόθηκε απ' τα γινωστά κέντρα και παράκεντρα, ότι «**η απόφαση που θα εκδοθεί από το Σ.τ.Ε. θα εκραγεί στα θεμέλια του οικοδομήματος του Ιερωνύμου σαν βόμβα μεγάλων. Το δικαστήριο αποφαινόμενο θετικά επί της προσφυγής, θα εκδώσει στις 5 Απριλίου και θα δημοσιοποιήσει στις 13 Απριλίου 1973 την υπ' αριθ. 1175/1973 απόφασή του με την οποία γίνεται δεκτή η προσφυγή των δύο Μητροπολιτών, με αποτέλεσμα να ακυρώνεται η πράξη εκλογής της ΔΙΣ και να καθίσταται έτσι η Εκκλησία της Ελλάδος διοικητικά ακέφαλη**» («Εκκλησία κατά την δικτατορία», σελ. 239).

Κύριε διδάκτορα εκκλησιαστικής ιστορίας, αυτά που γράφετε ΜΕ ΤΡΟΜΑΞΑΝ!

Απόμεινα με το στόμα ανοιχτό και με την καρδιά θαμμένη στη θλίψη. Δείγμα χαρακτηριστικό και αποκαλυπτικό από μέρους σας ήταν η απόκρυψη των πραγματικών γεγονότων.

Τα γραφομένα σας σφηνώθηκαν μέσα μου σαν αγγίσμα καυστήρα, σαν αδυσώπητος έλεγχος. Κάθισα, σκέφτηκα, βυθίστηκα στο παράλογο, στοχάστηκα τις ζυμώσεις και τις αλλοιώσεις που έγιναν μέσα σου, φθάνοντας να παραποιήσεις την εικόνα της πραγματικότητας, και να χαράξεις παραπλανητικές - ψεύτικες - κατευθύνσεις, όταν την αλήθεια βρήκες δεκάδες φορές μπροστά σου ότι, η ακύρωσις της συγκεκριμένης ΔΙΣ (αποφ. 1175/73) έγινε για καθαρούς τυπικούς λόγους και όχι και κάποιες νομοκανονικές παρατυπίες. Και αυτό, διότι τα πρακτικά κάποιου - προκειμένου να βραβευτούν, όπως, τα έκαναν αρκετοί και βραβεύτηκαν - τα άφησαν χωρίς υπογραφές, ...! **Αυτός και μόνο ήταν ο λόγος της ακύρωσης!!**

Οι πρωταίτιοι της απάτης δεν άργησαν να αποκαλυφθούν και να αμειφθούν. Ο ένας έγινε, επίσκοπος και μετά αρχιεπίσκοπος, ο άλλος καθηγητής Πανεπιστημίου και νομικός σύμβουλος του Σεραφείμ Τίκα (σχετικά απαντήσαμε στα ψεύδη του δεσπότη Αλκαλοχωρίου του «μεγάλου ιστορικού και πανεπιστημιακού δασκάλου» στον «ΑΓΩΝΑΣ» 2410242, σελ. 13).

Νωπά είναι στή σκέψη μου, παρ' ότι πέρασε πάνω από μια 25ετία, τα λόγια του μακαριστού πλέον Νικολάου Ψαρουδάκη όταν πρωτοστατούσε για τα δίκαια των 12 σφαγιασθέντων μητροπολιτών και του αρχιεπ. Ιερωνύμου Α΄ Κοτσώνη. Πάντα ισχυρίζονταν ότι πίσω απ' όλα αυτά κρύβονται, σκοτεινά κέντρα και η ΜΑΣΟΝΙΑ.

Στην Λάρισα που ήρθε κατ' επανάληψη κάνοντας ομιλίες σε συγκεντρώσεις αγωνιζομένων. Τα δε πύρινα άρθρα συμπαράστασής του θα παραμείνουν μνημείο αγωνιστικότητας.

Ακόμα και μέχρι την ενθρόνιση του αντικανονικού Ιγνατίου Λάππα βρέθηκε εντός του μητροπολιτικού ναού και μας περιέγραψε με τον πιο τραγικό τρόπο την σχιζοφρενική κατάσταση που επικρατούσε μέσα στο ναό κατά την ψευτοενθρόνιση.

Μας εμπιστεύτηκε με σοβαρότητα, αλλά και με ανησυχία πως αναγκάστηκε να φύγει από την «Χριστιανική Δημοκρατία» διότι οι «συνεργάτες» του ενεργούσαν υποχθόνια, και τον έοπρωχναν βία στο περιθώριο. Έτσι δημιούργησε το «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ».

Επειδή αναφέρεστε στην «Χριστιανική Δημοκρατία» και αποφεύγετε να ονοματίσετε τον άνθρωπο που ήταν η **Χριστιανική Δημοκρατία**, υφιστάμενος εξορίες, φυλακές, διώξεις, κ.ά.

σας λέμε ότι καμία σύγκριση δεν μπορεί να γίνει με τους τωρινούς λαθροεισβολείς που υπηρετούν κατά γράμμα τα αντίθετα απ' αυτά που υπηρέτησε και πολέμησε ο αγωνιστής Νίκος Ψαρουδάκης!

Κύριε «ιστορικό» διδάκτωρ εσείς ανασκαλεύοντας τους χιλιάδες τόμους βιβλίων, εφημερίδων, περιοδικών κ.ά. θα σκοντάψατε αρκετές φορές στο ότι τον μακαριστό Ιερώνυμο Α΄ τον πολέμησε με ιδιαίτερη manía η ΜΑΣΟΝΙΑ. Τους δώδεκα - συμβολικός αριθμός - τους αποκεφάλισαν, δίχως δίκη, δίχως απολογία, δίχως καν την παρουσία τους. Και όλες αυτές οι παρανομίες είχαν την εφευρετική ΜΑΣΟΝΙΚΗ κάλυψη.

Θα επιχειρήσω μια μικρή αναδρομή γυρίζοντας πενήντα χρόνια πίσω. Ήταν 9 Αυγούστου 1969 όταν ο πρώτος Δημοτικός άρχων της Λαρίσης έστειλε **ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ** στον Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Λαρίσης-Πλαταμώνος-Τυρνάβου κον Θεολόγον, που του επιστούσε την προσοχή τα δεινά που τον περιμένουν εάν δεν σταματήσουν να ασχολούνται και να πολεμούν την μασονία. Του έγραφε λοιπόν: «**Σεβασμιώτατε, παρουσιαζόμενος σήμερα να υποβάλω εις την Υμετέραν Αγιότητα ταπεινά νινά παρατηρήσεις... δια να επιστήνω ευσεβάστως την προσοχήν Υμών δια την αντιχριστιανικήν και έξω από τας ευαγγελικάς παραδόσεις διαγωγήν του Αρχιμ. Κου Αθαν. Μυτιληναίου, του Ιεροκήρυκος κ. Βασιλ. Παπανικολάου ως και άλλων τινών...**». Υπήρξε δε και η εξής στιχομυθία μεταξύ τους:

- Δήμαρχος: Αν δεν σταματήσετε να μιλάτε και να καταφέρεστε κατά της μασονίας, θα σε διώξω με παντελόνια από την Λάρισα.
- π. Θεολόγος: Εγώ μπορέ να φύγω με παντελόνια, αλλά θα γυρίσω πάλι πίσω, εσείς όμως αν φύγετε δεν ξέρω αν ξαναγυρίσετε! (προφητικά τα λόγια).

Τον Θεολόγο τον έδιωξαν, αλλά ξαναγύρισε. Ενώ ο διώκτης του δεν γύρισε ποτέ...! Στον π. Αθ. Μυτιληναίο έγιναν αρκετές απόπειρες διωγμού, αλλά δεν ευώδοσαν! Τον κ. Παπανικολάου τον «**τακτοποίησαν...**» οικογενειακά, «**δώρο**» του η εξορία στο νησί της Καλύμνου. Τον Διευθυντή της Κοινωνικής Πρόνοιας Α.Χ. στην Κατορία. Τους υπαλλήλους της Εμπορικής Τραπεζής, στο Καρόβασι Σάμου, στην Κυπαρισσία, στο Διδυμότειχο και πάει λέγοντας...!

Αποφεύγει τη λεπτομερειακή περιγραφή των μηχανισμών, που ήταν στημένοι στη βάση της ανελικρίνειας, και δεν το κάνω για να μη σε γεμίσω τη ψυχή σου με βαρεία και αθεράπευτη μελαγχολία.

Κύριε καθηγητά των θρησκευτικών πριν τελειώσω, θέλω να ζητήσω συγγνώμη για το λάθος που έκανα στην προηγούμενη απάντησή σου (φύλλο 244 Σεπτ. 2017) που στο τέλος έβαλα τα ακριβή στοιχεία της ιδιότητάς σας μαζί με την υπογραφή σας όπως ακριβώς με νόμιμο μέσο μου τ' άστειλες.

Με την δημοσίευσή όμως άρχισαν να καταφθάνουν μηνύματα ζητώντας να τους πληροφορήσουμε γιατί στην υπογραφή σας έχετε τρεις ξεκάρφωτες τελείες, σαν αυτές που βάζουν όλοι οι «σεβάσμιοι» των μασονικών στοών.

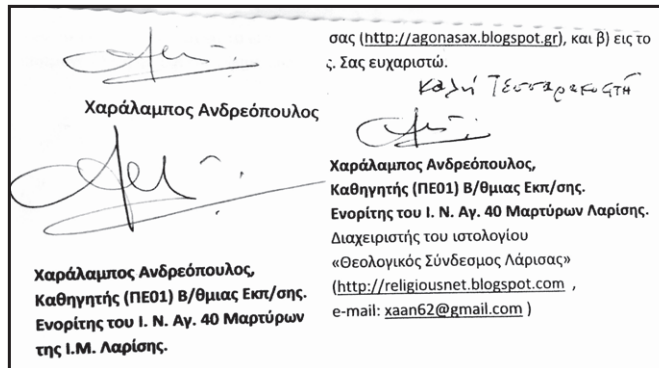
Στην αρχή το θεώρησα ότι μπορεί να συνέβη από κάποιο λάθος ή συμπτωματικό υπερ-τονισμό!

Όμως δεν άργησε να έρθει - και τώρα ίσως από λάθος; - και δεύτερη μακροσκελέστατη επιστολή σας (12.2.2018 που δημοσιεύουμε δίπλα) και αυτή κάτω από την χειρόγραφη ευχή «Καλή Τεσσαρακοστή» η υπογραφή να έχει το ίδιο. (τρεις τελείες). Δεν θέλω να πιστέψω ότι αυτές οι τρεις τελείες είναι τόσο ισχυρές και σας βοήθησαν στον αγώνα δρόμου που ξεκινήσατε στην αρχή με τους 12 σφαγιασθέντες αντιμασόνους αγίους επισκόπους που τους **παλουκώσατε** ως «οργανωσιακούς», «Ζωικούς».. και συνεχίσατε με το «ιστορικό» κατασκευάσμα «**Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ 1967-1974**», αναλαμβάνοντας «εργολαβικά» να σπιλώσετε, να λασπώσετε, να μειώσετε την έκπαγλη λάμψη του σύγχρονου πατέρα της Ελλαδικής Εκκλησίας τον αντιμασόν **Ιερώνυμο Α΄ Κοτσώνη**.

Ούτε αυτές οι τρεις ξεκάρφωτες τελείες σας άνοιξαν δρόμους για βραβεία και τίτλους.

Κύριε διώκτα - πριν είναι αργά - οι καιροί θα περάσουν Οι αδυναμίες μας και τα ανθρώπινα πάθη θα βήσουν. Η απύλωτη αθροστομία θα κλείσει, Τα πυροβολαία του μίσους θα σιγήσουν. Τότε διάδοχος γενιές θα καθηλώσουν το βλέμμα στη μορφή του, και θα καυχηθούν «εν Κυρίω» ότι στη δύση του 20^{ου} αιώνα, έλαμψε αυτό το μεγάλο αστέρι που το όνομά του ήταν: **ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ Α΄ ΚΟΤΣΩΝΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ (1967-1973) ΕΛΛΑΔΟΣ**. Και τότε - ο Θεός να φυλάει - μην ακουστεί η βροντερή φωνή «... **Τι με διώκει...**».

ΤΡΙΑΝ. ΤΑΣΙΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΕΦΗΜ. «ΑΓΩΝΑΣ»
ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ - ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ
ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛ. ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΜΗΝ ΓΙΝΟΥΜΕ ΡΕΖΙΛΙ !

Ο τοποτηρητής της Λάρισας, ο δεσπότης του Βόλου έκανε την 1η Ιερατική Σύναξη στη Λάρισα. Ήταν μια "ευχάριστη" ατμόσφαιρα. Αφού τους μίλησε για τον "φτωχούλη" Ιγνάτιο και για τον έρανο που έκαναν οι "ακμήμονες" δεσποτάδες να βοηθήσουν τον μακαρίτη Ιγνάτιο, τώρα έχουν μεγάλο πρόβλημα με τη χρήματα να κάνουν το 40κονθήμερο μνημόσυνο. "Καλό και πρόπον είναι - τους είπε - όλοι οι ναοί να συνδράμουν" Δεν διερωτήθηκε όμως με ποια χρήματα, αφού οι ψάλτες και οι νεωκόροι είναι μήνες απλήρωτοι. Για το ρεύμα και την εφορία, ευτυχώς πήραν παράταση από τη φιλεύσπλαχη κυβέρνηση ρυθμίζοντας τα.

Ο δεσπότης Δημητριάδος έχει φήμη εύστροφου ανθρώπου, είναι αυτό που λέμε "πιάνει πουλιά στον αέρα" και για να μην πάθει αυτό που έπαθαν στην κηδεία του Ιγνατίου, (δηλαδή από τους 200.000 κατοίκους Λαρισαίους τον ξεπροβόδισαν 2-3 εκατοντάδες- εκτός των επισήμων-ενισχυθέντες από χειροκροτητές Σαλαμίσιους, και σαν προνοητικός "μαγειρεύει πριν πεινάσουν τα παιδιά", απαίτησε το Σάββατο 4 Αυγούστου στο μνημόσυνο του Λαρίσιου Ιγνατίου να μην λειτουργήσει κανένας ναός στην πόλη και στα χωριά, (δηλαδή ΜΟΝΟΚΚΛΗΣΙΑ - εκτός κάποιων ειδικής εξαίρεσης - οι δε ιερείς απαξάπαντες να συνοδεύονται από πλήθος τεθλιμένων..

Μην πάθουμε λοιπόν κανένα ρεζίλι και γεμίσει ο ναός μόνο από παπάδες και δεσποτάδες χωρίς κόσμο!

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ σου η ΖΩΗ μου !

Τ' ακούσαμε και δεν το πιστεύαμε. Πριν την γιορτή του πολυόχου μας Αγ. Αχιλλείου (15 Μαΐου) ξεκίνησε μια σταυρο-φορία από μερικούς "καλούς ανθρώπους" (απ' αυτούς που τους έλεγε ο Βέγγος "καλοί μου άνθρωποι") να συλλέξουν υπογραφές για τον... Πρωτοσύγκελο μπάς και γίνει δεσπότης.

Πολλοί απορούσαν και ρωτούσαν! Τι συμβαίνει...; αφού ο δεσπότης είναι καλά και θα λειτουργήσει στο πανηγύρι (αγίου Αχιλλείου), αφού το γράφει και η "ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ"; Γιατί μαζεύετε υπογραφές;

Δεν άργησε όμως και το κρυφό έγινε φανερό. Η ίδια εφημερίδα που κυκλοφόρησε στις 15 του Αγ. Αχιλλείου είχε σαν πρώτο θέμα την εναγώνια επίκληση του δεσπότη: "Ζητώ την προσευχή σας...διότι βρίσκομαι στο κρεβάτι του πόνου...». Και οι "καλοί άνθρωποι" απτόητοι συνέχισαν να συγκεντρώνουν υπογραφές.... Δεν είχαν καιρό για χάσιμο!

Ο δεσπότης στο ΜΑΪΑΜΙ της Αμερικής, οι παπάδες καλούσαν τους πιστούς ανθρώπους για παρακλήσεις, λιτανείες, ολονυκτίες...και οι "καλοί άνθρωποι" έτρεχαν με το χαρτί στο χέρι να προλάβουν...!

Ο δεσπότης ετελεύτησε... Θρήνος έπεσε... Λειτουργίες και τρισάγια όλο το εικοσιτετράωρο, και οι "καλοί άνθρωποι" παγανά στις γειτονίες. Τα κουδούνια πήραν φωτιά, Δεν θέλαν τίποτα οι άνθρωποι παρά μόνο μια υπογραφή!

Ο δεσπότης σε προσκύνημα... Ο στόχος δεν πρέπει να χαθεί. Οι "καλοί άνθρωποι" διακριτικά, έξω από Μητροπολιτικό ναό με το χαρτί και το σταυλό στο χέρι, με ύφος κλαψιάρικο για τον "άδικο" χαμό του ποιμενάρχη, και με το «να 'χουμε την ευχή του» βάλε και μια υπογραφή.

Ω Θεέ μου που φθάσαμε, αυτό θα πει ΑΓΑΠΗ!
Ο ΘΑΝΑΤΟΣ σου η ΖΩΗ μου!

Λαμπαδάριος

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟΝ ΔΕΣΠΟΤΗ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

συνέχεια από τη σελ. 8 που ΚΡΥΒΕΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ!

ταγεγραμμένο στα δίπτυχα της Εκκλησίας ως ακοινώνητο, δεν κάνατε ΠΙΠΟ-ΤΑ! Τώρα γιατί ήταν ακοινώνητος! Ίσως για ν'αποτελεί αιώνιο όνειδος όσοι το ψήφισαν, και στέφανος δόξης για τον ίδιο. Αυτό δεν έγινε και με τον Άγιο Νεκτάριο; Αλήθεια τι έγιναν αυτοί οι επίσκοποι που τον καταδίκασαν, τον συκοφάντησαν και εξόρισαν τον Άγιο Νεκτάριο; Έτσι θα ρωτούμε μετά από χρόνια για τους επισκόπους που δίκασαν και καταδίκασαν τον πατέρα Θεολόγο.

Ας θυμηθούμε μερικά ακόμη:

- Υπάρχει κανένας ιερωμένος (γιατί εμείς ξέρουμε πολύ καλά τι συμβαίνει) που έκλεψε χρήματα και τιμωρήθηκε τόσο πολύ, όσο ο Θεολόγος;

- Υπάρχει κανένας ιερωμένος που για ανήθικα παραπτώματα (γιατί εμείς ξέρουμε πολύ καλά τι συμβαίνει) τιμωρήθηκε τόσο πολύ, όσο ο Θεολόγος; (η τιμωρία του ανήθικου παραπτώματος είναι καθαίρεση).

- Υπάρχει ιερωμένος που για αιρετικές και βλάσφημες θέσεις του (γιατί εμείς ξέρουμε πολύ καλά τι συμβαίνει) να τιμωρήθηκε τόσο πολύ ώστε η τιμωρία του να είναι καθαίρεση;

- Υπάρχει κανένας ιερωμένος που προσκυνά τον Πάπα και επαινεί την παύση του οικουμενισμού (γιατί εμείς ξέρουμε πολύ καλά τι συμβαίνει) και να τιμωρήθηκε τόσο πολύ; ώστε η τιμωρία του να είναι καθαίρεση;

Μην βγάλετε όμως βιαστικά συμπεράσματα απ' το ότι λέμε πως ο Σεβ. Κύριος Θεολόγος είναι άγιος όπως ο Άγιος Νεκτάριος (άν και στην συνειδησή μας είναι άγιος). Δεν είναι ντροπή άλλωστε για ιεράρχη-κόσμημα, όπως ήταν ο Θεολόγος (και που όλοι το ομολογούν), να του συμβαίνουν αυτά.

Το ξέρετε καλύτερα από εμάς, ότι τον Άγιο Νεκτάριο τον είχε το πατριαρχείο Αλεξανδρείας μέχρι το 1998 σε ανάθεμα. Ποιόν; Έναν άγιο της εκκλησίας μας από το 1961.

11. Άγιο Δημητριάδος, καλύτερα ας αφήσουμε τα ξύλινα λόγια και παράκαιρα και **ας προσευχηθούμε στον Κύριό μας που "ετάζει καρδιάς και νεφρούς" να τον ελεήσει.**

Τα υπόλοιπα περί έργων, προτερημάτων, καθημερινό σταύρωμα κ.τ.λ., καλύτερα να μην τα λέτε, γιατί προκαλούν και κυρίως γιατί ΔΕΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΝΟΝΤΑΙ και προβάλλουν σαν κάποιουσα και ατελέσφορα πλέγματα.

Το τι έκανε ο μακαρίτης Ιγνάτιος δεν έχουν αρχή και τέλος. Δύο λόγια θα πούμε γι' αυτούς που ΣΤΑΥΡΩΝΕ-αντί να τον σταυρώνουν.-Τον **παπαλάμπρο** (Ρίνη) τον παπά της Αγίας Παρασκευής Τεμπών του έδωσε "την ευλογία" ότι θα τον.... θάψει 145 μέτρα κάτω από

την γή...ιερείς, που συμμετείχαν στην εξόδιο ακολουθία δεκάχρονου παιδιού υπερπολύτεκτης οικογενείας, που υπέκυψε σε τροχαίο, τους ζητήθηκε (από τον Ιγνάτιο) "η κεφαλή των επί πίνακι", επειδή ο πατέρας του παιδιού είναι Αγωνιζόμενος. Μήπως τα ίδιο και χειρότερα δεν έκανε στους Αρχιερείς και Ιερείς που παραβρέθηκαν στην εξόδιο ακολουθία του αγίου ΘΕΟΛΟΓΟΥ;.

Αυτά για σας, φυσικά, υπάγονται «... στην μαρτυρική πορεία και καρτερικότητα και συγχωρητικότητα...».

Θα μπορούσαμε να σας αραδιάσουμε εκατοντάδες περιστατικά και γεγονότα. Δεν έχουν σημασία πια. Όμως προκαλούμαστε απ' όσα εξωπραγματικά τσαμπουνάτε. Σκεφτείτε ότι κάτι αντίστοιχο λέγανε και για τους Ιωαννίτες που αγαπούσαν τον Άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο. Τους κατηγορούσαν κι εκείνους, γιατί διαμαρτύρονταν για την εκλογή των παράνομων και αντικανονικών επισκόπων στην θέση του Άγιου Ιωάννη του Χρυσοστόμου.

Και φυσικά «...ωραία λόγια...» & «... επικήδαιο...»,παράτες και επισιμότητες συνόδευσαν τους μοιχεπιβάτες του θρόνου του αγίου Χρυσοστόμου, άμα τη αποχωρήσει των από τον μάταιο τούτον κόσμο. Ομοίως ίδιες κατηγορίες εκτοξεύθηκαν και για τον Άγιο Νεκτάριο τον δεδιωγμένο, και κατηγορούμενο, ψευδώς.

Άγιο Δημητριάδος, ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος ομολόγησε ότι: «...**δεν φοβήθηκα τίποτα, τόσο, όσο τους επισκόπους...**».

Γι' αυτό Σεβασμιότατε, αφήστε τις κατηγορίες στους Αγωνιζόμενους Χριστιανούς, γιατί αποτελούν εκλεκτό κομμάτι της εκκλησίας, ζουν **για** την εκκλησία και όχι **από** την εκκλησία, σε αντίθεση με κάποιους άλλους.

Το δικαστήριο της ιστορίας, θα εξετάσει όλα τα πειστήρια, θα τα ερευνήσει θά τα σταθμίσει και θα βγάλει την ετυμηγορία της. Η ιστορική έρευνα θα κάνει το έργο της όσο κι' αν εσείς το μακιγιάρετε..

Κλείνοντας, να σημειώσουμε ότι αναφερθήκατε και στον χωρισμό Κράτους-Εκκλησίας και ότι δεν τρομάζετε απ' αυτόν τον χωρισμό όπως δεν φοβήθηκε η εκκλησία επί τουρκοκρατίας.

Πολύ σωστά το είπατε. Όμως, πού θα στηριχθείτε για να μην τρομάζετε; Φυσικά στον λαό. Και κυρίως στον πιστό λαό. Ο πιστός λαός στήριζε και θα στηρίζει πάντοτε την Εκκλησία. Κι επειδή εσείς γνωρίζετε πολύ καλά ποιος είναι ο πιστός λαός, να είστε πιο προσεκτικός στις διατυπώσεις σας περί μαρτυρικών μητροπόλεων, διότι δεν φταίνε οι μητροπόλεις αλλά σεις οι "καλοί"

Μητροπολίτες.

Ας φροντίσουμε λοιπόν όλοι μας (κλήρος και λαός) να αγιαζόμαστε συνεχώς αλλά και ν'αγρυπνούμε γιατί λύκοι βαρύς, λυκοποιμένες, αιρετικοί με οικουμενιστικές και μεταπατερικές θεωρίες, εισπήδησαν στην Εκκλησία πλανώντες και το λείμμα των πιστών.

Παρατήρησα όμως ότι τόσο εσείς όσο και οι άλλοι ομιλητές καταβάλλετε προσοχή να παρουσιάσετε το μαύρο-άσπρο, τον λύκο-αρνί, την κοσμοποιημένη (ειδωλολατρική) εκκλησία- ορθόδοξη, διότι δεν εξηγούνται αλλιώς:

1) Με τόσα σκάνδαλα (χάσαμε τον αριθμό) να τον στηρίζετε και να τον αποκαλείτε «...περίπου μάρτυρα...»;

2) Με τόσα έξοδα (πάνω από 200 στολές) να εμφανίζεται φτωχολάζαρος!

3) Να καλεί θεολόγους ομιλητές που στήριξαν την ίδρυση του τμήματος Ισλαμικών σπουδών! Πού είναι η αντίδρασή σας;

4) Να αδιαφορήτε, όταν ο πιστοί ξυλοκοπούνταν επειδή διαμαρτύρονταν για την καταπάτηση κάθε έννοιας δικαίου, ιερών κανόνων, καταστατικού χάρτη της Εκκλησίας, το Σύνταγμα και τους έστελναν αιμόφυρτους στα νοσοκομεία, στα δικαστήρια, στις φυλακές. Δεν ακούγατε. Δεν βλέπατε...; Πού ήσασταν;

5) Τον πιστό λαό τον θέλετε μόνον για την περιουσία της Εκκλησίας και για τους μισθούς σας;

6) Όταν προβάλλονταν τα αισχρά έργα που πρόσβαλλαν τον Κύριό μας και την Θεότητά του, πού ήσασταν; Δεν είχατε τότε πόνο;

7) Θα μπορούσαμε να παραθέσουμε και να καταμαρτυρήσουμε πάρα πολλά, τόσο για την Ι.Σ., τον Αρχιεπίσκοπο, όσο και για τους Επισκόπους.

Όταν ξεκινήσαμε τον αγώνα μας, τον ξεκινήσαμε για την αποκατάσταση της κανονικής τάξης μέσα στην Εκκλησία, αφού οι Αρχιεπίσκοποι και οι συν αυτοίς επίσκοποι, δεν έμαθαν, προφανώς, τι θα πει δικαιοσύνη, κανονική τάξη, ευθύτητα και αγάπη.

Χρειάζεται αρετή και τόλμη για να δει κανείς την αλήθεια και μέσα στην εκκλησία χρειάζεται ο κόπος και η προσπάθεια της αγιοπνευματικής ζωής, με στόχο την Βασιλεία του Θεού και όχι μητροπολιτικό θρόνο αιμοστάζοντες!!

Λάρισα 7-7-2018

Γραφείου τύπου
Αγωνιζομένων Χριστιανών
Λάρισας

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ

Από πληροφορίες μας σας γνωρίζουμε ότι, το 22ο μνημόσυνο του μακαριστού και αξέχαστου Μητροπολίτη Λαρίσης κυρού Θεολόγου - που το εκκλησιαστικό κατεστημένο τον δολοφόνησε - θα γίνει την Κυριακή 29 Ιουλίου - δύο ημέρες νωρίτερα από την κοίμησή του - στην Ιερά Μονή του Αγίου Δημητρίου Στομίου όπου είναι ενταφιασμένο το ιερό σκήνωμά του.